

WINTER TRANS BRDY

Helmuth – S brňákem v Brdech

Dorazila každoroční neovladatelná podzimní potřeba koupit si něco na kolo. Letos vzduchová vidlice za 999,- pro moje turistické kolo - no nekup to. Měsíc na tom jezdím a mám pocit, že v terénu lítám. Tak drže hned na WTb. Na startu Jirus daleko vpředu, já s Yettim a Hankou Doležalovou někde uprostřed. Yetti říká, že přijel z Brna kvůli mě, nevím jestli abychom šli na pivo nebo mě chce zaříznout, nakonec došlo na oboje. V dlouhém kopci Lety – hřeben Brd ujíždí Hanka a já Yettimu. Jsem namyšlený, že už ho nevidím, najednou je tady a mizí dopředu navždy. Nevadí, jede se mi krásně, hormony stříkají, jen offroad sanitka uprostřed lesa kazí náladu (těžký úraz). Jirus celkově sedmý, deset minut za Škarnitzlem, Hanka pátá v ženách, my v prostředku – to z UACu neznám. V cíli guláš, pivo, jelita, tlačěnka, špekáčky vše ve startovním, to čumím. Pak s Yettim pivovar MMX, přidávají se dvě cyklistky, pak jejich chlapi s kyselejma obličejema – maj smůlu na vlak do Prahy jdou holky s náma, slavný oranžový dresy táhnou. Ve vlaku je veselo, koupil jsem prozřetelně MMX v igelitu na cestu. Yetti říká že byl u doktora na garanče a že má biologicko-mechanicko-fyziologický věk dvanáct let. Hláška dne! Pak si s jednou bikerkou ukazují odřeniny ze závodu. Nemůžeme se na Hlaváku ani rozloučit, holkám je asi dvacet, jo byla to hezká sobota s Yettim. Možná se vrhnu na bajky.

VÍTÁNÍ MARTINA NA BÍLÉM KOLE

Čespa – Martin na mokrem kole

Dnes megaluxusní rozloučení se sezonou. Martine na "mokrém" kole, děkuji. Ráno navaknout do pedálu, u Gongu se přicvaknout k Jeanovi a krásně přes Mišutkou oblíbenou Prahu se docvaknout k balíku pod Barandák. Sluničko nás vítá, silnice suché a už na compu nabíhají první km. Dvojice slušně poskládané do závětrí a jelikož fouká západní vánek, tak každý už cítí vůni svého jídla ze Srbska. Několikrát se dotknout brzd, ohnout páčky a před cedulí zvednout zadek, pak ostře na brzdy a rychle ke stolu k ovocným knedlíkům s kávičkou. Venku lehká přehánka, kde Mišutka kontroluje funkčnost pláštěnky my zůstáváme pod přístřeškem a během pár minut se vrháme ke strojům. Už chápu, proč drahé sedla mají tu díru veprostřed..... to mé má levný žlábek ve kterém se vytváří pěkná louže....v prvních kopcích si knedlíci v žaludku hrajou kopanou, připadám si jak v 8mém měsíci, kdy dítě kope mamínu do břicha.... po pár minutách si sedají a já mohu se věnovat focení, tam za Loděnicí se fotí nejlíp a tak si jedu to svoje až na vrchol, mám dost času se otočit, vytáhnou krasohled a vytvořit pár snímků udejaných tváří, klobouk dolůted seřadit a poslušně nazpět k domovům, začíná mi být smutno, jsou to poslední km letošní skupinové terapie a přitom by to ještě šlo.....co dodat, sezonu jsem přepálil, tak do konce roku si naordinuji odpočinek....

Kolikáč – Dockame se nekdy snehu?

Dnes aspon mini destik v Srbsku, jinak misty pokropene silnice, ale spise sucho a slunce. A vitr! A Misutka! Proste paradni svih v grupe mezi cyklistickými pacienty. Obdiv Turistovi, jak to objel na svem tezkotonaznim stroji. Cespa neztratil nic ze sveho vrcharskeho humoru a povodil si vsechny na premiich se slovy, ja nechtel vyhrat, ja jel fotit Camrda chtel svoje stribrne premiove poharky, Milhos s Kolikacem s rymeckou a Jean na predpisovem zimakovi. Bracha Pistachia znovu presvedcoval, ze klan Vlcku bude snad jiz pod stejnou barvou dresu radit pristi sezonu! A pak jeste borec od Michala Starka a kluci z KPO, kteri se ruzne pripojovali a odpojovali. A taky cesnecky, vyvarcky, knedlicky, kaficka ... srbska osvezovna to je proste tradicni listopadova zastavka Diky vsem, byla to parada!

VEČERNÍ BĚH MĚSTEM ČELÁKOVICE

Camrda – První intenzita

První intenzita v pro mě začínající letošní běžecké sezoně je chtě-nechtě plánovaná na dnešek. Na tréninky moc nevyšel čas, pořád se něco zapíjelo a ženili se snad všichni čerti, tak startuju jako obvykle na pankáče a valím dokud mi nedojde. První kolo ani nejdou do plnejch a běží se mi nádherně, na mezičase mi hlásí 6:14, vau super, tohle vydržet, to by byla pecka, v druhém kole nějak nepozorovaně zpomaluju, ale pocitově pořád žádná tragedie, horší už je ale pohled na hodinky, které na mezičase hlásí 12:55. Třetí kolo krizovka, pořád přemýšlím, jestli to mám zapotřebí a v úseku mezi domy, kde to pere přímo do ksichtu a já tam běžím po každý sám se definitivně rozhoduju, že je tohle můj poslední běžecký závod, na mezičase něco kolem 19:45. Čtvrté kolo setrvačností, 2 minuty před cílem začínám sledovat hodinky a zkouším to stlačit celkově 26:30, nedaří se, před cílem se mnou kousek běží Čespa, ale i to nepomáhá, jsem koženej. V cíli nádhernej pocit euforie, nechal jsem tam všechno a jako po každý platí, že kolik tomu dáš, tolik z toho dostaneš. Všichni ti, kteří mě poslední dobou naštváli, řemeslník, který něco nedodělal v bytě a stále slibuje, že se zastaví, člověk ze společenství vlastníků, co mi už

týden slibuje zaslání souhlasu k úhradě likvidace pojistky, někteří kolegové v práci, zákazníci... No ti všichni mi v tu chvíli (a v podstatě i teď) mohli políbit ... a měl jsem je totálně v paži. Jediná skvrnka byla ta vteřina za Gejzou, ale ten pocit to bylo něco neskutečného. Takže přátelé běhejme a jezďme na kole! Proč? Přece, abychom příště neztratili tu jednu sekundu... . Díky za dnešek...

Čespa – Sloní krok

Dnes jsem svým sloním krokem dupal do Čelakovického okruhu a nakonec jsem se nestačil divit, na kolikátku jsem to těžkopádné tělo roztancoval. Na startu si povídáme na konci balíku s "Ačkem" a najednou zazní rána, nevím co se děje, ale balík se hnul a já stále stojím. Hop, nabírám směr i rychlost. První kolo seznamovací a mě se běží nádherně, dokonce mám i rezervičku a jsem spokojen až do třetího kola, kde z mírného kopce nás doskakuje Gejza a ze stejného mírného kopce o kolo později mě zas odsakuje, mě z kopce dolů bolej kolena a tak spíš vždy zvolnuji, neva za chvíli je tu finiš, sílu mám pošetřenou na závěrečný spurtík na soupeře, který je cca 20m předemnou. Za hlasité podpory Kocoura, který běží souběžně se mnou, hecuje mě, říká mi, jdu na to, nako.. mu zadek a taky že jo, zbyvá 50m do cíle, mívám soupeře, který už se nechytá a já si užívám svého druhého běžeckého finiše s průměrkou 4:00min/km dle hodinek, které teď doma nejdou zapnout.....asi dosloužili....auau

Kocour – Hlášení, hlášení

Hlášení, hlášení. Běh večerními Čelákovickými opanoval Gejza v prvním balíku MASTERS se skvělím časem 26:35. Camrda špatně počítal vteřiny a prásknul to tam o vteřinu pomaleji (ale v dalším balíku do 39 let), kousek za Gejzou a Camrdou Čespa, který při běhu tradičně vesele hovořil a nabalenej byl jak pumpa. Já s hodně velkým odstupem za klukama, čas tragickej, ale čekal jsem to.... jako jediný. Bylo dost nepříjemné poslouchat, že jsem favorit a jak to tam pošlu, všechny zařizu, atp. (doufám, že teď je realita evidentní a budete příště vyzdvihovat ty, kteří na to opravdu mají, mě prosím ne, je to zbytečné a postrádám smysl) Šemík si to prásknul krásně tréninkově a byl myslím spokojenej. Jsem rád, že jsi dorazil Malej Kapr neměl takovej čas jako loni, ale byl velmi v popředí, Honzík myslím 8 celkově. Pěkně závod, s výbornou atmosférou, doporučuji.

ANKETA

Čespa – Přepálená sezona 2015

1, Jak hodnotíš sezónu 2015?

Svou první vostrou sezónu 2015 bych označil jakomega úspěch ze kterého se mi točí hlava ještě teď.

2, Nejkrásnější zážitek ze sezóny 2015?

Zážiteků bylo asi tisíc a nerad bych vyzdvihoval jen jeden, to bych ochudil těch zbívajících 999

3, Nejhorší zážitek ze sezóny 2015?

k nejhorším zážitkům bezesporu patří pády, nehody a zranění a né jen ty mé. Takže se mi pěkně sevřel zadek při pohledu či doslechu na Pavla Krátkého, Viktora Krýdu, Pantátu a

4, Nejlepší šlapkovská hláška či úryvek z reportu 2015?

....."doma nejpřejdu pokoj, ale k Vám do Ustí nakole přijedu".....

5, Nejlepší šlapkovské foto sezóny 2015?

6, Nejlepší šlapkovský report sezóny 2015?

jméno člena - název reportu

7, Jak probíhá zimní příprava?

nějaká obměna materiálu, přechod, teda aspon na zkoušku na galusky a naučit se odpočívat...

8, S jakými cíli vstupuješ do sezóny 2016?

Latka je vysoko a je mi jasné, že obhájit vše nepůjde, takže bych rád se více soustředil na časovkářský pohár a pro pohár z druhého balíku udělám vše, aby zůstal v klubu, takže mám své dva favority, kterým rád teamově pomohu k dosažení onoho poháru.....

Helmuth – Kralovice vydrží do jara

1, Jak hodnotíš sezónu 2015?

Ve srovnání se skvělou příští sezónou jsem letošek jen tak šolichal. Výsledky odpovídaly, nedařilo se mi pořádně viset. Jediný nástup byl úplně marný (POS). Posledních míst celkem: 2. Na POS mě dojel Fousáč, kterýho jsem plánoval už nikdy nevidět. Ještěže zase odpadl, jinak jsem měl zkaženou celou zimu. ÁÁle na Doksech jsem dal celému KPC 10 minut!!! K výsledkům v družstvech UAC jsem přispěl skutečnými body, takže jsem si po právu ra-dost-ně užil bednu v Kralovicích (kdo tam nebyl měl by bejt smutnej). Celkově tedy jednoznačně úspěšná sezóna.

2, Nejkrásnější zážitek ze sezóny 2015?

Nástup Strejdy na POS, když mě grupa docvakla . Zazdil milovaný powermeter a vyrazil. Tak to má bejt.

3, Nejhorší zážitek ze sezóny 2015?

Noční výslech Qitem v Šaldorfu ohledně toho nešťastného kolokrámu.

4, Nejlepší šlapkovská hláška či úryvek z reportu 2015?

"Šlapky miluju vás" . Pro případ, že je to z loňska, tak Baluovo " Už jsem byl přežranej" , když mu v Kralovicích upadl ten vítěznej větrník. To se ještě bude hodit.

5, Nejlepší šlapkovské foto sezóny 2015?

Jednoznačně bedna družstev v Kralovicích. Ta je na dlouho. Ještě jednou díky těm co se zasloužili o záplavu šampusu, větrníků a nálady!

6, Nejlepší šlapkovský report sezóny 2015?

Howgh - komiks Loudání, Jirus + Ivča - MTB Král Šumavy.

7, Jak probíhá zimní příprava?

Procházky Prahou, Okoř, Okoř, Okoř.....

8, S jakými cíli vstupuješ do sezóny 2016?

V UAC povyšuji do kategorie 50, heslo pro sezonu 2016: „Když ne teď, tak teda asi zřejmě fakt už nejspíš nikdy!“ Vyhlížím to trochu s obavami. D nebude o nic lehčí, než C, ostatní se taky chtěj zlepšit.... Mám stanovený vrchol sezóny: Časovka Bášf!!! Rád bych jel Milovice a Dobrovice – nejsou tam kopce a zadnici už mám kvalitně tuhou.. Plánuju se zdokonalit ve visení. Na Doksech mě utavili Šejna se Starkem , když mě donutili pravidelně střídat. To musím nějak vymyslet, abych se z tohohle příště dostal. Na bajku odjedu 2-3 lehčí závody, na to se těším, skvělý WTB s Yettim mám v hlavě ještě teď.

8, Prání 2016?

Ivčo, vrať se!

Kolíkáč – Oranžová kára

1, Jak hodnotíš sezónu 2015?

Zkusím to zase celé prohnat hlavou, zavzpomínat na opojné okamžiky a i na chvíle, kdy bych s tím nejraději praštil do škarpy. Podzimní Vítání Martina na bílém kole budeme muset asi přejmenovat, bílého kola se asi nikdy nedočkáme. Fotbalový match BMC-Šlapky se odehrál za krásného počasí v Nehvizdech, a co na tom, že jsme prohráli. Z běžeckých matchů jsem stihnul O hostivařského kamzíka, ale pak jsem zápasil s virózkou, hlavně neúčast na 10 v Brodčích mě mrzela. Novoroční Cukrák jsem pomalu rozpochyboval zatuhlá ložiska na zimákovi, kecky jsem ještě vytáhl na Běh partyzánskou stezkou, abych únor zase málem proležel. A tak až březen mi umožnil naplnit hlát kilometry na kultovních výletech jako je El Clasico s CK Vitas Tour do Ústí, Prosek-Hrubý Jeseník-Prosek, Rytířov, Mosty Želivka, Za jazykovými skvosty. Soustředění na Jižní Moravě nabídlo zase pár dní, kde se myslí jen na kolo a kolo. Hurá na Ještěd v zimním hávu, ty obětavé fotky od Čespy přes zasněžené větve vidím doted. A pak to konečně přišlo, připíchnout si číslo na záda a stresovat se při rovinaté strkanici První šlápnutí – PRS. Do svých organizačních rukou jsme převzali Sázaváka a já mohl řvát na Dojetřicích blahem, s Kaprem jsme uviseli čelo, kde jel bez problémů i Jirus. Bohužel na Ondřejov jsem to již nezopakoval. Klepárna Milovice-Pave Tour, kdy jsem párkrát odpadal a zase se vracel k čelu a stejně tak Kouřimská 50, kde mě pád těsně přede mnou přibrzdil a odsoudil jen k dojezdu do cíle. Mamut Tour, snad poprvé v životě jsem cítil, že budu opravdu nápomocen jako superdomestik Kaprovi, Hadovna a Grapy jsem zvládal lépe jako on, ale přišel defekt zadku a postupně nasednutí do doprovodného auta. Po dlouhých letech jsem vzdal závod a tak nějak nechcít i nasměroval tuto sezónu. O jarního krále vrchařů jsem již hrál druhé housle za duem Čespa-Kapr, ještě možná Karlovy Vary-Unhošť v závěru naznačily, že by se mohlo blýskat na lepší časy. A tak jsem s nadějí vzhlížel k obhajobě Praha-Doksy, ale přišlo tvrdé vystřízlivění. Letos to tam prostě není! Řepín na velkou mě totálně zahltl, na Romanově ještě v kontaktu, ale mšenské kostky již v beznaději. Ani zapůjčené kolo do Vitase a jeho povzbuzování z dodávky mě nevrátilo do boje. Jedomělické okruhy v dešti a zimě, kdy jsem závěr zase prokaučoval. Naštěstí se v UAC rozjela oranžová týmová euforie, a tak mě lákal Čespův týmový bus na Krušnohorské peklo, kde jsem nezvládl úvodní mokřý sjezd z Klínů, ale vše si vynahradil v cílové stojce na Standovi Vohníkovi. Promrzlý Rampušák, ale pro mě báječné vzpomínka, po dlouhé době jet s Jirusem v grupě, to prostě nemělo chybu. Prázdniny, dovolené a já se slzou v oku vynechávám Beskyd Tour, ale jako náhradu beru v Beskydech MČR SAC časovka a MČR SAC silnice s cílem na Lysé hoře, kam mě vytáhne Míla Švehla a nechám za sebou Jeffa, což je pro mě v této sezóně hodně cenné. Domácí trať Kolem Posázaví mi nepřinese opojné okamžiky, spíše naopak, je to bída a zmar. Premiérově Krakonošův cyklomaraton, kde se mi nejede až tak špatně, v závěru s Michalem Běhounkem udržíme za zády Jeffa. Tradiční příprava na Krušnoton Zlaták a 300km na tachometru, to vždy vžene do těla potřebný impuls. Krušnoton, letos jen střední trasa zařazená do UAC, tropické vedro se na mě hodně podepíše, těch nekonečných posledních 10 km v rozpáleném kotli je navždy zapsáno v mé paměti. Železný dědek jsem znovu nestačil na skupinu nejlepších a v d'olíku před Dlouhým Polem jsem zamával stejně jako v roce 2013. Pak přišla vyjížďka Král Šumavy, která i díky skvělému počasí dala vzpomenout na vše, co nám Šumava v minulých letech vryla do paměti. V UAC Dobrovické okruhy, kde defektím na 2.km, vše odjíždí a já si jedu časovku jednotlivců až do cíle. O podzimního krále vrchařů jsem si spíše užíval výborný bufet než vrchařské formy, vyjížďka Krajem Mirka Zbuzka nádhernou trasou a počasím poslala tam nahoru Mírovi hodně pozdravů. Svůj poslední závod v

uplynulé sezóně Klikovy Vrchy jsem prokaučoval ve sjezdu do Zbečna a tak na rozhodující kopec na Leontýn, jsem najížděl již z beznadějnou ztrátou na nějaký solidní výsledek.

2, Nejkrásnější zážitek ze sezóny 2015?

Že to furt táhneme dál, že některé Šlapky se jakoby ztratí, ale zase časem objeví, a i nové přijdou. Že máme mezi sebou borce, co vyhrávají všemožné poháry, ale i borce, kteří tu oranžovou káru strkají dopředu již pěknou řádku let.

3, Nejhorší zážitek ze sezóny 2015?

Mohl bych tady vypsat, všechny moje odpadnutí z plánovaných skupinek, ale proč se tím znovu trápit? Pak si vzpomenout na Pantátu a jeho operaci kolena, kdy bojuje o každý milimetr ohnutí, aby znovu mohl usednout na ten báječný stroj a všechny ty "odpadnutí" jsou vlastně prkotiny...

4, Nejlepší šlapkovská hláška či úryvek z reportu 2015?

Zase toho bylo hodně, těžko vybírat, tak třeba namátkou Pája: "Ranní výlet byla deluxe záležitost, obsluha benziny asi už viděla hodně, ale když v cca 7 ráno dovnitř vlítlo 8 cyklistů napříč několika věkovými kategoriemi v oranžovém s batohy na zádech a dali si ranní kávu s noblesou jim vlastní asi si říkala co je to za zjevení. Ráno cesta ubíhala ve výtečné náladě krásnou krajinou Kokořínska. Ranní paprsky lehtaly naše smysly a my se vezli zlehka směrem do ruchu našich všedních záležitostí. Krásná cyklistická meditace. Nádherná záležitost tyhleto Dogzy!"

5, Nejlepší šlapkovské foto sezóny 2015?

Stříbrná týmová radost v UAC, ten úspěch doceníme až časem.

6, Nejlepší šlapkovský report sezóny 2015?

Reporty z 3 kopců měly náboj! A poděkování všem našim reportérům: Bary, Bobek, Camrda, Čespa, Dreamer, Helmuth, Honzis, Howgh, Ivča, Jirus, Kocour, Koník, Lenka, Pája, Quit, Radim, RiC, Strejda, VSid, Yetti!

7, Jak probíhá zimní příprava?

Podzimní běhání se mi moc nepovedlo, tak snad cyklistické výletování po krásách republiky bude povedenější...

8, S jakými cíli vstupuješ do sezóny 2016?

Pokusit se výsledkově zapomenout na sezónu 2015, ale hlavně si znovu užít oranžovou partičku, protože již dávno vím, že víno nejlépe chutná na soustředění, že pivo jako křen mají na terase v Doksech, že šampaňský je nejlepší na valný hromadě UAC, že skvělé palačinky mají na tiskovce v Herolticích, že teplý kafičko nejvíce hřeje pod mostem v Ústí ...

RiC – Pořád mě to baví

1, Jak hodnotíš sezónu 2015?

Vcelku jako úspěšnou. Je to moje 11. závodní sezona, 10. mezi Šlapkami. Najel jsem 10580 km a to je můj rekord v jedné sezoně. Počet objetých závodů 11 také patří k tomu lepšímu, co jsem jezdil. Z pohledu aktivity je to tedy dobré. Z pohledu výsledků už je to slapší. Většinou jsem skončil někde hodně vzadu. Mám teorii, že to způsobil nedostatečný trénink v intenzitách, takže jsem rychle odpadal v závodech. Zkusím teorii ověřit příští rok

Velkým pozitivem je pro mě, že mi vychází návrat k cyklistice. Druhá sezóna po dokončení školy a mě trénink a závody stále baví. Na jaře objemy (sólo), pak objíždění závodů a pořád mě to baví! Co víc si přát?!

Na mém blogu mám o něco delší hodnocení

2, Nejkrásnější zážitek ze sezóny 2015?

Nevím, jestli nejkrásnější, ale k velmi příjemným okamžikům patřil Krušnoton. Za prvé Kolíkáčova psychická podpora, když nás dojela krátká trasa a pak obrovská pomoc Milhoše, který mě dotáhl na Fláje II a pomohl mi překonat obrovskou krizi. Závěrečný pokec byl taky velmi příjemný, užil jsem si trochu týmového ducha.

3, Nejhorší zážitek ze sezóny 2015?

Žádný nejhorší zážitek naštěstí nenastal. Ztráta nohou a tempa na Prašskou boudu na Krakonošovi byla velmi nepříjemná věc, ale to už k maratonům patří.

4, Nejlepší šlapkovská hláška či úryvek z reportu 2015?

Nic mě nenapadá...

5, Nejlepší šlapkovské foto sezóny 2015?

6, Nejlepší šlapkovský report sezóny 2015?

Reporty většinou čtu a zjišťuji, že jsou mezi námi i zdatní spisovatelé. Třeba Dreamer dobře píše, škoda, že ne česky

7, Jak probíhá zimní příprava?

Zahájil jsem odpočinkem v lázních, pokračoval nemocí a pak pomalu začal v posilovně a něco málo na kole. Na běhání letos nedošlo, protože listopad byl takový nijaký a teď, když už se dá jezdit na kole asi běhat nebudu.

8, S jakými cíli vstupuješ do sezóny 2016?

1. Zkusím objet celou Maratonskou serií 53x11, to hlavně znamená vyrazit do Tater.

2. Rád bych také více krátkých závodů.

3. Na jaře bych chtěl se Šlapkami na nějaké tréninkové dvoukilo, ale to musím ošetřit logisticky.

4. No a hlavně posunout se ve výsledcích (kupředu).

Strejda – Sezona 2015

1, Jak hodnotíš sezónu 2015?

Výborná byla, oproti tradici jsem to mírně přidal na začátku ale minimálně do Krušnotona se mi jezdilo dobře. Pak už tělo pomalu začalo stávkovat, hlava by chtěla, ale tělo mi po každé intenzivní jízdě posílalo varovné signály. Ale povedlo se sezonu dojezdit víceméně ve cti. Vyhnul jsem se pádům a nějakým vážnějším nemocím, co by si člověk ještě přál. Skupina A pořád žije, letos převážně díky Lence. Ale Pantáta, Helmuth, Fousáč a Introvič taky vnesli svůj důležitý vklad. Obzvlášť potěšil Fousáč na Ramoušakovi, kdy se s námi vydržel až na Svatou Trojici. Jako osobní úspěch bych bral výrazný posun v celkovém umístění v UACu. Nu a taky fantastické výsledky šlapek v UACu. Letos to byla opravdu dominance.

2, Nejkrásnější zážitek ze sezóny 2015?

Hlasuji pro Zlat'ák. Takhle uprostřed sezony zajezdit s Kaprem, Kolikačem a ostatními mistry – to je vám panečku labužnický požitek. Ale i tetraobj Beskyd – Lysá - Krakonoš – Krušnoton, byly to velmi intenzivní zážitky

3, Nejhorší zážitek ze sezóny 2015?

Žádný nebyl. Když teda pomínu zklamání z toho, že Kolikač nedorazil do Bašti.

4, Nejlepší šlapkovská hláška či úryvek z reportu 2015?

zatím mi nic nenapadá. Ale oceňuji, že letos se nám zcela podařilo vyhnout konceptuálním diskuzním tématům

5, Nejlepší šlapkovské foto sezóny 2015?

Nu to musí být každému jasné, tohle: foto

6, Nejlepší šlapkovský report sezóny 2015?

Helmuth – Valná hovada UAC

7, Jak probíhá zimní příprava?

Výrazně jsem zvolnil v intenzitách, začíná se mi dobře jezdit. Chtěl bych minimálně do začátku března zcela vyhnout tempové jízdě. Takže průměr jen a pouze do 26 po rovince, radši ještě pomaleji.

8, S jakými cíli vstupuješ do sezóny 2016?

Tak chtěl bych porazit Camrdu, to je jasné. A taky bych chtěl se dostat v UACu před Vaška Vilda nebo aspoň obhájit své startovní číslo. A jako hlavní cíl sezony bych viděl dotáhnout Pantátu na bednu na Beskydu.

ZÁVĚREČNÝ BALÍK UAC

Helmuth – Valná hovada UAC

Náročný cyklovíkend, v So dopo s KPC na Okoř. Zpátky na na samotku doháním jejich flákání a čekání (vzpomněl jsem si proč s nima už nejezdím). V Ticháci cvaknu obě podhuštěná kola připravená na nedělní cyklokros, zadek špatně zalepený, spěchám na měkém, doma pozdě, ale odjezd na valnou hromadu UAC na krev stíhám. Je nás tady 10ks šlapek. Všichni rádi viděj hlavně Pantátu, kterej ukazuje kam už vohne koleno. Jsme pořádně hlasitej kotel pro naše šampióny, co lezou na bednu. Čespa, Kapr, Čespa, Kapr,... furt dokola, až mě bolí ruce a v krku. Bednu v družstvech si užíváme na pódiu všichni, zejména my co za to nemůžem. Trochu jsme se rozjeli. Na stole není pro poháry a šampus k hnutí. Ten šampus dáme všechn (asi 8 lahví), Baluovi upadne větrník na zem, vedou se opilecké řeči, jako, že příští rok spíme v Doksech všichni apod.! Opožděně dojíždí Pepino, kterej byl v Kralovicích u Plzně – nováčkovská daň – ceremoniál Ečka se tím pádem musí opakovat. Hezká valná hovada, domu jedu uavený, s výslužkou z teplého bufetu (tu mi ti, co se soustředili na poháry, závidí) a opět s Kaprovým vyhraným pivem, protože jsem mu posledně pěkně poděkoval, tak ti Kapře opět velmi děkuji. Ráno se probouzím ještě v oranžovém tričku, malinko bolí hlava, ruším plán na CX v Hostivaři. Start je ale až v poledne, zmátořím se, zalepím gumu a jedu! Večer ještě dva krátký reporty, tenhle víkend jsem neporflákal.

HOSTIVAŘSKÝ CYKLOKROS

Helmuth – Koksajda v Praze

Na startu jen 15lidu, všichni vyšvinaní, hezký CX kola, postavil jsem se se svým turistickým „panem Pěšinkou“ uctivě na konec. Nikdo mě nekomentuje, ale vidím všem na očích:“ Snad ti dědku nebudeme muset volat sanitku“. Start je do kopce po asfaltu, do terénu vlítu poslední i když jsem vůbec nemusel. Držím úspěšně to poslední místo, až mi otrne a posunu se o lks dopředu. Trať je pestrá, těžká ale fakt nádherná. Většinou klikatění po trávě, jen drobné klouzání ve vyjetých kolejších, pro zpestření 2x pět schodů dolů a skokánek v restauraci, průjezd záchodem. Nejlepší je dlouhý hluboký písek na pláži, vltne se do toho v rychlosti z kopce, připadám si jak Swen Nijs v Koksajdě – tady mě každé kolo zachvátí euforie. Jezdím všechno, neslezu když nemusím, až si na těch schodech nakonec cvaknu zadní kolo. Věděl jsem, že s dušema riskuju, vpředu 1,75 vzadu 1,9999 – podhustit bylo nutný, nechtěl jsem jen srabácky vodkroužit. Ještě kolo se na tom dá jet, pak už tlačím. V cíli se diváci diví, že jdu do dalšího kola, někdo říká „Je to srcař!“ - kdyby tak věděli, že teď už jsem jen ubohý opěšalý honič bodů do

klubové soutěže. CX Hostivař pořadatelsky perfektní: pestrá trať, s euforickou Koksajdou, mytí kol a teplé zázemí v bufetu s kamny, ve startovním oběd, všude profi-mlíko zajistila Bikeclinic. Zasloužili si mnohem větší účast!

ČESKOBRODSKÁ VÁNOČNÍ DESÍTKA

Camrda – Vánoční kultovka

Desina v Brodě je jeden ze závodů, který jsem při svém znovuzačátku sportování ani jednou nevynechal. Vlastně to byl jeden z prvních závodů, který jsem absolvoval s tím zpropadeným oranžovým oddílem, ze kterého není cesty ven. Ráno na čas, v autě plno legrace (proslýchá se, že spousta lidí trpí startákem z tohohle matche několik dnů předem...), ještě víc při prezentaci a snad úplně nejvíc na startu. Takže se rozbíháme a jak je tu zvykem, co to dá. Po pár metrech opojnou rychlostí se sebevědomí zvedá, paráda běží se dobře, dneska by to mělo jít. Vedle mě mladý Kapr, drží slovo, že to zkusí dát se mnou. Vzhledem k tomu, že neběhá žádnou tužku je to pro mě další psychická vzpruha. Za chvíli mi za uchem funí Čespa a prohlašuje, že si jde pro ten věneček, no uvidíme. Hodinky odpípají první km, čas nějakých 3:42, to je moc říkám si a když zvolním, tak Čespa jde přede mě se slovy, za chvíli Ti odstřídám. No poslal to tam celkem razantně a jak jsem si zrovna naordinoval ten oraz s tím, že to mám pod kontrolou, tak ho v klidu nechávám běžet. Druhý km za 4:01. Tak takhle nějak bych to chtěl doklepat, Čespa pořád v dohledu a už se přestal vzdalovat. Tak teď už jen držet. Další km, ale zase trochu zpomaluju. Čespa pořád na dohled. Na čtvrtém trochu krizovka a zpomaluju na 4:10. Na otočce už špatenka a mezičas něco lehce přes 20:20. Pod 40 to dneska nebude, to už poznám. Čespa pořád se stejným odstupem, tomu nedejde, a nejspíš už asi ani nezrychlí, tak už to jen tak nějak doklepat a hlavně nenechat přes sebe jít další lidi. Běžím s jednou sympatickou ženskou, hecuje mě a pořád do mě něco hustí, omlouvám se jí, že si se mnou moc nepokeká a že nejsem příliš dobrý společník. Za chvíli se jí začínám opět omlouvat, poněvadž si musím vystoupit, hecuje mě, co se dá, ale tempo 4:00 a míň už prostě na sedmým nedávám. Navíc mi tak nějak od otočky připadá, že když trochu zrychlím, začne mě píchat v boku, což když se mi rozjede, tak to můžu rovnou zabalit. Máme tu osmej km a ke mně přiklusal oranžovej dres a hlásí mi, že mi z těch plavek leze cedulka, no to mě... , Barbánek. Běží trochu rychleji než já, ale jak jsem si od tej ženský trochu orazil, tak tempo srovnávám. Navíc jsou to už jen 2 do cíle, to píchání v boku už musím vydržet a jak mě docvakával, tak si musel pěkně dávat a určitě je úplně odvařenej říkám si. Běží konstantní rychlostí a ten devátej dáváme za 3:59. Říkám si, že když nezrychlí, tak to do cíle vydržím a 50 m před páskou ho prostě rozšmeluju na cimprcamp! Jak padne devátej ale Barbánek prohlašuje: „pojd' zkusíme cvaknout Čespu, máme ho pořád stejně na dohled“. Vzhledem k tomu, že Čespu mám takhle na dohled už asi 7 km, tak jen odevzdaně kroutím hlavou... Totálně psychicky rozložené pozoruju jak se Barbánek k Čespovi přibližuje, jak běží s Čespu ta ženská co mě za otočkou hecovala... No a já? Já jsem v... Už jen pár metrů k cíli, když mívám Honzise, kterej na plný koule rve: „Dreamer pojd'“. No tak tohle už ne, něco z paty ještě vytáhnou a beru bronz ze šlapkovského mistrovství v běhu přes den. Jo mělo to koule a já díky všem co tam byli, protože čím víc šlapek, tím to má větší grády.

Čespa – Česko-bratrská 10

A je to tu, po roce se dostavuje nálada na výměnu sportovního náradí a já se obouvám do běžeckých bot. První seznámení na začátku listopadu a následné zranění lýtek, pauza a znovu to zkusit. Bolest v lýtkách přetrvává, ale dá se stím žít i běhat. První letošní ostrý test v Čelákovících, kde končím na krásném devátém místě a znovu tahám nohy za sebou, když něco dělám, tak do toho dávám vše..... Na valné hromadě brečím, brečím kvůli lýtkům, tělo by chtělo, ale bolest se vrátila a začínám si připouštět myšlenku, že běžecký vesmír v podobě Českobrodské 10 se nezúčastním. Pomáhají ovšem rady starších, mažu nohy několikrát denně a před každým výklusem používám hřejivku. Pár dnů před startem se chci přátelsky domluvit s Camrdou, že poběžíme na 41min a v cíli vytvoříme finišfoto. Posílá mě k šípku se slovy, že i těch jednačtyřicet nedá, kroutím hlavou a hecuji ho básničkou. V den „D“ mám jasno, beru vše, co začíná 4kou. Cestou na start vyměním na předním sedadle syna za Barbánka a jedem na prezentačku, nasávám tu úžasnou atmosféru nadupaných můstangů a plnokrevných klisen. Od Kocoura vyzvídám počet vrstev, Camrda by mě nejráději vysvlékl do naha, to se nenechávám, ale jednu vrstvu odhazuji. Na startu se podivuji nad Kaprem, který nabírá opačný směr, než je trat, no nic, taky taktika. A je tu start, seřadit se, nabrat směr i rychlost a spadnout do té správné skupinky a pokut možno blízko Camrdu, daří se. Rád běhám v závěsu, tak to zkusím na pravém i levém rameni za Karlem, ale furt nejsem spokojen, prostě má svůj styl a nikoho na 1metr kolem sebe nepouští. Když srovnám krok, tak vytahuje z kapsy další fenomenální trik v podobě elegantního otočení kšiltovky kšiltem dozadu, říkám si, to je můj konec, teď vytvořil aerodynamický ideál a já tu nemám co dělat, ale v tu chvíli mě zachraňuje dívka nelevoboku, skáču jí do háku a měním výšku pohledu...božské,pevné a já měknu podruhé. Zvednu hlavu a pár metrů před námi závodník v tričku s reklamou na odtahovou službu a dvě mobilní čísla, je to v pohodě, kdyby něco využiji jeho služby a tak magnetím skoro až k otočce. Tu mívám s časem těsně pod dvacet a nastává peklo v podobě běhu z kopce, po chvíli se ozývají lýtka a mě to značně nevyhovuje, zvolňuji, nechávám se předbíhat a přeju si, abych už byl u rybníků, prostě z kopce to neumím. Když se otáčím a kontroluji kdo se přibližuje, tak si v duchu přeju, aby to byl ten s oranžovými teniskami

a sen v podobě finišfota by se naplnil, mezitím před cílem zahlídnou v dáli za sebou šlapkový dres a přemýšlím, kdo to., nikdo mě nenapadá, hecují se s krasotinkou, která mě akorát doběhla a cíl míváme bok po boku. Z oranžového dresu se vyklubal Barbánek, teď rychle do auta pro foták a narychlo nasbírá pár momentek, nezapomenout na čaj a kokosbuchtou, pak do ložnice, kde už operoval Kolíkáč se ženou a zbytek posádky. Kurna, to byla paráda, to mělo kouzlo, to to bylo nádherné““...šlapky, miluji Vás““““

Dreamer – V cíli se hodil čaj a buchta!

V noci se mi spí překvapivě dobře, v půl osmé vstávám, rychle snídám a pak již nastup do taxi Speedcars a směr Český Brod! Nabíráme Paju a cestou probíráme taktiku na závod. Je sice chladno, zadních jarních 13st a slunce jako včera, ale i tak jdu na to v krátkem-krátkem, není co rešit, přece si ty ranní studené sprchy nedávám pro nic za nic a navíc v mém "kvalitním" zimním bežeckém vybavení z Lidlu zavodit nechci. Krátký rozbeh, no nijak nabuzene se necítím, něco tomu chybí, tak uvidíme! Po startu hakuju Camrdu s Kaprem juniorem, ale jejich tempo je pro mě záhy moc a tak si lehce vystupuju. Jde přeže mě Čespa, pak i Mira tak to si říkám ze toho už musím háknout. A dají se, ale bolí to. Nicméně jak se blížím k obrátce, cítím ze se trochu "rozbiham" a tak jdu přes Miru a vizuálně mám porad na dohled Camrdu s Kaprem jr. Konečně taky vidím Honzise při akci, za to jsem rád! Na otocce hlásí čas kolem 20:50, tak to vím ze pod 40 to určitě nebude. Po otocce nejdrív předbíham Kapra jr., pak se držím staršího chlapíka který beží pevné tempo, kterým se pomalu ale jistě přibližuje Camrdovi! Tak se ho držím, když v tom přes nás jde Barbanek, velké překvapení. Na chvíli ho hakuju, ale pak si opět vystupuju, protože si říkám ze do cíle ještě času dost. Barbanek mezitím doběhl Camrdu a beží spolu. Cíl se blíží, Barbanek utíká Camrdovi, já utíkám memu vodici a blížím se k Camrdovi, ze bych ho ještě doběhl? Asi jsem měl začít finisovat o něco dříve, takhle jak mě spatřil tak si to pohlídal a já doběhl těsně za ním! Kousek před námi Barbanek s Čespou, podle mě budeme do 20vt, to je jako nic. Krásný závod, přistě se za a) na začátku o 5% víc zmacknout a byl jsem tam s klukama! Nebo si za b) poridit aspoň nějaké stopky a občas při vybehu kouknout na "na čas", pak by těch 40min mělo jít, anebo za c) bezet víc než jeden závod za rok! V cíli se hodil čaj a buchta, společně foto s teamem, poprat si krásně Vánoce, moc hezke to dneska bylo, je to fajn být součástí teamu jako jsou Vinohradské šlapky!

Kocour – Orange lavina

Dneska to byla úplná orange lavina, teda především Camrda, Dreamer a VSid by měli dělat něco se svojí reprezentací - co se oblečení týče, ale je vidět, že i v plavkách (Camrda) se da dosahovat dobrých časů. Čespa s Barbánkem nám ukázali jak se to má běhat. Dreamer skoro zařádnul Camrdu, který si pak v autě bromlal, něco vo tom, že Čespu trochu čekal, ale co tam sakra dělal ten Barbánek?!? Míra v poklidu vyklusával své tři vánoční večírky v řadě :) VSid byl tak rychlejší, že vyzrál i na "velkou potřebu" exšlapka Gejza zatnul zuby, ale na víc než na hranici 42 to dnes nestačilo. Malej Kapr běžel s velkým tréninkovým mankem, ale dal to Vylítanej Kocour se vešel pod 43 a zaznamenal si zlepšení o 2 minuty. Popravdě mě to překvapilo, čekal jsem to horší a rezervy byly. Hlavně v druhé části, tak snad příště... (zůstal jsem minutu za osobákem) Bonzo to tam taky pěkně poslal! Pájovi s jeho elegantním stylem byla prej celou dobu zima a 45 mu unikla o kousek. Kolíkáč s Kaprem a mladou Kaprovou si to užili a děkujeme za videoreport!!! Lenka Zbuzková a její Honza poznali další pěkný a tradiční závod. Balu asi nedokončil, protože po obrátce jsem ho neviděl. Káťa rekreačně vyklusala anasmála se s náma v autě až až a to je asi nejdůležitější - dobrá nálada a týmový duch. Honzis je stále mimozemšťan a opět dýchal společně s těmi nejlepšími. Snad jsem na nikoho nezapomněl. Díky Šlapky

VSid – Skvělá vzpruha

Chlapi, díky, rád jsem vás viděl. Je to skvělá vzpruha do dalších měsíců. Pěkně to válíte, je vidět, že si držíte fazónu ještě z kola. Fakt obdivuju. Kdybyste trénovali speciálně běh (a hlavně techniku běhu, vy kozlové), řádně proženete všechny ty kamzíky. Poté, co jsem se úspěšně odprezentoval mi to moc to nesedlo, od poloviny stažený půlky a klasický problém - když poběžím rychle, bude to chtít ven o to rychleji, když poběžím pomalu, nestihnou doběhnout včas. A sehnat pak toaleták byla taky samostatná akce. Nicméně čas, i když zatím nevím přesně kolik, kupodivu lepší, než jsem očekával, takže spokojenost. Na jaře pod 40, no problema. Nebo na jaře pojedou do Ústí? Ty v..., já fakt nevím... Doma to na mě nějak padlo, nezvyklý pocit zimy, chuť spát, ani káfe s rumem, nějak nezabírá... Mimochodem pořadatelský rumík, pardon - tuzemák - k tomu čaji s buchtou mile překvapil. To jsou správné akce! Terminátore, díky za odvoz. Vysekanej Dreamer je příští rok horký kandidát na Šlapku roku, pokud bude hodně závodit. Vsadím prezidentových 50 káčé, které mu dlužím, a stovku ze svého navrch.

NOVOROČNÍ CUKRÁK

Kolíkáč – Šlapky jsou více než jen cyklistika!

Nedočkavostí vytáhnout žaluzie, které chránily před popůlnoční světelnou válkou a zjistit, že je mírný poprašek. Vytáhnout ostrou zimní výbavičku, Kapr parkuje s letňákem v autě před domem. V Sojovicích prý sucho. Ještě malé zdržení s brýlemi a již se kloužeme na první sraz na Chodovci. Tam bohužel dojíždíme se sekerou 10 minut

a tak logicky HonzaB již někde v nedohlednu. Přeskákat mokré a kluzké koleje a poklonit se fotbalovým svatostánkům v Edenu a v Dolíčku. Podlínout most sebevrahů a spočinout pohledem na panorama pražského hradu. Lidu-auto-prázdné ulice, jen ve smíchovském parčíku je nabit. Novoroční stisky rukou, šlapkovský hlouček je k nepřehlédnutí. Zacelit první díry v megabalíku a snažit se být blízko čela, aby nás vyneslo co nejvýše k vysílači. Čespa na svém mutantovi nastupuje, Kapr mu vzorně v háku, já jen polykám první andělíčky nové sezóny. Pak se okolo přežene ekipa pražské Dukly i s Kadlinim, tak to už je trochu jiná liga. Čespa má odpracováno, já ještě pohledem hákuju Šíst'u a Milana Sýkoru, ale dnes na ně nemám. Vařím se v zimní bundě a v kukle a Cukrák ještě daleko. Ale snažím se úplně nesvěsit, hákuju co to jde předjíždějící postavičky, abych se též dostal k vytouženému parkovišti. Vydýchání, pokec a otočit to přes Jíloviště nazpět na Zbraslav. Letíme dolů po Strakonické, dnes jsou tu cyklisté vítání a uctívání. Zapomněl jsem, že je leden, že je kolem 0 stupňů a připadám si za zadním kolem Kapra jak při sjezdu z Cínovce na Krušnohonu. A vzhůru na Točnou po krásném novém asfaltu, užít si společnou jízdu mezi esy amatérské cyklistiky. Náhdera to byla, v hlavě jen kolo a oranžový duch. A upravit si k obrazu svému nějakou přiblblou reklamu: „Šlapky jsou více než jen cyklistika!“

PERUC

Čespa – trhači od Peruce

Peruc 2016, to se nedá zaspát, nastavuji si budíka na 7:07, ale nedočkavostí vstávám už před sedmou. Rychle postavím na kávu, vyvenčit Karlíka, což je cca 2km procházky, následně srknout kávy a šup do mondůru, které jsem si vzorně připravil už večer do komínků. Kolo poslušně čeká v předcíní, poklepat komp a v první zatáčce si zvednou tepy. Do Mstětic dorážím mimořádně včas, vzornej pozdrav z Jardou a Kolikáčem, pak jak filharmonie letíme ke kuřatům. Kolík straší, že dnes nás moc nebude, což se záhy ukázalo jako klišé. Čelákovice sice opouštíme v pěti, ale cestou nabalujeme i ztrázíme další korálky, až do maximálního počtu 10. Létíme krásně na bočák, dvojice poslušně táhnou za jedno spřežení a už stojíme pod sochou Orla, několikrát prohnat obrázek přes uzávěrkou fotáku, naskočit na dostavník a nasměrovat se tak, aby vítr foukal do zad a už coby-dup jsme na benzíně v Peruci. Místní plechová bába vydává jedno kafe za druhým, pomalu se začínají rosit místní okna a Vitas opravuje své kolo pomocí zázračné plastové pásky. Pumpička sráží své závodní tepy a tak můžem říct-Peruc je dobita. Cesta zpět byla trochu potrhaná, nejdřív mi nervi potrhala místní komunikace, pak nás natrhal vítr, s Vitasem trhla křeč a Kaprovi se při průjezdu lázněmi utrhli vzpomínky, pak už jen Tomáš Šulců drtil špice, tak aby trhnul celým balíkem, jak mám natrhaný zadek psát nebudu a nakonec se utrhla Pumpička a to celé jsem vytrhl z dnešních vzpomínek. Bando bylo to super, příště Vás zas rád uvidím, trhači.....

Kolikáč – Kola se točí dáááá!

Peruc. Slovo, které ve mně vyvolává neobvyklé emoce. Šílená dálka od svého tepla domova, ale ty skvělé pocity na pumpě, kdy si připadáte, že jste něco dokázali, že jste zvítězili nad svou leností, zabalili se do několika vrstev a skryli se v bezva skupině, která vás nenechá někde chcihnout. Prostě dvoukilo v lednu. Pro někoho šílenost, pro někoho totální tréninková blbost, ale pro mě jízda za pocitem, za pocitem, že ještě furt za něco stojím, že to prostě dám. Je mi jedno, že mě zase na Bášti všichni obložej a budou se smát, hahá to jsou ty dvoukila v zimě, už jsi unavenej. Je mi to fuk, už dávno vím, že miluji kolo a hlavně skupinu, balík, lidi, co jsou naladěni na společnou frekvenci a dokáží si vychutnat pohled na mělnický zámek na 170km! Na podzim jsem tomu už fakt přestával věřit, zdravotní problémy se zoubkem, dutinami, zase antibio. Kruhák na Jízu byl šíleně daleko. A teď si to točím k orlímu pomníku jako nic, nepotřebuji málem ani jíst a pít, tělo zase funguje, kola se točí dáááá! Zachmuřená krajina, ale přitom tak krásná a jiná, než kterou známe třeba z Polabí nebo z Posázaví. Belgická klasika, řítíme se mezi otlučenými domy, po rozbitých silničkách, ale dokážeme i počkat nebo se vrátit pro zbloudilé kamarády. Vzpomínky na ty, co tu před pár lety jeli s námi, vlajky v Peruci vlají tím správným směrem. Letíme přes Mšené lázně, kde se zastavil čas, kolem Řípu a do Mělníka. Epická to trasa. Přemýšlím o metru z Letňan, na samotku se mi moc nechce, ale nakonec to ani nebolí, jsem doma. Sundám helmu, a teď nohy přichází k sobě, ne, zadarmo to nebylo. Ale tuto bolest přeci milujeme, to je úplně jiná bolest... Hlava v cyklistickém nebi, tyto večery miluji, to neumí žádný jiný sport. Kamarádi na okřídlených strojích díky že jste, Peruc je Peruc a ani Peruc 2016 na tom nic nezměnila!

NOVÝ BYDŽOV

Barbánek – První dvoukilo v životě!

Mé první dvoukilo v životě nebylo zadarmo Ráno jsem vstával už v půl šesté díky Adamkovi, tak bylo dost času na dobrou snídani a přípravu. V Brodě se připojuji k Bonzovi a cesta do Mstětic utíkala o dost rychleji než samotnému jsme i pumpy víc než na čas a pár borců už tam čeká následuje přivítání podání pravé ruky a čekat na zbytek po chvílce přijede grupa ohromná. Cesta utíkala rychle a v Bydžově na kávě jsme celkem rychle nasleduje

občerstvení a cesta zpět po větru je příjemná a já jsem rad, že mohu o na špicí a užívat si ty šťavnaté chvílky štěstí které prožívám. Ale co jsem si vůbec nepřipouštěl bylo to co mě potkalo na 160km jedna křeč následovala druhou do vnitřní strany stehen a bylo zle a zezadu slyším Camrdaka jak říká Barbánek má asi problém nebo tak něco opouštím balík ač nerad ale takto rozjete masine se už nedalo stíhat a tak jsem jen pozoroval jak se vzdaluje, ale našťavý jsem nebyl, věděl jsem, že to mám domů už přes 20 km ale v hlavě jsem měl jasno, že chci 200km a tak jsem shodil na malou placku a v Přerově jsem to vzal přes Sedlčanky do Čelákovic kde u pumpy koupil vodu kterou jsem si i polil řetěz aby tak nevrzal bylo to vážně příšerné a přes okrsky to bral směr domov už jsem projížděl kolem baráku v Přehvozdi, ale ještě mi pár km chybělo a tak jsem to vzal ještě ke Kostelci a bylo to Taaaam . Ještě teď endorfiny s pocity štěstí fungují. Díky vám všem a klobouk dolů před každým z vás co predvadite, protože to je Mazec!!! Průměru něco málo přes 30 jsem udržel

Čespa – Nevíte, co je za měsíc??

Nevíte, co je za měsíc ??, nedávno jsem měl v pokoji vánoční stromek, pak jsem viděl ohnostraj a teď se touláme po republice. Kam to spěje, trenér staříků si nás dnes pozval do N.Bydžova, tak co na plat. ráno vstávám před sedmou, Kapr velí jednice, vyvenčit Káju, nasnídat, přehodit pár věcí na černého barona a směr Mstětice, jsem trochu ve skluzu, ale +- stíhám, cestou potkávám Strejdu s defektem a rozdělaným celým kolem, píšu SMS a morálně podporuji. Teď bychom to na 8:50 už nestihli, ale partu poznáš tak, že tě vtom nenechaj a jedou Ti naproti. Všem veliké díky. Pak poslušně do dvojic a ukrajovat ty krásné chvíle na kole, kterých stále nemám dost. Cestou se oddělují ti, co dopředu hlásili, že pojedou kratší úsek, většina pokračuje. Slunce se zvedá, silnice osichají a teplota atakuje 8 stupňů, je mi nádherně. Na špic se dostávám s Kaprem a mám pocit, že chce ject. Nevadí mi to a držím krok, pak čůr pauza, foto pauza a kafe pauza v N.B. Nálada neuvadá a s větrem v zádech je to skoro zadarmo, chci si to užít, vystupuji si z balíku a s 30metrovou dírou jedu solo. Sleduji, jak někteří z balíku vypadávají, neva, přišlápnu a vracím kolegu do grupeta, když vypadne už potřetí, prosí mě, at je už nevracím a nechám je domu doject na samotku, o to rychleji ho vrátím a říkám, schovej se, jízda v balíku je zadarmo....kilometry přibývají a mě se jede parádně, nic nebolí, sil je hafu a doma mám vystavenou povolenku na celý den, tak proč toho nevyužít, bágl ještě šplouchá, banán jsem sice snědl, ale zbývá houska a suk, což by mohlo stačit, po rozchodu s posledními z Vás v Brandeje se stáčím na Říp a jen dopočítávám, kdy se začne stmívat, tak aby byla cesta domů ještě bezpečná. Vychází mi to na jedničku a leč v brdkách před cílem se cítim trochu unavenej "není divu, nebot posledních 150 bylo vlasne na samotku a posledních 50 v protivetru do kopce..." tak dojízdim funkční, následuje jídlo, kafe, sprcha a už jsem přešlečený a jedu se ženou nakoupit, abych si u večerní telky mohl dopřát....

Dreamer – Ale byl to vlastně sen?

Dnes jsem chvillemi jsem nevedel, jestli jsem v Polabi, nebo na Mallorce. V 8h sraz na Hajich, ve Msteticich se 10min ceká na Cespu se Strejdou. Je trochu mlha a vetsi zima poranu nez jsem cekal, ale pres den to bude lepsi. Poprve se zahreju az kdyz vlezu s Barbankem na spici, jet schovany v baliku bylo dnes po ranu spis za trest. Jedeme do Noveho Bydzova, vubec nevim kde to je, tim lepe. Kolem 11h prichazi cedule "Kralovehradecky Kraj" a za chvili jiz samotny Bydzov. To uz je venku krasnych 10-12stupnu a kazdy si dnesek uziva se vsim vsudy! Na benzince kafe, sojovy suk, nekdo mi daruje Oreu susenku. Cesta zpet prevazne s vetrem v zadech, letime skoro porad 35-40kmh, Polabi se zacina zelenat, je to nadhera, je nas kolem 20ti. Pozoruji pohyb slunce po obloze a jak jde cas, skupina se zmensuje. Hodiny na kole pribyvaji a najednou jsme zpet na Jiznim Meste, pouze s Kolikacem a Milhosem. Jeste si male kolecko u Pruhonic a jsem sam Milhosem, uz mam trochu pred ocima mlhu a jen si pamatuju Kolikacovo "ahoj, ja to tady otacim". To uz vim ze to dneska bude kolem 220. V Dolnich Brezanech se odpojuje Milhos a me nenapadne nic lepsiho nez jet jeste za Zvoli, kolem ktere chvili krouzim nez konecne sjezu do Vranneho a na Modranskou cyklostezku. To uz toho zacinam mit konecne take dost. Na cyklostezce je i takhle navecer hodne lidi, takže musim davat pozor, bylo by hloupe srazit se s nekym po 200+ km. Jeste se tam chvili motam a doma se mi tachometr zastavi na 255 km. Porad tomu nemuzu uverit! Z poslednich sil vynesu kolo do bytu a posledni co si pamatuju je, jak si leham do postele a usinam. Zda se mi sen, ze jeste sedam v pokoji na rotoped a najizdim 11 km, abych mel 266 km. Ale byl to vlastne sen? Díky všem co dorazili, bylo to uzasne!

Koník – Polabska klasika

Jarní Polabská klasika VŠ se opravdu vydařila. Dostala příhodný název Mallorca. Ráno lehce nad nulou, v Brandýse silná mlha a nad Brandýsem ažuro. Sjela se velmi silná skupina, a tak mi bylo jasné, že moje účinkování velmi brzo skončí... a když jsme za Čelej jeli 35 tak jsem si raději vystoupil... I tak jsem si užil nádherný den a 105 km mne velmi uspokojilo. Fotky a video ze startu jsem klukům pořídil, ale na spolujízdu s nimi zatím nemám Emotikona frown Postupně se někteří dle dohody odpojovali, ale patnáctičlenná skupina B za to vzala a proti větru jela průměrem lehce nad 30. Obvyklá svačinka na benzince v Novém Bydžově, http://vinohradskeslapky.rajce.idnes.cz/2016_02_06_Novy_Byd... ; a letí se zpět s větrem v zádech 40 do Polabí za nádherných 10° a sluníčku. A protože přijeli zpět k Brandýsu brzo, tak si někteří dali nášup... Výsledky Polabské "Mallorky" 6.2.16 jsou neskutečné : Dreamer 255; Čespa 251; Milhoš 225; Bonzo 217; Kolikáč 202; Barbánek

202; Jean 160; Kapr 155, Pája 102, Koník 105, Strejda na vyjetí odhadem 80; a to by mne zajímalo kolik dal Pepino !!! Už na startu měl skoro pade.....

RiC – Na samotku a přesto ve skupině

Sraz 6.2.2016 8:00 – kruhák Jižňák. No to je hezký. Tam to mám tak 200 km, to asi nedám. „Tak co, dáme něco sami?“ ptám se. Kejve hlavou, že jo. Co nám taky zbývá, že? Takže sraz zítra v deset před barákem? Opět kývání, že jo. Je ráno deset hodin. Jsem před barákem a on taky. Vyrážím na jih, do kraje, kde začíná Haná a roviny. Ideální terén pro najíždění jarních kilometrů. Jenže, než se do těch rovin dostaneme, je to padesát kilometrů, zpátky taky tak. Naštěstí přiblížení není žádná horská trasa, nastoupá se jen něco kolem 900 m díky několika menším stojkám a magnetům. Asi největším kopcem je stoupání na Dzbel, ke kterému vede devítikilometrový magnet. Závěrečný kilometr je normální kopec, který trápí hlavně teď z kraje sezony. Sjezdem z Dzbelu se dostaneme do Konice, kde už začíná spíše takový klasikařský terén, který nás zavede do Kostelce na Hané. Tenhle úsek byl pro mě nepříjemný. Nohy bolely z předchozího dne a roztočit je bylo nepříjemné. Utěšoval jsem se, že z Kostelce, kde se budem točit doleva, začne foukat vítr lehce do zad. Je to příjemná úleva a nohy se otáčejí mnohem radostněji. Před sjezdem do rovin Hané fotím krajinku a posílám ji i s pozdravem Kolíkáčovi. Alespoň takhle na dálku se připojím k týmovému švihu ☺ Úsek z Kostelce do Litovle krásný a jen lehce zvlněný. Vlevo jsou kopce Zábřežské vrhoviny, vpravo roviny Hané. Při příznivém větru paráda. V Litovli míříme na Nové Zámky. Je to mimo hlavní tah, ale rozbitá silnice, samá záplata. V nohách už jsou cítit najeté kilometry na „velkou“. Musím se šetřit. „Nebud' měkota, zaber“, slyším. Kašlu na to, nehodlám se v závěru trápit. Posledních třicet kilometrů neustále stoupá a berou sílu. Musím se šetřit. Zminňovaný úsek začíná v Lošticích krátkým, výživným kopcem. Pak už se to vlní a kroutí. Už jsme na posledních pěti kilometrech, když nás dojede mladý jezdec z Lanškrounského oddílu. Dáme jen krátkou řeč, už jsme doma. V háku se snad svezeme příště. Když šlapu, tak žiju i v r.2016 Před barákem se uzavírá okruh. Všichni ve zdraví dorazili. „Tak co,“ ptám se, „bylo to dobrý?“. Pokývání hlavou mi obraz v zrcadle dává za pravdu. Můj nejméně společník vypadá trochu strhaně a moc nemluví. Není důvod, pokecali jsme si na švihu.

KOŠICE

Kolíkáč – Skupinová múza

Východoslovenské železářny Košice. Chodil jsem na ně v mládí na fotbal a na hokej, když přijeli do Prahy. Ján Zachar trénoval i chvíli Spartu a pak Košice. A já tam teď jedu na kole. A v takový společnosti! Vidět zase vousatého Bobka z klobouku, u Kuřat i Fousáč, aby nasál atmosféru blízkého jara. Alfovi padne helma jako ulitá. Ještě že tak, nechtěl bych ji tahat do Košic. Stačili mi Klánovice s helmou na řídkách, na zimákově a ve dvojici s Turistou na jednici. Děsivá kombinace, furt krátký kolo a tepy v červených číslech. Pozdravit se s Profesorem a Pirátem. Pirát s nahou hlavou, jen v helmě a bez návrstů na tretry. Kuwa, nebude mu zima na tom východě? Z Čelákovice snad 20 hlav. Cyklistická megapárty. Promotat se do Kouřimi a seřvat Mlhoše s Camrdou, kteří na špičce roztáčejí peklo. Piráta bez kilometrů si bere na starost motorek Kapr. To miluji. Tu sounáležitost, že si pomůžeme a všichni si to užijeme. Dreamerův přejezd a pak Mlékovice, Solopysky, Rozkoš aneb Vyhupova stezka po švýcarských asfaltech bez chybičky. Turistu s Bobkem tlačí čas a odpojují se. V Košicích foto týdně. V Janovicích kafe týdně. To se nevyrovná žádný luxusní kavárně, když cítíte tu slabost v nohou a ty kilometry před sebou a srkáte tu brečku z automatu. Camrda s Mlhošem znovu vytahují čerty z pekla. Na Nechybě jsme podezřele rychle, někomu to už nedělá dobře, ale bez známky nelibosti to drtí v tomto rychlovlaku dál. V Sázavě ucítit vůni dojetrického síta, ale ještě je čas. Ve Skalici defektí Profesor, nikdo neprotestuje a v družné náladě opravujeme. V Jevanech u Gotta defektí Alf. Nálada vrcholí, řvu: „Karle nemáš pumpu?“ A Vitas si pobrukuje: „Kávu si osladím o trochu víc svý bendžo naladím, a jinak nic.“ Někdo domů, někdo ještě letí do Brodu, ab se mu únava ještě více zažrala do svalů. Pirát geluje a Vitas ho tlačí, obdiv si to takhle prásknout. Zůstávám sám s Mlhošem, ještě s ním líznu navíc Průhonice, ale dvoukilo dnes těsně nedám. I takhle to stačí. Pak se jen dívat na „flyby“ a vidět ten kilometrový apetit ostatních. I o tom je tento sport, nejsou to jen závody a čísla z přístrojů. Je to ta skupinová múza, která nás dokáže pořádně poblouznit!

Pája – Jak si do paměti uložit parádní švih

Jestli jsem se minulý týden trápil s pokořením 100 km hranice a žehral na blatníky, tak nevím co se to během týdne stalo, ale dneska jsem si to náramně vynahrátil. Stihl jsem včas vyzvednout Mlhoše, blatníky jsem nechal doma tak nemohli upadnout, neodjelo mi to a na 100 km hranici se mi jelo pravda trochu už znaveně, ale pořád ještě to nebyla ta totální vyčerpanost, která se vkrádá do hlavy s nepříjemně kousavou otázkou Proč na to vůbec lezeš !? Dnes jsem si mohl do deníčku namalovat 175 km a do paměti uložit parádní švih. Možná to i byl můj nejdelší švih. Jelikož mi vypadla GPS možná by to ještě bylo o nějaký km navíc. Každopádně dnešní zvlněný terén, střídavé tempo, a vybraná společnost u kávy se mi velmi líbila, sice jsem se na konci již odpojil a do Čelákovice se už nevracel, ale po té co jsem překonal další (kolikátou už ?) krizi, jsem se rozhodl že to nevezmu nejrychlejší cestou

domů, ale podívám se do Popovic, vykoroužím zatáčku kolem pivovaru, nechám se vynést do kopce a zahnu na Petříkov, skoro každý metr asfaltu vynořuje vzpomínku na letní boje o 3 kopce a to už kopíruji terén toho parádního sjezdu téměř až do Herinku. Nakonec i to slunce bylo, takže co chít víc ? Díky za společnost.

PROSEK-HRUBÝ JESENÍK-PROSEK JASON

Čespa – Na malou tam, na velkou zpět!

Na malou tam, na velkou zpět, tak bych přirovnal krásně vyfoukaný výlet na rozhlednu Hrubý Jeseník v Jason podobě s Drson prvky.... Už dva dny dopředu si se Strejdou domlouvám sraz ve Kdelích, stím, že do Mstětic pojedeme pospolu s V-Fousáčem. Jako vždy, ale neumím načasovat vypravení se z baráku a vyjždím s 5min. mankem, které mi ještě prodlužou spoštěné závory ve Kbelích, zalehlej do beranů se rvu s čerstvím východním větrem a jsem rád, když držím rychlostní hranici 30km/hod. Do Mstětic dorážím s minutovou ztrátou, jsou tu samé známé tváře a po krátkém pozdravu se společně pouštíme do boje s větrem, musím podoktnout, že vyfoukané silnice vytáhlo u věčiny kolegů jednice ze sklepů a někteří se nebáli nasadit i závodní galusky.... já zůstávám věrný zimáčkovi, kterému jsem dopřál nové sedlo. Cesta utíká svižně a v Lysé na nás čekají dvě překvapení v podobě Koníka, který netradičně oblečený do civilu nás fotí a druhé velké překvapení v podobě neohlášeného Kapra, který je tradičně oblečen do orange color, narozdíl ode mě \ . Pak pustit na špic Brodské duo, které rozráží vítr a mi se krásně vezem v jejich závětrí, projíždíme Milovice, kde nakonci trochu zmatkujeme a sjíždíme z plánované trať a jedeme chvíli v protisměru závodu "Milovice pavé", pak pod velením Kapra se dostáváme na tu správnou silnici a začíná pro mě peklo, jedu s Kaprem špic, jsem na návětrné straně a trpím jako pes, když Kapr si vedle mě lebení, trénuje silové šlapání v kombinaci velká-malá, já stále šoupu malou-střední a sotva vysím, rychlost držím zuby nechty na 22km/hod. Po křížení mladoboleslavské spojky je tu během chvílky odměna v podobě rozhledny. Konečně můžu slést z kola, vyndat nářadí a doladit nové sedlo, které jsem měl sklopené celou cestu špičkou dolů a stále jsem sjížděl na řidítka.. Fotíme se a hop na kolo, pár krát otočit klikami a rychle šáhnout po levé páce, křup a je to tam, řetěz si přede na velké place a tak to zůstává až domů.... Děkuji za krásně strávené dopoledne a ještě bych chtěl vzpomenout na silničářku, která jela s námi a tuším, že hlásila číslo 150km, klobouk dolů.....

SAN PIEGO

Bonzo – K baráku na vodstřel

Tento report k baráku na vodstřel musím začít už v sobotu, byl to totiž dvojboj, kdy jsme s bráchou jeli šlapkovskou klasiku na Hrubý Jeseník. No vlastně začnu už v pátek, protože tenhle víkend patřil do škatulky hard and heavy cycling. Pátek V pátek končím ve čtyři, brácha má nový tágo, takže už v pět odpoledne v pátek v hospodě na kulečnicku, krása Zítra jedeme, takže to nechceme moc protahovat, pět kozlíků jedenáctek podleju doma ještě pro sichr lahvi 0,7l červeného ... Po celým těle mi je tak krásně, jednou o tom napíšu i básně ... (Alkohol) Sobota Ráno jsem celkem v pořádku jen do té chvíle, než otevřu okno. Větry slečny Petry! To, co se oknem dralo dovnitř, nebylo vůbec dobrý. Na teploměru -4°C, za městem na polích bude -5 nebo 6. Jezdit v tomhle už není prdel, kor když tě přestává hrát mládí No, včera jsem se máznul vnitřně, takže kdepak to máme? ááá, tady, Konopné mazání hřejivé, z diskuze doporučují tři ze tři šlapek, uvidíme v ostrých podmínkách Mažu prsty u nohou Zbrojíme proti zimě, Moira je v permanenci. Vyrážíme. Ještě se zastavujeme v krámku na rohu u Čonga Konga pro jablka a pár banánů a dvě, tři štangle tvrdejch salámů (Wohnout). Je 8:20 vyrážíme na sraz do Mstětic. Měli jsme to jen tak tak, přesněji řečeno přijíždíme na sraz s pětiminutovým zpožděním s tím, že na nás balík počkal, díky! Vyjžd'ka ve zkratce masakr - fukar. Ten vítr v sobotu byl hnus. Když jsme se od balíku odpojili, brácha měl slušně vymeten. Dojížděl prošitej jako deka. Dneska dáme voraz, zítra jedeme Pardubice ... V šest v hospodě na kulečnicku Hrajeme na deset vítěznejch, uhrál jsem 5 bodů, asi byl na kaši ještě z kola, jinak bych 5 neuhrál ani náhodou, hraje totiž dobře Neděle Nohy jsou po včerejšku celkem v pohodě. Na teploměru 0°C a na stromech se nehne ani lístek, cche ... Dneska to bude paráda. Spodek, tričko s dlouhým a bunda, nic víc neřeším, tedy žádný mazání Mazal jsem jen řetěz Naplnit kapsy a rychle mažu pro kolo, jako ředitel výletu chci být na srazu první. Nejsem, u Vela už čeká Luky. S kterým přihodím k dobru toto z plánování akce ... Píše Jenča: "Prej pojedje někdo z Cannondalu." Já: "Super." V tu samou chvíli píše Lukáš: "Pojede Jarda Karas?" Odpovídám: "Nevím, napiš Jenčovi, Vy spolu trénujete." A hned píšu Jenčovi: "Pojede Jarda Karas?" Jenča: "Kdo to je? Toho neznám." Já se poseru, to je domluva! A za chvíli přijíždí na sraz i Jarda Karas . Před Velem ráno 13 kusů s tím, že Jenča a Patrik Šimůnek nastupují do vláčku v Poděbradech. Vyrážíme a s bráchou bok po boku vyvážíme balík z města vstříc San Piegu na švihů k baráku na vodstřel. Po odstředání jde na špici Luky s Barbánkem. Docela drtí a asi se jim špic hodně líbí, nestřídají. Až tak, že brácha jede k Lukymu se slovy, že jedeme 180km, že těch kilometrů bude dost pro každého, ať si klíďo odstředají. Dlužno dodat, že Luky je mladej bajker a silničku má chvílku, ono jet 7 hodin silnici nejde stylem, teď mám špic, tak to nahulim Brácha sbírá nula nula nic vrchařských bodů za vrchařskou (ne)prémie v brdku v Klučově, kde obloží a přelítne na horizont balík. Alf: "Neměla tohle být rovina?" "Vždyť to

je rovina, nakloněná . " V Poděbradech čekají další dva kousky, mladý pušky. Balík se rozrostl na 15 kusů a pokračujeme dál směr Žehuň. Za Poděbrady nabíráme ještě další korálek a tím je balík komplet, 16 hlav v balíku, megapárty Tuhle megapárty utne až dělení tras, broďáci otáčí a tím balík v Žizelicích na Těčku rozdělí vedví, osm pokračuje, osm otáčí. Řady značně prořídly, ale srdnatě pokračujeme stejnou trasou jako šlapkovská akce na Bydžov. U cedule Královéhradecký kraj sekne Lukášovi. To se v cyklistice holt prostě stane. Visí za balíkem na gumě. "Máš něco v kapse, nějaký jídlo?" Luky: "Jo." "Žer!" Dotáhnou ho k balíku, ale nevypadá to s ním moc dobře. A stejně tak i já jsem tomu nepřidal v další vesnici Koukal jsem na mapy a má to být zkratka mezi vesnicema, kančí stezka, snad asfaltová, tak kluky trasuju z hlavní. "Pravá!" Martin a Hábič na špici hezky sjíždí doprava a jedeme dál, silnice rozkopaná tak na jedno auto, nevím, kde se to posralo, ale místo toho, aby jsme dojeli do kýžené vesnice zkratkou, tak najíždíme zpátky na nějakou hlavní a hned to vidím, nene, jsme zpátky před tou samou vesnicí, pod tím samým kopcem Já se poseru podruhý Na trase FlyBy je to kolečko vidět Nejvic mě musí proklínat Lukáš, kterej je prošitěj už totálně a nechválí mě ani dvojička na špici za repec kopečku. Kluci sry! Všichni ty kilometry ale potřebujeme, ne? No nic, takže rovně až do Chlumce a pak musíme dvakrát doprava. Někde za Chlumcem tedy přijímám výzvu Jenčí na spurt ... Nejsem rozumnej, ale tuhle sezónu zase hrajěj a dravej, tak jedeme! Já vrchař, třicetiletá omladina vs. Jenča, osmnáct roků, nadupaněj sprinter, mladá krev a puška na kole. Brácha mi to nerozjel, hlavně že jsme si zkusili rozjet na spurt po Brodě pod lampada na nočních krit'asech v týdnu ... Takže to vezmu prostě na sebe, jedu špici, letíme na rovině přes padesát a já vím, že Jenča je pořád za mnou. Je jen otázka až nasedá do spurtu a půjde přese mě. Spurtujeme, ještě zvedám zadek ze sedla, ale na tuhle motorku nemám nárok. Maximálku to Jenčovi naměřilo 57km/h, já kousek na ním, ale na předjetí bych potřeboval asi motůrek do kola nebo radši dva Neboj se, kamaráde, někde ti to vrátím, spíš teda v kopci :-P V Újezdu u Přelouče se odpojuje Lukáš, že to dotočí sám. Moc se mi to nelíbí, že ho tu necháme prošitýho a samotnýho, ale OK, prý to tu zná, že tu s Jenčou jezdí a trenérovi řekne, že strhal celý balík, proto dojel sám Pokračuje sedm statečných. Před obcí Břehy malá sranda. "Levá, je to zkratka ." "Určitě jo?" "Nabeton !" Začíná trochu pofukovat avizovaný vítr proti, aby nám vzápětí na zpáteční cestě pomohl do zad. Vítr ještě nenabral na síle, takže nevádí ani neobtěžuje jízdu, která rychle utíká až do Pardubic. Na začátku Pardubic musíme na cyklostezku, která lemujej silnici, protože na silnici je zákaz vjezdu cyklistům. Rychle se cyklostezkou promotáváme Pardubicemi. Podjíždíme železniční trať tunelem, kde Barbánek hlásí, že s kolem v (aero) tunelu ještě nebyl Dorazili jsme k baráku na vodstřel, kde dáváme malou pauzu. S bráchou foto a pliveme na práh Jarda vyhlásil barák slovy: "To kvůli tomuhle sem jedeme ?" No jasně, horší barabizna nemohla na konci cesty čekat, že jo . Jedeme na benzínku. Neměli automat na kafe, nekecám! Kafičko nám vařila paní pumpařka, takže žádná břecha. Kafe, 2xCola (jedna do kapsy), croissant, polomáčenky, snickers (do kapsy). Slušné dotankování cukrů na zpáteční cestu. Barbánek, ještě než jsme začali sedlat, vykládá cosi o pracovních nedělích a pondělcích paní pumpařce, co nám právě zametá pod židlemi a pak přidá ještě na odjezd. "Takže teď už to bude nuda jo, říkáš, to abych si vzal s sebou na cestu časopis ." No nuda to rozhodně nebyla, to co přišlo, bylo naprosto neskutečný řemeslo. Mám tyhle chvílky, kdy člověk musí být už trochu zmazanej, aby se do toho dokázal položit, kdy naprosto proroste kolem od řídítek až do posledního niple, strašně rád. To byla špice ... a jaká ... Pomáhá vítr, rovina, zalehnout do oblouků a jedeme špic 10km, 20km. Rychlost neustále osciluje okolo 35 - 36km/h, paráda. 30km špice, Týnce, odpojují se kutnohoráci. Kluci, díky. 50km, jsme v Kolíně, jedeme tu špici pořád pryč Až to Martin zastaví s pauzou na chcaní v Lidicích nad Cidlinou, přišla vhod, občerstvení. Od Pardubic letíme jak rakety. Diskutujeme, resp. říkám, že z Poděbrad hned domu, na dvoukilo to nevidím. Martin se po pauze a občerstvení docela probral s tím, že nadhazuje do vzduchu udičku s tím dvoukilem, jestli přeci jen ..."Hábič, jak si na tom?" "Skvěle, cejtím formu." Další super hláška. Koukneme se po sobě. Jste magoři, tak jo no, není o čem, z Poděbrad dál na Nymburk. Bude to dvoukilo! Stále na špici, neskutečný řemeslo, asi jsem na chvílku nakoukl do cyklistického nebe V Nymburce jsme v letu cuku. Jedeme na Sadskou, kde mezi vesnicemi střídáme, seklo Barbánkovi, tvl to byla špice, tos ještě nejel co? Já taky ne! V Semicích tikne jako prvnímú dvoukilo Jardovi. Stáčíme na Poříčany. Marťas ještě pozlobí, protože se mu jede dobře, v brdku před a do Chrástu, ale nedám mu šanci, obložím ho, mně se jede totiž dneska taky výborně :-P Brácha pak sám z Poříčan nasadí a mizí do Brodu. Dotlačíme to tam, ještě zašpurtujeme o ceduli s nápisem Český Brod. Budík s ukazatelem endorfinů v těle je na maximálce, zato ten s glykogenem je na kriticky nízkých hodnotách, je třeba dotankovat, a to hned! Jedeme si sednout. Dojíždíme v kvartetu statečných. Jak jsem psal, po dojezdu polévka, lívance, Birell, čaj i káva a došlo i na ten Rum Chvilku posedíme, vracíme tělu kalorie a jako první se loučí Jarda, který musí dojet ještě do Jíren, ten den natočil 256km, super práce. Jako druhý odjíždí tahač Barbánek do Přehvozdí, 217km. Jako poslední se už za tmy, hezky v klídku po třech pifkách a kávě s rumem, rozjíždíme domů s bráchou a Hábičem 202 resp. 203km. Jenda to dvoukilo, nota bene poslal z voleje, přípravou netřeba se stresovat Takhle se má jezdit, Punk's not dead. Jelikož se akce zdařila, tak bych rád poděkoval: Mámě za jídlo, tátovi za volnou zasedačku, ségře za foto, bráchovi za hec na dvoukilo a za super výkon, točil jako hodinky i s tím málem kilometrů co letos má, Barbánkovi za neskutečnou špici, tohle jsem ještě neviděl a ani nejel, špici cca 90 nebo 100 kilometrů masakr. Hábičovi a Jardovi Karasovi, že dali celou trasu. Jardovi Pažoutovi za zmobilizování CSC klubu Český Brod, jakož i úplně všem, kteří se přijeli sklouznout v balíku na jždě k baráku na vodstřel. Chlapci, kamarádi, borci. Za II. ročník San Piega - k baráku na vodstřel, velký díky. Byl to Rock n Roll.

Hulis – Z voleje do Pardubek a zpátky

Brácha mi oznámil už kdy, že plánuje svoji akci a že musím jet s ním... Říkal jsem mu, že nevím nevím jestli z voleje ujedu 180km do Pardubek a zpátky... Na zimním tréninku jsem byl naposledy 2014... Minulej rok vypuštěnej až na jeden závod na kterej jsem trénoval něco přes měsíc... Takže dá se říct pomalu rok bez kola a jakýhokoliv sportu (ani jsem neběhal nic)... Brácha říkal, že stačí dojet do Pardubek a zpátky je možnost vlakem, tak jsem mu na to keřvnul, že to teda hecnu... ale pak jsem koukal že den předtím se jede Jeseník a říkal si, že těch něco málo přes 100km mě nemůže zničit. Brácha at na to seru a šetřím se na neděli... Já měl vlastní hlavu a na Jeseník jsem přijel... V tom fukaru to byl docela masrk, snažil jsem se i střídat, abych nebyl za netáhlo... Když jsme se v Přerově nad L. odpojovali, tak jsem měl vymalováno.. hodil jsem kašpara a těch 10-12km domů se se mnou bratr táhl asi hodinu... Nebyl jsem schopnej šlápnout. To jsem si říkal, že zejtra dojedu tak do Poděbrad a ne do Pardubic s tím, jak jsem byl zničenej po 110km V neděli vstávám a nohy pořád tahaly, no nic, oblíknout nacpat kapsy a valba.. Na srazu nás bylo 13 s tím, že 2 kusy se připojili v Poděbradech a další kousek chvilku za Poděbradama... Tudiš 16 kusů v plný sestavě... To byla párty... Bohužel se kuci z vela z brodu asi po 55 otáčeli a bohužel s nima to zabalilo mnohem víc lidí, než jsme čekali... Dál jsme jeli v 8mi... Po pár km dalšímu odešly nohy a že si to domů nějak dokrouť sám... Do Pardubek jsme dovalili v 7mi a já už cejtím, že nohy začínaj docela tuhnout.... Říkal jsem si, že jsem na sebe moc zvědavěj, jak v 7mi kusech budu točit pravidelnou špici... Naštěstí přijel na špici zázrak v podobě Bonza a Barbánka... No zázrak... Spíš kvalitní zimní příprava a nalítaný kilometry, který jeli z Pardubic špici po větru až za Sadskou do Hradištká... Neuvěřitelná práce... A já si jen liboval v tom, jak se jen vezu a s úžasem sledoval oba bejky na špici... Ale to předbílám, v Týnci se odpojil Jenča s kámošem z K. Hory a my jeli dál už jen v 5ti. Před Poděbradama na mě šla celkem krize a od rána jsem nebyl chcát ani po kafi, cole a vodě na benzině v Pardubkách, tak jsem zahlásil pauzu, abych to všechno mohl vypustit... Barbánek, bratr a ještě Honza hába se dohadovali několik dní před akcí, že by chtěli dotočit 200km, když to bude v našich silách... Tak se jich ptám jestli jo a nebo ne... V duchu jsem doufal v to, že ne... Oni že ne, že jedeme rovnou domů. Během tý pauzy jsem do sebe napral skoro veškerý curky co jsem měl po kapsách a světe div se, hned se mi jelo krááásně... Nohy povolily a hned se všech ptám jestli to dvoukilo ještě nechtěj zvážit, že to pro mě je asi první a taky zároveň poslední možnost ho tam poslat... Všichni na sebe koukli, potpali se, jak kdo je na tom a bylo rozdohnuto... V poděbradech, místo domů, jsme točili na Nymburk a tak dále, jak jsem psal vejš... Kde bohužel seklo Barbánkovi, ale není se čemu divit po asi tak 75km na špici... Parádní výkon. Zvolnili jsme, aby si Barbánek tak nedával a hnali ho dál vidinou těch lívanců, polívkou a pivka... Mě se nohy parádně rozjely, jak kdybych měl nalítáno nespočet zimních kiláků a ještě jsem si s bráchou v dvou brdkách zašpurtoval... Bohužel jsem oba prohrál... Sice to nebylo moc sportovní a ohleduplný, po tom co brácha předvedl na špici, ale já se kupodivu cejtíl docela dobře, tak jsem posledních 8km roztočil nohy a dal si to solo pár minut před ostatními... V cíli nádhernejch 202km, celkově za víkend 312km... Já myslím, že to není úplně marnej výkon z voleje... Z vody by mi docela vařit šlo... Sám jsem nečekal, že bych něco takovýho mohl dát... Díky všem, kdo přijeli a pomohli mi k tý dvoustovce... PUNKS NOT DEAD!!!!

RYTÍŘOV

Barbánek – Ta velká solidárnost všech je prostě fantastická!

A je to tady v 5.15 zvoní budík a já vstávám bez potíží, připravuji si snídani, kávu a něco slaného na zakousnutí sebou. Do brašny nacpat gely, suky a jiné dobroty, které vám po delším užívání lezou krkem ale pomůžou. Ještě kouknout na předpověď jak to bude a zvolit oblečení nakonec jsem vzal teplejší bundu a udělal jsem dobře ve sjezdech byla kosa. V 6.45 vyrážím směr Český Brod kde mám sraz s Bonzem kroužím na domluveném místě a nikde nikdo, kouknu na mobil a tam zprava, byl jsem na Arakainech a jsem mrtvej Rytířov nedám, trochu mi to vzalo náladu a vyrážím směr Mochov kde má čekat Jarda. Cestou si přemýšlím, Rytířov co to je za zvláštní místo, vím jen, že to je za Ústím a představa těch km je pro mě šílená ,ale nejet tam by byla pro mě naprosto nepřijatelná věc a tak trochu zmatkují a volám Kolíkáčovi, že max 5min budu mít zpoždění, ozvalo se počkáme což je naprosto geniální. Přijíždím do Mochova a Jarda už tam čeká, hned se mi zvedá náladu a cesta do Brandýsa utíká rychleji a u záložny jsme na čas, byl tam jen Alf a jinak nikdo až po chvíli to začalo najíždět známé i neznámé tváře ale výraz všech sliboval pěkný den. Vyrážíme a pro mě je vše nové, nové cesty, nový směr kam se jede. V Mělníce vidět duo Vlčáku s úsměvem na rtech slibuje další dobrou náladu v balíku, zjistit od Pistacia, že je po operaci v pohodě a Vlčák jak je vidět je v kondici. Špice se střídají pravidelně a mě je fajn, kilometry utíkají pod koly v Terezíně si černého Petra vybírá Mlhoš, aspoň si Dreamer může projet část tohoto města hrůzy a v Litoměřicích se stal zážitek na který jen tak nezapomenu VOBLOŽIT tam na zimáku jednice se nestává každý den valíme to dál a před Ústím si podruhé ve sjezdu vybírá černého Petra opět Mlhoš, věc je to nepřijemná, ale náladu to doufám nevzalo. Konečně benzína jak já se těšil na kávu a nějakou tu dobrotu jasně, že zase sladkost, ale kdybych věděl co za pár km přijde cpal bych se ještě více ale ve výkonu by mi to moc nepomohlo, Kolíkáč pořád říkal konečně kopečky a smál se ale za přejezdem to bylo jasné stoupání jako hovado a to jsem netušil jaké vlastně bude skupina A co jela bojovat o ceduli zmizela, tak rychle, že to bylo dobře aspon to trápení nebylo takové a tak jsem se trápil na největší pastorek

přehodit nešlo ale ono by to asi k ničemu nebylo, přede mnou tedy kousek zůstal Jarda a otec nejen Fabiána ale i tři kopců Mlhoš a sjet tu malou díru byl nad můj výkon toto kousalo a kousalo a v hlavě se mi ještě honila myšlenka kdy mi dojde a k domovu to bylo sakra daleko, ale vrchol se přiblížil a radost byla ohromná stálo to za to!!! Hromadné foto a jet dál a zase do kopce je tam prostě krásná krajina a odted' až pojedu na Ondřejov nebo Nechybu si na Rytířov vzpomenu a řeknu si hochu jsou horší Konečně cesta domů ve sjezdech byla zima a dalšího černého Petra si vytáhl Alf hold to k tomu našemu krásnému koničku patří a ta velká solidárnost všech je prostě fantastická! Když se jelo a slyšet Kolíkáče jak křičí nezastavujeme nám jede vlak mě vždy pobavilo v Mělníce jsem myslel jak přijde loučení s Vlčákama a oni to valí s námi dál příště můžou rovnou přijet do Brandýsa a další černý Petr padl na jednoho z nich a loučení bylo hodně rychlé Ahoj. Konečně Brandýs, přijde rozloučení a poděkování za pěkný den a odjíždíme s Jardu k domovům už jsem byl utahaný a tak mu tímto ještě jednou děkuji, že mě dotáhl až do Vykáně Díky Jardo a pak už to bylo jen o morálce dojet v Tuchorazi začalo pršet ale to byl déšť štěstí a já šťastný byl nejen z toho, že jsem si udělal osobák v km ale za to, že jsem mohl být součástí toho pěkného vláčku a zážitku který se nestává každý den, Děkuji Vám všem. Velký obdiv RiCovi za příjezd z takové dálky a bylo vidět jak si to užívá. A také siníčáři z Ústí v bílém který se připojil o objel pěkný kus cesty, ani nevím kde se odpojil.

Čespa – Dávka skupinové terapie

Je tu Březen a sním další dávky skupinové terapie v podání společných švihů. Preorganizovat týden, napakovat batůžek a dobít baterie nejen ve fotáku. Máme přezuto letňáky a tak začíná to ostré objíždění té české Palmy. Těším se, těším se moc. Ráno narychlo vyvenčit Káju a nafukovat se vším, co mi přijde pod nos. Mimořádně na sraz s klukama z jíža dorážím včas a vyvádím je ze severní Prahy směr záložna v Brandýse. Nohy jedou lehce, ale množství snídaně, kterou jsem pozřel k snídani dává o sobě vědět, ale díky klidnému tempu se pomalu vstřebává a vytváří tak velkou zásobu energie, která bude ještě během dne zapotřebí. (Kaprovi, mám ze čtvrtka co vracet a Rytířský spurtík na ceduli je tím nejlepším místem). Počasí je objednané, silnice vyfoukané a nálada obzvlášť veselá. Vkládáme kufry do pedálů a roztáčíme velké pily, tak abychom mohli ukrajovat tu naplánovanou dávku kilometrů směr Děčín. Cestou přibrzdíme na Mělnické benzínce, kde se připínají bráchové od Vlčáků a pak už jen poslušně srovnaný ve dvojičkách kolem Řípu, Terezína, Litoměřic, překonat místní rozkopaný most po stezce, kam se dva kočárky nevejdou, dále si nechat umýt kolo od gejzíru vody z tryskajících kanálů a zakousnout se do prvních brdků před Ústím. Tady neodmyslitelná zastávka na benzínce, následuje káva a po krátké chvíli se vláček rozjíždí do překrásného údolí po pravém břehu Labe. Poklidná jízda ovšem netrvá věčnost, pravá, šranky a procenta začínají růst. Pohled nahoru bolí, začínají se opotřebovávat nejvěšší pastorky a intenzity nádechů se značně zrychlují. Obdivuji zde jedince, kteří nepřezuli na letňáky a stále točí zimáky, drtí špic, jako by v tom nebyl rozdíl. Procenta náklonu rozbíjejí dosavad plynulé kulaté šlapání a nastává boj s převalováním klik. Peloton stihnul, nad každým se pouze tetelí vzduch, jak na rozpálené silnici. Ještě dvakrát, ještě kousek, už tam budem, tak se pozbuzujem a pomalu dojíždíme ke kašně, nikdo nemluví, jen šustí pytlíky od tratovek a praskají víčka od gelů. Společné foto a ještě jednou se kousnout a vystoupat až na ten bod nejvyšší. Začíná to být nekonečné a pomyslný vláček se rozpojil na prvočinitele, žádná ój, ale každý pěkně za svoje. Na kopci se pěkně spojit, otočit se směrem z kopce a s větrem do zad se pohoupat po místních silničkách bez vědčích potíží až k domovům. Cestou si kupuji grilované kuře z Kaufu, které z půlky sním ještě v předcině. Doma dávám koupel a mám pocit, že toho ještě nemám dost a pohrávám si z myšlenkou nočního běhu. Ten nakonec z důvodu úprav pořízených fotok nedávám

Kolíkáč – 18 rytířů dobilo rytířovskou kašnu!

Rytířové, tak to byl pro mě bouřlivý cyklistický večírek! Ani se mi nechce věřit, že to stále dokážeme opakovat a letos to bylo navíc podpořeno skvělou účastí! 18 rytířů dobilo rytířovskou kašnu! Sen, prostě oranžový sen stále žije. Pro většinu dvoukilo, pro někoho možná i plus minus 260km. Jak pravil Mlhoš, najeli jsme všichni dohromady určitě přes 4000 Ráno klapne cesta společná cesta autem s novopečeným tatíkem a na Hlavním nádraží můžeme naložit vzácnou Šlapku v podobě RiCe. Jeho natěšení se přenáší i na nás, a když se u Záložny nedá projít je jasné, že to zase bude stát za to. Příjemně pokecám s RiCem, vyrovnané dvojičky pádí směr Mělník, kde ještě čeká bratrské duo z Nového Strašecí a jeden modrý borec ze Štěrbohol, který občas jezdí Koloděje. Vlak se rozjíždí, Čespa telefonuje a fotí a magnet kolem Řípu „Vlčáci“ táhnou na plný plyn. Průjezd kruháky přes Roudnici a terezínské kostky vystavují stop Mlhošově zadnímu kolu. Oprava díky ochotným rukám a Čespově bombičce je rychlá a mažeme dál. V Litoměřicích úzkým chodníčkem přes opravovaný most a pak si zimáky začnou chrochtat. Prasklo potrubí a po silnici se valí potoky vody. Na jedničkách se jede po suchých chodnicích, auta a chodci moc nechápejí co se stalo, to je snad cyklistická demonstrace A první vážnější brdek, kde nahoře Čespa znovu fotí a stříká na bus zastávku euforické nápisy. Mlhoš zjišťuje bulku na plášti, konzilium mechaniků rozhoduje jeď dál, doma to opravíš zášepem pro kojence. Jsme u Labe, teď by to mělo fičtet, a taky že jo, Pistachio vysílá neskutečné watty do levého pedálu, který to bohužel nevydrží. Svléká pedál z osy a bezradně mává levou nohou ve vzduchu. Ale nevzdává se a dokulhá to k pumpě, kde vše spraví vteřiňák. Kafe teče proudem, pumpa vypleněna a mě potěšuje Barbánek, který mi předává pod skálou vánoční dárek, díky moc!. Člověk doma honí gramy a pak dole pod kopcem sezóny dostane takové závaží. Konečně nás vítá Vrabinec, je to jako brána do vrchařského pekla, nahoře na skále sedící Trenér Staříků, který vše pod sebou pozoruje (a nebo že by to byl Orlík?). Po čtvrtčních

Doksech na zimácích, kdy jsem dostal pořádně za vyučenou, se mi nějak nožky točí o hodně lépe, kolo letí a mohu dýchat stejný vzduch jako Dreamer, Čespa, Kapr ... óóó jak opojné! Ani mi nepřipadá, že jedeme do kopce, je to tak bezbolestné, tohle si uchovat do velkých matchů sezóny. Když Kapr nastoupí před vracečkou na Rytířov, není problém si ho doskočit, ale to již ukazuje svoji sílu Čespa, který nás nemilosrdně obkládá, ne, to už je opravdu jiná liga, ale Dreamera nesmím pustit! Tancuje totiž na zimákovi, to je výzva! Lišácky mu nehlásím, kde je prémiová cedule, tiše točím za ním v háku, abych v té nejprudší točce nastoupil, zavzpomínal, jak jsem tady běžel olympijský táborový běh málem před 35 lety, a dnes o pár centimetrů nechávám za sebou našeho Snílka. U kašny euforická nálada, ze všech se kouří jak z rozpálených kotlů, tleskáme přijíždějícím postavičkám, svačinky mizí v našich útroběch, foto týdně, tady se stáváme opravdovými rytíři! Ale velké pastorky ještě nebudou mít klid, sjíždíme na hlavní silnici a škrábeme se o dalších pár desítek metrů výše do Rychnova. S Dreamerem nějak nemáme dost a tak se kočujeme dál, zadní kolo podkluzuje, nějak nemohu zařadit nejlehčí převod ... a Šumavák dokazuje, že je znovu letos vyladěn do nebeských výšin! Nahoře se porovnat, obdivovat borce v modrém, který si to asi dnes pořádně práskne, zjistit od Turisty co je nulová izoterma a masit to nehostinnou krajinou do rodiště štístka Vládi Šmicra - Verneřic. Za nimi znovu nechutná stojka, za ní nás míjí osamoceně trénující Radek Šuvada a pak již letět směr Štětí. Ještě pozdrzí Alfova smůla s defektem, ale Mělník je tu velmi rychle. Síla skupiny je znát, tahají ostřílení zimní jezdci, takhle se nám to líbí, takhle to máme rádi. To prostě jinde nezažijete, to se musíte ráno sebrat, někdo si i pořádně přivstat a přijet vlakem, abyste se stali součástí takového mejdanu. Ta skupina nešla přehlédnout, ta stále euforická nálada se nesla švitořícími dvojičkami, navzdory tomu, že dnes bylo nějak více technických problémů. Trénink je sprosté slovo, to byl mejdan na okřídlených strojích s kočkováním se o ceduli Rytířov Kopec bolel, hlavně asi kluky na zimácích, ale nebojte, těstě se na jedničky a poletíte! Safra, ležel jsem v tý vaně vařící vody, pára stoupala k bodovkám v podhledu a já jako bych stále stoupal s Vámi až k někam k rytířským nebesům! Díky všem za tento den, budu vzpomínat!

RiC – V Pendolinu s VIP statutem

Sobota 12.3.2016 je ve znamení první letošní výpravy za cyklistikou. I když nejde o závod, má nádech výjimečnosti. V 8:00 h v Brandýse n.Labem startuje klasika Rytířov. Dlouho jsem si sliboval, že v rámci tréninku vyrazím do Prahy na nějakou dvoustovku. Pořád jsem se nemohl rozhoupat, ale konečně teď to vyšlo. Vstávám ráno kolem čtvrté hodiny a autem popojíždím do České Třebové, abych stíhal vlak v 5:38. Má na příjezdu sice 5 minut zpoždění, ale do Prahy do stáhne. Na parkovišti vedle Hlaváku mám domluvený sraz s Kolíkáčem. Sotava tam přijdu přijíždí Kolíkáč s Mlhošem. Lepší načasování jsme naplánovat nemohli. Naloží mě do Berlinga a za chvíli jsme v Brandýse. Rytířov2016-03-12_02Rychle se hodit do gala a vyrazit na místo srazu u Záložny. Tam už je tam pár lidí, některé znám, některé jen podle jména zde na diskuzi a některé neznám. Jede se ve dvojičkách, Kolíkáč mi dělá společnost na prvních kilometrech, pak Kapr a pak další a další. Užívám si jízdu v háku proti větru, na většině mých tréninků nepoznaný pocit. Občas se protočím na špici, ale spíš jen propagačně. Na začátku je ještě dost sil, ale v hlavě my vrtá červík, jestli vydržím až do konce. Podvědomě se šetřím. Trasa je pro mě velká neznámá. Mělník (soutok jsem viděl až na cestě zpět), Terezín a jeho pevnost, Litoměřice, Ústí. Smůla má Mlhoš – dva defekty na cestě do Ústí, to našťve. V Ústí nad Labem zastávka na benzince, tak jsem o tom čítával v reportech. Vyjimečný okamžik na mě působí tak silně, že jsem si u kávomatu zapomněl dát kelímek pod trysku. Následkem zbrklého pohybu byly moje mince všude po zemi Z Ústí jedem podél Labe a pak „z ničeho nic“ odbočíme doprava a začíná kopec. Na začátku to ještě vypadalo lidsky, ale jak čas ubíhal, všichni mi začali odjíždět a sklon kopce přitvrzoval. Pevod 39×26 je dobrý na najíždění jarních objemů v rovinách, ale do kopců se pro mě moc nehodí. Zvláště když formy málo a kil hodně. Usilovně točím nohama, překonám několik stojek a za chvíli vidím na vlastní oči kapličku, kterou znám jen z fotografií – Rytířov je dobyt! A já jsem zbit! Radostí celý bez sebe, že už to mám za sebou se postavím k ostatním na skupinové foto. Netušil jsem, jak hluboce se mýlím. Od kapličky sjíždíme kousek zpět na křižovatku a odtud opět do kopce. Ale do jakého! Patnáctiprocentní stojky se střídaly s osmiprocentními „rovinkami“. Stehna pálí, jedu na hranici pádové rychlosti. V duchu jsem si nadával, že jsem nezůstal doma, ale vyjel jsem to! Pak následovaly sjezdy, ve kterých byla zima. Opravování defektu taky nezahřálo, ale na konec jsme se rozjeli a valili vstříc Brandýsu podle hesla Hopsa hejsa do Brandejsa. Zpáteční cesta asi bude nejsilnějším zážitkem. Mám pošetřeno, na rovině v háku se mi jede parádně. Pokud se omylem dostanu na špici, cítím, že to není ono. Tepy hned letí nahoru a nohy začnou pálit. Nikomu ale nevádí, když hned zalezu dozadu. Tam tolik nefouká a já nebrzdím tohle Pendolino, které si to po rovinách šine rychlostí kolem 40km/h. Kolíkáč hlídá čas, abych stihl jeden ze dvou vlaků a já si tak můžu v poklidu užívat postavení VIP hosta Do Bradýsa přijíždíme načas. První vlak nestihnu, ale druhý v pohodě. Převlíknu se, naložíme věci do auta, rozloučíme se ostatními a jedem zpět, směr Hlavní nádraží. Těch necelých osm hodin uteklo jak voda v Labi. Celé to bylo jako infuze živé vody, která mi dala radost z jízdy na kole. Kolíkáč s Mlhošem mě vyložili na hlaváku, měl jsem ještě čas si koupit kafe a koláč. Cesta vlakem dopadla přesně podle plánu, auto stálo na parkovišti a doma jsem byl před devátou večer. Když šlapu, tak žiju i v r.2016 Děkuji Kolíkáčovi za odvoz a podporu během celé spanilé rytířské jízdy. A všem ostatním, kteří usilovně tahali špice do/z Rytířova.

MOSTY ŽELIVKA

Bonzo – Obzor zdá se vždycky tak blízko

V dobré víře jsme chtěl podcukrovat červený vínem na "Mosty", ale nějak se to zvrtilo, Slivka od Spišky taky chutnala. Ráno se snad ještě motám a vyjždím slušně na zbytkáči a v hlavě mi ještě doznívají Vítkáči ... To zase bude krasojízda Bróóóňa, je limo perlicí, zpívají ... Kdyby člověk nepil, jěj o tyhle rána by to měl lehčí. Ještě před odjezdem kupuji u Čonga plechovku Coly, kterou popíjím v háku za Pepínem a Kaprem cestou do Kostelce a doufám, že mi pomůže. Jsem na maděru už v kopečku z Brodu do Tucharaze, nohy se vůbec netočí, to samý v kudle v Přehvozdi, kde Kapr roztáčí své nohy. Věřím, že ty své snad také roztočím, protože dvoukilo v kopcích nebude jako kilko na placce v Polabí. S přesností se sjíždíme s druhou půlkou naší výpravy na křižovatce v Kostelci. U obchoďáku v místě srazu krátká pauza a už letíme směr na Janovice. První kopeček, kde jsem najížděl úplně z posledního místa až za Pepínem a sledoval Kolíkáče, Kapra a Čespu vepředu, se mi bojovat o horizont vůbec nechtělo, ale když jsme pořád jeli do kopce a sklon nepřestával, skáču Pepína a balíkem se dostávám úplně na špici až ke Kolíkáčovi. Zrychlujeme a nohy asi konečně pochopily o jakých sklonech silnice dnešní švih bude a konečně se můžu do nich opřít. Zkusím ještě nástup a ty bláho, já odjel Kolíkáčovi, chápeš to? Můžu mít konec sezóny a jsem spokojenej. Co Kolíkáčovi, ale i Kaprovi a Čespovi. Čespa teď nezavodil, ale taky jsme si zazavodili. Kolikrát jsem si říkal na Zubrovi, Doksech a tak ... dojet s Kolíkáčem, jet ty kopce jako on. Když jsme rtili Koloděje a on mi pláchnul na Habru a teď jsem mu normálně odjel v kopci. Nechápu to, mám strašnou radost, můžu mít klidně konec sezóny a povedla se! Ale asi mě nechal tím nástupem prostě odjet, říká si. Pak jsme se přiblížili ke Zbraslavicím, kde bude další stoupák. Jen doufám, abych zase dojel někde vepředu. Kolíkáč rozjíždí tempo, pak nastupuje celkem razantně a rychle Čespa, rychle ujíždí, ale mně ty nohy dneska už jedou. Šaltruju těžší a ze sedla do nástupu. Na říditkách mačkám to červený tlačítko "gravitational catapult" a na full throttle to mydlím kolem Čespy dopředu a ono to jede. Sedám a pořád full throttle a na náměstí dojíždím první ... Je hezký si udělat v březnu takový malý Vánoce ... Mně se to povedlo. Neskutečně to člověka morálně našlápne. Sezóna skončila, nebo právě začala? Stípní mě, jestli se mi to nezdá, Čespa a Kolíkáč za mnou? Na ten švih jsem jel absolutně bez očekávání a to je to vůbec nejlepší. Né uviset toho nebo toho, zkusit dát toho nebo toho, prostě jen tak. O to větší radost pak člověk má. Loučíme se s Pepínem a jedeme dál. Zbytkáč je pryč, nohy jsou absolutně v pohodě a já si švih neskutečně užívám. Souboj o každé brdce, žádný jsme neodflákli, s Kolíkáčem je něco neskutečného. První most, plivu jen tak ze zvyku, foto, jedeme. Krajina je nádherná, houpá, obzor zdá se vždycky tak blízko a jarní počasí zalévá celé okolí, tohle je cyklistika která nemá chybu. Druhý most vynecháváme. Od spodku hráze zase nějaký ten kopeček, jedu první, příkládám, Kolíkáč asi odpadá, ale periferně vidím Čespu, jak do toho dupe jako bejk a rychle se blíží a chce přese mě. Ví, jak je super, když si dávaš a druhej ti do toho ještě nastoupí. Zkusím to na Čespou :-P "Gravitational catapult" Nástup a Čespovi odskakuju, šrotím se na horizont, mám náskok. Pak se silnice začíná rovnat, ale ke hlavní to ještě nějaký kus je. Ohlížím se a vidím Čespu v nástupu jak se dost rychle blíží. To ne! Tady už se obložit nenechám. Sbíráím síly a znovu do nástupu. úúú U hlavní funím první a s Čespou si kvitujeme jakou nádhernou kaši jsme si připravili. Skupinka se sjíždí a valíme dal. Každý kopeček si užívám, je to prostě paráda. Ví, ale, že tenhle styl jízdy se na nohách musí nějakým způsobem podepsat. A to mě čekají v sobotu Trosky ... Den na odpočinek :-/ Protože úplně neznám trasu, tak nevím, kde přesně to bylo, ale v nějakém brdku jsem celkem brutálně rychle nastoupil Kolíkáčovi v domnění, že to je jen nějaký krátký brdek na horizont. Pedál na podlaze a ten kopec ne a ne skončit :-P No naložil sis chlapče, tak dlabej. Nakonec z toho Strava KOM jo, před Kácovem to bylo a za Kácovem další slušné stoupání, které jsem jel z prvního fleku, kde jsme s Čespou odjeli. Ten kopec neznám, samozřejmě jsem nástup na horizont čekal, tam Čespa precizně závoděcky zařadoval, nevím, proč jsem taky nespurtil, asi jsem měl dost z té špice. V Ratajích na kostkách jede zase Čespa kopec z prvního fleku, tak před horizontem nastupuju a obložím Čespu já. Je to sranda. Oslava posázávských kopečků. Pro mne ve velkém stylu, fakt, takovou formici jsem po zimě nečekal, nohy reagují na každý nástup. Je super jaká společnost se i na každý švih dostaví. Ti, co závodí někde vepředu. Ti, co si to prostě a v pohodě objedou a i ti, kteří si to prásknou a jdou do toho ... Takhle se má jezdit na kole! Jako prošítej HonzaB na Mostech, ktorej jede závod. Jako brácha na Troskách co se snaží uviset Kolíkáče a ví, že mu sekne. Jako já když hákuju Dejva a ví, že taky budu na šrot. Jako Hábič co s námi dal z voleje pardubický dvoukilo a věděl, že přijede posekanej. To je prostě paráda. Těm lidem můžeš říkat co chceš, nejezdí nebo jed' na špici/kopce pomalejc, myslíš že pojedou, nikdy, to prostě nejde. Mě hecne i bába na skládačce co jede s plným košíkem z nákupu ze samošky z druhý vesnice a jak to na tu dálku nerozeznám, tak zrychluju, ááá, únik, musím sjet. Takže cyklistika na tomto švihu, v tomto podání a v této společnosti byla pro mne vrcholem zimy. Uvidíme jaký bude letos. Ještěď a hora osudu ... Mosty byly opravdu nádherný švih, krásná trasa, krajina, počasí, výkon ... Tenhle švih se zaryl pokorně hluboko pod kůži a jsem rád, že ač ráno nakalenej, jsem to nezatáhl a jel s Vámi, byla to prostě pecka zimy, až jsem se z toho posral na benzínce! Před Ještědem nepiju

Čespa – Bylo to na jedničkúúúú.

Trenér Staříku dává do zastavárny všechny naše poháry a za obdržené peníze uplácí Nory, to se mu daří, na oknech je sice ještě námraza, ale přes opar se klube náš celodenní společník, sluníčko. Vyrážím na černém Baronovi směr

Uhříněves, kde si mě vyzvedne jižní spojka.. Využívám ranní zácpy a valím to mezi auty přes Průmyslovou, nazbírám pár pohárků do Stravy a už mě zastavují šranky v Uhříněvsi u pomníčku I.B. Jsou spuštěné dostatečně dlouhou dobu, takže si v hlavě přehraju dva její songy a v lehké časové tísní pokračuji dál k zastávce. Než stihnu vyvenčit Pepču a napsat SMS, tak tu je jižní spojka, připínám se a za rozbřesku to po vedlejších šolícháme do Kostelce, kde byl ustavenej hlavní sraz. Jakmile mineme ceduli „Kostelec“, tak po levici vidíme Sojovickou spojku s Kaprem, Pepínem a Bonzem a aniž bychom zpomalili, či zrychlili, tak se společně potkáváme na křižovatce, prostě na vteřinu vypočítané. Po zimním najíždění tu máme první jarní den, jednice si krásně pod námi předou (až na jednu, která leží u HonzyB rozebraná někde v koutu pokoje a on tu vystavuje svoje CX“ a my si užíváme slunečních paprsků. Vzpomínáme na závody, kamarády, moravu, Janovice, Leděč, čůráme, fotíme, nadáváme, křičíme blahem, Kolíkáč křičí, protože žije, křičíme více a více do kopců, do údolí, do kávových kelímků, smějeme se, řečtáme se, na špici se stále točíme a nálada se stále stupňuje. Bonzo před každým brdkem poškádlí Kolíkáče ke špurtíku, vždy vyhrává a Kolíkáč jen konstatuje, že kontakt, tedy ten vizuální udržel, ty rozumný se vyhecovat nenechávají Hodiny, kilometry i minuty utíkají astronomickou rychlostí a my nejsme schopni stále pochopit, že ten luxusní den má pouze 24 hodin a jednou se začne stmívat. Je to slast na duši, zapomínáme na zimní břečky, štěrky, sůl, lezivou zimu na nohy, ruce, ledovku a už jen vnímáme tu dnešní nádheru. Jedem jako jeden celek, kdo se necítí na špici, zůstává schovaný v balíku a když je malinko pomalejší v kopci, tak se samozřejmě na horizontu čeká. Pravá zatáčka střídá levou a brdek se mění ve sjezd, kde Kolíkáč nás učí své nové číslo, smějeme se, fotíme, čůráme, padá jedna hláška za druhou a už jsme zase zpět na křižovatce, kde se rozděluje sever od jihu, chce se mi brečet, brečím. Ten den byl megaluxusní a teď nastal konec, pláceme si pacičkami a já se ještě protáhnu do Čelej, kde se odpojuji a s posledními paprsky sluníčka dojíždím domů. Jsem naměko, jsem uplakaný, ale šťastný, to co jsem zažil, tak to se vlastně nedá ani přenést na papír..... Tok to byl IV a předposlední díl české Palmy v podání Želivky.... P.S. je mi smutno nad budoucností Sojovických válcoven, jestli to takhle půjde dál, mohou to tam zavřít....

Kolíkáč – ... jen pro ten dnešní den!

Předpověď fantastická, po těch hrůzách se chce vytáhnout letní hadry a oholit kopýtko. Ale ranní hodnota na teploměru, vznášející se mlha nad omrzlou trávou, ještě velí k zimní variantě. A navíc oslzlé silnice, to snad není možné Naštěstí to nenahazuje, s HonzouB pozdravíme Turistu stojícího smutně u semaforu a svítící Czenda už nervózně popojíždí na Téčku. K přejezdu IB si dáme ještě navíc 2 kopce, provoz aut je děsivý a silnice klouže jako kluziště. U přejezdu stojíme, najednou se zjevuje Miki, ááá že by jela s námi? Ne jen do práce, pokřikuje na nás něco flákačích, ale vždyť nás čeká min. 8 hodinová šichta! Čespa u Benic a zadem přes Řičany to prolítáme kolem léčebny a po hlavní na Kostelec. Přesně na sekundu přijíždí zleva expres od Brodu a šťastná sedmička je pospolu. Ze zdvořilosti počkat na parkovišti, co kdyby ještě někdo? Konečně jsme v ráji, bez aut, bez větru, suché silnice a do toho blahodárné slunce. Vezeme se na euforické vlně, jak kdyby nám bylo 15 let a utekli jsme za školu. Pepíno jede jak z partesu, za Janovicemi první vážnější horizonty, je březem, není na co čekat, je nutno si pořádně ostrouhat nožky. Ale je tu démon Bonzo, který je letos ve smrtící fázi, na jeho nástupy prostě nemám. Vzpomínky se vznášejí kolem Sudějova a Pivníka, ve Zbraslavicích loučení s Pepínem, vyhoupnout se nad Bohdaneč a letět v epickém sjezdu do Ledče nad Sázavou. Nálada vrcholí, rozjařená pumpa nad Ledčí, HonzaB přimíchává do svého ruského meldonia v bidonu tu americkou sračku s kokou a přichází nečekaná chemická reakce, která vypaluje díru v trávníku. První most se blíží, Bonzo posílá pozdrav přes zábradlí pro pražáky, vše se dokumentuje. Krajina stvořená pro cyklistiku, ani kousek roviny, furt nahoru a dolů. Druhý most dnes z důvodu bahna a času vynecháváme a mažeme kolem hráze do Zruče. Před tím ovšem začíná znovu úřadovat znovu Bonzo, který s Čespou drtí kopec ve velkém stylu. U Penny svlíkačka, slunce žhne, a ještě nás čeká pěkné pohoupáníčko. Ze Zruče do Kácova to miluji, to je snová cyklistika s výhledy, jen kdyby kolem nás furt nejezdila motorka jménem Bonzo, ten kluk je prostě někde jinde! Nad Kácovem stavba nějakého mega golfového resortu, do toho historické stavby, kostky a vojenský most. Prostě klasika se všim všudy a navíc stojka na Vranice a Zbizuby. Bohužel již vypadávám i z tempa, které jede duo Bonzo+Čespa. HonzaB začíná být okoralý, není se co divit, na zimákovi jede vlastně závod, aby nás aspoň trochu stíhal na jedničkách. Každý si začíná být vědom, že ten dnešní výlet stále ještě nekončí a je potřeba jet tak, abychom do svých domovů dorazili v přijatelném stavu a tak síla skupiny je nenahraditelná. Tradiční trasou přes Sázavu, Skalici a údolím na Vyžlovku, každý si ukládá do svých pamětí tento parádní den. Doma u výtahu se potkává s manželkou, která se jen ptá, jak bylo s milenkou. Co na to říci? Ležím zase ve vaně a tiše si pobrukuji ... jen pro ten dnešní den!!! Kudla chlapeci to fakt nemělo chybu!

TROSKY

Bonzo – Trosky na Troskách ...

Budík, je sobota, Trosky ... Vstávám a pádím budit Matese. Venku 6°C, zataženo. Tričko s dlouhým a bunda, nic víc ... Trochu mě poleje pot, když na srazu vidím Piráta, jak na sebe hází asi tři čtyři vrstvy a bundu No, jsme větrem ošlehaní cyklisté ne, ty sedmihodinovky v zimě a mrazech se musí nějak projevit Na srazu sedm statečných

trosek, odhodlaných dobýt dnešní Trosky. Já, brácha, David, Kolíkáč, Pirát, Profesor a pan Jiří, kterého znám z polabských švihů. Sedláme své železo/hlíno/karbonové oře a vyrážíme. Nabíráme směr Sadská. V Klučově v brdru balík obloží, stejně jako když jsme jeli na Pardubice, brácha. Vyhrává 00nic vrchařských nebodů. Tady se o pivo nejede Kolíkáči, buď zatím v klidu, vím že máš žízu Sadská, Nymburk, kolem Křince a cesta hezky a v klídku, bez defektů, utíká. Domousnice, močíme, svača a jedeme dál a už se blížíme k Sobotce na první HP. Před první HP nutno zmínit jednu akvizici, která se nám objevila na srazu. Juniorský cyklokrosařský (přes léto silničář) profík David. Čtvrtý na ČP, závody v Lucembursku, pohárový seriál ve Švýcarsku, cyklokros v Belgii, vyjel nominaci na ME nebo to byl světák? ... Pokud je to mylně, oprav mne, jen chci obeznámit se situací. Tak s profíkem jsem ještě nezavodil :-P Na HP bude hlína! Za Sobotkou vyhlašuji „HáááPééé“ a rozjíždíme tempo, jedu z prvního fleku a ještě před první serpentinou jsem asi špatně mrknul, protože v letu cukru David nastupuje raketovou rychlostí. Cože? Tak to jsem nestihl ... Ještě se zvedám a naložím nástup Kolíkáčovi, tomu odjízdim, ale Davida sjet fakt nedokážu. Fotbalový hřiště přede mnou, ohlížím se a hřiště za mnou, tak si kopec dojedu podle svých not. David: „Tady jsme trénovali s repre, tak to tu znám, jinak bych nenastoupil“, Tak jo “ První HP dopadla následovně: 1.David, 2.Bonzo, 3.Kolíkáč, pak Hulís, Profesor, Pirát a Jirka. Tímto kopcem jsme vjeli do Českého ráje. Terén houpačka, kde balík zase poškádlí brácha rošťáckým nástupem, jinak už konsolidujeme síly na další stoupání. Ještě před úplným závěrem na Trosky si zablbneme s Dejvem. Jedeme kvarteto - David, brácha, já, Kolíkáč. David zrychluje. Ještě zrychluje. Ještě přikládá pod kotel, jsme ve dvou, nastupuje, counteruju, jsem na kaši, nohy jsou na výletě v Mordoru a já ještě dál, nastupuju já, David counteruje. Oba jsme si nastoupili, tak chvilka klidu, jedeme vedle sebe (ten klid si vysvětluj tak, že si úplně neblíží na řídítka). Před horizontem David nastupuje a odjíždí. Takhle se má jezdit na kole, úplně šrot, pořádně se umět zmasit :-P Strava mi z tohoto úseku vyhodila asi 380 wattů, prostě Mordor, kdybych vozil tepák, tak by vybuchl Vydýchat, kousek popojedeme a skupinové foto s Troskami za zády. Vy trosky, tohle je prostě nádhera! Dikes! Tak a jedeme si zaspurtovat ještě na parkoviště. David z prvního fleku, já za ním, už čekám na nástup. Ten nástup je něco strašného, jakou rychlostí vždycky vystřelí dopředu. Tentokrát jsem nástup čekal, takže zuby nehty ze sedla a full throttle jsem se udržel. No vlastně úplně nakonec na parkoviště Dejv přikládá ještě jednou, na to už seru, jsem v kopru. Kolíkáč třetí, brácha na bramboru. Nevím, jestli mně mé, v tu chvíli krví a meldóniem zakalené, oči neklamou, ale já snad vidím kouzelníka. No nekecej, fakt, je tu Orlík! :-P Prý že jsme jeli pomalu a flákali se, že nás čekal přijet dřív ... Nesmíš jezdit tak rychle panáčku, šetři se, si přeci po nemoci! :-P Pauzujeme, svačíme, fotíme. Dělam foto ze strávě hradu s kole a po krátké pauze můžeme pokračovat. Orlík nasazuje tempo a s Kolíkem odjíždějí balíčku. Orlík vytváří Kolíkáčovi strategický náskok pod dnešní druhou HP. Tuto brilantní taktiku však hatí železniční přejezd a na něm blikající červená. Týmová vysílačka v uchu asi selhala ... :-P Chčijeme na to, říká si asi Kolíkáč a kropí škarpu. Od paty kopce jedeme pohromadě. Dejvovi hlásím, že to nechci jet z prvního fleku, že zkusím jen viset. Jede slušný tempo, jsme ve třech, ze kterého snad až v poslední serpentíně vysypáváme Kolíkáče. Před horizontem nastupuju. Pořádně si naložím, ale horizont je tááám!!! Před cedulí obce svésím nohy, cedule je o fotofiniš, ale Dejv valí pořad dál ... No to se nějak uhraje né, jsem ředitel výletu, HP skončila na horizontu, kde jsem byl first, čára konce HP prostě nebyla vidět. Na to pivo jsem se strašně těšil, chápeš, s batohem na kole na otočku do Varnsdorfu pro pivo ... A teď se ještě kvůli němu gumuju v nástupu v kopci s profíkem (co zatím nemá naježděné intenzity, naštěší), to musím nějak okecat! Druhá HP: 1.Bonzo, 2.Dejv, 3.Kolíček, pak Hulís, Orel, Profesor, Pirát, Jirka. Ze Sobotky na Libán není úplně ideální asfalt, ale úsek rychle přežehlíme. Před Libání tahá parádní špici Orlík. V Libání bufet, krámk Čonga Konga a pak cukrárna na náměstí. Kafičko, větrníček. Do kávy a bidonů si spokojeně a s úsměvy přisypáváme meldónium sypači voe, feťáci na kolech. V cukrárně se o pořádnou porci zábavy postarají Pirát a Kolíkáč. V momentě, kdy už všichni měli dojedeno a dopito měl Pirát ještě celé kafe a tak všichni přítomní své zraky upínaly na hladinu kávy v pirátově skleničce. Kolíkáč: „Takhle nervózní kafe si ještě nepil co?“ Všichni samozřejmě smích a nejvíc tomu přidá Pirát: „Nechce někdo?“ ROFL, tohle aspiruje na hlášku roku. Prodavačka: „Pijte v klidu, máte přeci čas. To dopijte celé.“ Pirát chce odložit nedopité kafe. Kolíkáč: „Ukaž, já se obětuju, ať už jedeme.“ upije a vrací skleničku Pirátovi „Chrstni to tam.“ Byla sranda. Sedláme, všichni na kolech, zacvaknutý, připravený na odjezd, jen Kolíkáč ještě vedle kola cosi řeší a pak „Tak jedeme jo?“ „My čekáme na Tebe ty voe ...“ Mizíme na foto k jazykovému skvostu. Orlík, ač na foťák nevidí a foťák „nehraje“, nám dělá foto u cedule Kozodírky. Pak už jedeme na zátah až do Brodu. Z Prodašic na Mcely slušná špice s Dejvem, kterou jsme prošli bratra. V Krchlebech se nám nedaří ukecat Orlíka na lívance a tak roztahuje křídla a mizí kamsi ke svému hnízdišti. Ke křižovatce na hlavní, kde jsme čekali kvůli autům, s malým mankem dojíždí i brácha. Kolíkáč: „To Ty seš v prdeli jo? Napij se a jedeme.“ Tempo na pohodu, ale stejně vyklepáváme bráchu, který volá kvůli ohřevu polévky fanouškům VŠ na základně. Před Poříčany se ho snažím dotlačit do balíku, nechce, nejede, dotočí prý sám. Přes Kounice na velkou prej. To je pako. Po příjezdu horká polévka skutečně neskutečně bodla. Lívance, Birell, pohoda. Po chvilce dorazil i brácha a hned ho častujeme hláskami „Kde seš? Vždyť se vůbec nejelo ty voe ...“ Pak porozdáváme HP ceny dle umístění a kubatury pífka. Ten horizont jsem na té druhé HP ukecal, podpořil mě brácha, ví, jak jsem měl na Samuraie pěnu u huby, když to přivezl z Vandáku. Společně foto všech trosek a už se loučí Dejv a Pirát. Kolíkáč luxuje lívance a s Profesorem popíjejí Jantara 11° za třetí HP flek. Já si dávám ležák 12° a pan Jiří nealko Birell a kafičko, na sraz přijel autem. Vzpamatovává se i Mates, který také něco pojí. Prej: „Nežeru, hubenej a stejně Vám v kopcích nestačím.“ Vyzvídám od Kolíkáče adresu na Orlíka,

v Krchlebech ji říkal, ale nepamatuji si ji, že bych mu těch pár lívanců opravdu poslal Poštou? Švih se povedl, myslím, že to byla zase dobrá akcička. Takže opět poděkování všem kdo se této akce, ať už jako jezdec nebo „organizačně“ podílel. Děkuji ;-) A brácha nadhodil, že bychom se někdy do Libáně, na ty pekelný větrníky, mohli s nějakým švihem zase někdy otočit. Tak tedy... Všem troskám moc děkuji za letošní Trosky! IV.ročník Troska byl švih ve velké parádě! PS: Samuraie jsem srknul v neděli a je to chmelová řežba! V Kocouru jsme pili a vzali ten nápojový lístek od desítek a pak celý až dolů na košť ke kubaturám typu 19° Quarterback. Co já vím, možná na příštím švihy ještě přitlačíme na chmelenosti pro první tři na HP Konec hlášení, Bonzo, Trosky 2016!

Hulis – O tom to kolo je...

Budík zvoní v 8:00, ležím dál, o 10 minut dýl mi bratr od kompu říká, ať už vstávám... Jasnýyý v klidu... Vyhrabu se z postele, kouknu ven: SUCHO, paráda, ale pod mrakem, říkám si, tvl tam bude zas kosa... Valím do obyváku zčihnout teploměr: 6°C, ještě větší paráda... Dělám káves a tak si tak říkám: Kolíkáč už někde točí a já tu teprve rozlepuju oči u kafe, to je dábel... Oblíknout a valba, vyjíždíme nevím v kolik, před panelákem vidím týpka v modrým dresu, jak kouká do telefonu, volám na bratra jestli to není někdo, kdo jede na sraz a neví kudy. Bratr neslyší, tak valím dál. Přijíždíme na sraz, kde už je Kolíkáč, Profesor, Pirát a pro mě jedna neznámá tvář... A chvilku po tom přijíždí mladšas v modrým, kterýho jsem viděl před panelákem... Pár fotek a valíme. V klídku se uklízím na poslední lichej flek, pohodička. V Klučovskym brdku stejně jako u Pardubic nastupuju a jedu si pro nevrchařskou prémii... Kolíkáč: Ty vole to už se jede o pivo jo?? Pak se jede pohodový tempo, kecačka a tak dále.. Prostě klasika. I bez kilometrů jsem si pořád věřil na 3 místo (na pivo), ale někde okolo Ujkovic jedu vedle bratra a ptám se ho: co to je za týpka v tom modrým?? Jezdili spolu celkem dlouhý špice. A on mi povídá: No prej je to juniorskej profík, 4. na českým poháru, jezdí i švýcarskej pohár, mistrovství evropy bo co.. Moje reakce?? Okej, tak dneska se tu jede o 4tej flek... Přijíždíme pod první premii za Sobotkou, bratr a David (profík) jedou ze špice, já s Kolíkáčem za nima. Bratr se otáčí a oznamuje prémii na kopci. Kolíkáč povídá: Tvl bonzovi svítej očička nasypanej meldoniem... Začíná se zrychlovat, točím co to dá, ale po chvilce to začíná objíždět. David nastupuje, bratr nestihl zareagovat a odjíždí mu, kolíkáč nestihá ani Davida ani bratra, jede kus předemnou, ale já už nemám na to abych zrychlil... Ohlížím se, za mnou celkem velká díra Profesor a spol. Nahoře mi Kolíkáč říká, že se bál, že se ještě nějak vzpamatuju a dojedu ho... Nebylo z čeho... Sjezd dolu do vesnice, kde si Kolík rejpnul a říká mi: kde si byl? Říkám mu, že nemám kilometry a že to myslím vážně, ne takový ty cyklistický kecý: Dneska na to seru, dneska nezavodím, nejsou nohy... Kousek pod Troskama se sjíždíme, děláme pár fotek. A hned potom startuje další premie na parkoviště pod trosky (bez cen). Klasický bratr a David odjížděj, já se rozhlížím, kde je Kolíkáč a furt jede za mnou. Po chvilce už toho mám dost, Kolík jede vedle mě a hecuje mě: Pojed' ať to nemaj zadarmo, tak to ždím co to jde, ale stejně mi kousek před parkovištěm o pár metrů odjíždí... Je mi naprosto jasný, že se na něm dost značným způsobem podepsaly čtvrtéční mosty a má vyšitý nohy, ale upřímě... Je to bezva pocit jet kopec vedle takovýho zvířete s naježděnejma 500ti kilometrama po práci, večer pod lampama... Za normálního stavu už bych ho neviděl v přípravě pod kopcem... Přijíždím na parkoviště a koho to nevidím??? Přijel i kouzelník... Dáváme chvilku pauzu, občerstvení a po chvilce razíme... Ukecáváme Orlíka ať jede s námi do Brodu, on že ne, ptá se kudy jedeme: tak jak jsme přijeli přes Sobotku. Orlík: ten kopec? tak to ne, tam já nejedu... Chvilku na to odjíždí s Kolíkáčem a dělá si docela slušnej náskok před premií... Jak já to Kolíkáčovi přál... Bohužel pro něj je pod kopcem přejezd a svítí červená... Sjíždíme je a do kopce to jede všechno společně... Chvilku to jedu ze špice, než to zas bratr s Davidem rozjedou, tentokrát je tam s nima i Kolíkáč... Já zas jen marně koukám, jak to odjíždí, opět se ohlížím, Orlík kus za mnou a ostatní maj už velkou díru... Říkám si pro sebe: Je to dobrý hulis, pěkně jedeš, drž tohle tempo a bude to v klidu... Prostě ty tisíce nalítanejch kilometrů chyběj... Po chvilce už trojici v serpentýnách nevidím, ale pak mě chlapi informujou, že bratr byl na kopci asi první, prej to byl fotofinish a Kolíkáč zase třetí... Já klasicky 4tej jako všude jinde... To nejhorší už jsme měli zasebou a začalo se jet rozumně... V Libáni pauza v cukrárně, kde měli naprosto luxusní větrníky... Takovou petardu už jsem dlouho neměl... V Kozodírkách další pauza na fotku u jazykovýho skvostu... A valí se dál... Na špici bratr s Davidem a valili to takovým způsobem, že už jsem toho měl plný zuby. Pak na špici vlezl Kolíkáč s Orlíkem a já si říkal, že to si asi moc nepolepšime s tou rychlostí... Už jsem byl rád, že točím... Před Krchlebama už jsem měl dobrejch 70m díru a říkal jsem si, že si to aspon budu moc dojet v klidu. Naštěstí na hlavní jely auta a tak jsem si to docvaknul a pak už se jelo pomalejš. Bylo to jak na houpačce.. Občas už jsem nemohl ani šlapnout, pak se zas jelo docela dobře v háku... Za Sadskou ke mě přijel bratr, ať volám domů, že jsme za chvilku v Brodě, ať začnou s přípravou pohoštění... Tahám telefon, volám, a chlapi mi trošku poodjížděj... A i když jedou jak s hnojem já nejsem schopnej je dojet... Už na mě šly křeče... Bratr mě chvilku i tlačil a pomáhal mi se vrátit se do balíku, ale já prostě musel přestat šlapat, jinak bych musel slezát z kola... Sorry chlapi... Tohle jsem prostě nedal... Kdybych neblbnul v těch kopcích a na špicích jezdil pomalejš, asi bych to bez problému odjel... Ale kdo by se v kopcích a na špicích šetřil že jo... O tom to kolo je... Snažit se hákovat magory i s vědomím, že jsou všichni někde jinde a já nemám šanci je udržet a dát si na prdel... Takže posledních + - 7-8 km jsem si jel sám na kašpárka a z kopců na volnoběh... Po příjezdu na podnik si samozřejmě všichni dělali prdel kde jsem... Kde asi vy srandysti... Jel jsem si dát ještě Kouničák na velkou... Doufám, že v tejdnu budu stíhat Koloděje, abych něco

natrénoval a mohl si s vámi trošku zazávodit... Jestli se tréninkový manko teda ještě pořád dá stáhnout... Každopádně to byla fajn akce i přes ten můj fail konec... Díky všem kdo dorazili...

ČESKOBRODSKÁ PEČEŤ

Barbánek – Pozitivní energie v Pošembeří

Když jsem mluvil s Čespu po Vánoční 10, že si můžeme dát v březnu reparát v běhu na stejné trati, tak mi řekl v březnu to už budeme všichni jezdit na kole a žádný běh. Je tu konec února a Čespa volá hele 20 března je Českobrodská pečeť a není žádný švih půjdeme, souhlasím aspoň budu mít motivaci začít zase trochu běhat. Pár dní na to mi manželka říká, že jede na dámskou jízdu v termínu 18-20 března a já vím, že závodit nebudu a budu hlídat děti, tak kašlu i na běh. Závod se blížil a já si ve středu řekl, že vezmu kočárek a Adámka a v klidném tempu 10km dám. A tak domluva s Čespu je, že ke mě v neděli ráno přijede s Tomem toho necháme u nás s Valinkou naložíme kočár, Adama a vyrazíme na prezentaci. Je tu nedělní ráno a Čespa přijíždí včas, řešíme opět zachod, oblečení, hřejivku prostě klasika, Adam se těší a tak vyrazíme, auta zaparkované od benzinky slibují hojnou účast jen Šlapek tam bylo 4+dítě. Vidět Vsida, Kocoura to je paráda, Honzise a jediného zástupce z tria ze Sojovic Lucku také moc potěší, chudák její tatínek nemá čas na žádný koníček a musel do práce. Prezentace poběhla bez problému, čísla nafasované a následuje protažení a lehké rozběhnutí ať vubec vím jak to s kočárem půjde a docela to jelo otočíme se za prvním km a hurá na start, popřeji Vsidovi, Kocourovi, Čespovi hodně štěstí a jdu s Adámkem na konec startovního pole, následuje pár slov od organizátora a je tu startovní výstřel masa závodníků se hne a po chvíli mi dochází, že dozadu rozhodně nepatříme a tak hlásím levá, pravá, mezi a běžím v tempu které mi vyhovuje můj malý vodič je úžasný pořad hecuje a křičí rychleji tati rychleji a tak poslouchám a zrychluji, rachot kočárku na rozbitém asfaltu občas někoho vyleká a my ukrajujeme metry občas se schovám za skupinkou a když mám pocit, že tempo pro mě je pomalé křiknu levá a předbíháme ji. Užíváme si to moc a pořád musím s Adámkem mluvit, když někoho míjíme vykloní se z kočárku a se smíchem pozoruje toho dotyčného, provokace dobrá ale co, je to závod, najednou vidím jak Adovi vypadla z kočárku orange kšiltovka a tak kočár parkuji, vracím se pro ni a vzniklou díru opět doběhnu. A konečně tu máme 4 tý km a první chrti už se vrací zpět říkám Adámkovi za chvíli potkáme strejdy a hecujeme nejdříve Honzise po něm Čespu který nás poznal takže byl ok, potom Vsida a dlouho nám chyběl Kocour až kousek před otočkou ho vidím povzbudíme se navzájem a běžíme dál, za otočkou cítím, že mi nohy točí fajn a tak nemám problém atakovat další a další, bylo i spousty zájemců jestli nemáme volné místo v kočárku jen se směji a říkám nené až vidím Kocoura jak se k němu pozvolna přibližujeme a když jsem u něj říkám co je a on jen, nejdou mi nohy včera byl náročný závod, chci běžet dál a on mi povídá chtěl bych s vámi doběhnout do cíle kvůli fotkám to bude něco a tak zpomaluji, vždyť co čas nehoním a první místo v kategorii kočárek už mám, sice mi Kocour nenabízí nutelu jako někomu, ale jeho společnost je k nezaplacení a tak metry ukrajujeme společně a musím říci, že ve třech se to lépe táhne a překvepení které na nás čekalo byla také paráda, vysmátý Camrda který přijel podpořit a hecovat nám dodalo zase víc energie a to, že Šlapky drží pospolu!!!! Blíží se cíl a proti nám běží rychlík a fotograf Čespa a kolem nás je jenom oranžovo prostě fantazie a jsme 50 metrů před cílem a jsem domluven s Kocourem, že rychle zaparkuji kočár vyndám Adámka a ruku v ruce proběhneme ve třech cílovou páskou, dopadlo vše na výbornou, já jako táta byl šťastný a Adámek to nejde slovy popsat. Ale na trati máme ještě Lucku a tak ji musíme pořádně podpořit dobíháme k ní a začalo šilenství na trati hecování bylo úplně největší a ta se nám odměnila tím, že upalovala k cíli o 106 parádní výkon Lucko!!! A hurá na první a čaj s rumem byl opět výborný to tady prostě umí, nálada byla výborná a najednou jsem byl terčem dotazů jednoho borce kterého jsem vobložil. Ptal se mě, že přemýšlí nad tím, že běh s kočarkem je vlastně výhoda, odpovídám mu jasně, ano je a velká člověk tlačí před sebou 30kg a celou dobu si musíš s dítětem povídat, takže víš, že si na tom fyzicky hodně dobře. Nastalo loučení Kocour sedá na kolo a s vidinou kachny k obědu mizí, VSida Čespa odváží na vlak a my jedeme za dětmi, dáváme oběd, kávu a Čespa odjíždí s Tomem směr domov. Kamarádi, děkuji vám všem za krásné nedělní dopoledne a velká GRATULACE za vaše výkony a pozitivní energii, která se nesla Pošembeřím.

HURÁ NA JEŠTĚD

Bonzo – Ještěd rulez!

Budík 5:30, dneska jedeme na víkend, jedeme na Ještěd, hurááá! Hned koukám z okna jak je venku. Kaluže, oslintáno, ale místy chodníky už oschlé a neprší. Tak co s tím? Na blatníku to jet nechci a na jednici to taky nevypadá. Fakt nevím. Na diskuzi to Alf balí s tím, že na zimáku to nedává. Jedu jediné na jednici, na blatníka kašlu. Tričko s dlouhým, bunda, hřejivka na nohy, naplnit kapsu a valím za Barbánkem k Velu. Společně vyrazíme na Kouničák rozehrát nohy. Zanedlouho u Kapra, kde už probíhají přípravy na tento poslední monument před závodní sezónou. Začíná trochu pršet, což mě sere, protože mám pletený návleky na tretrách a jestli se nacucají, tak pojedou celý den s mokřýma nohama, to potěš ... Naštěstí se, až tak nenacucly Ale dešť oslintal silnicí a

bezblatníkáčce vyhnal na konec balíku. Házíme si to na sebe jedna báseň No nevádí, užívám si jízdu s červenou lucernou a civím na megabalík, cyklistická párty se rozjela v rytmu orange na špici. Prolítáme Benátky a za Brodceři v brdu, si už nastupuje Dejv. Kolíkáč: "Kde je Bonzo?" Kde asi. Tady, hen hééén, počkej na mě brácho! Jel jsem vzadu s lucernou Nahoře chcací, něco sním a před Bolkou, už je balík zase sešikovaný drtit další porce kilometrů. Za Bolkou první větší kopeček. Jede Dejv, já za ním. Když to mydlíme kolem špice balíku, jen slyším Kapra na Kolíkáčce: "Bonzo, hákuj ho!" a Kolíkáč:"Na něj seru, mám zimáka " Dejv jede z prvního fleku, pak nastupuje BMC Libor, hákuj, slušná nálož, ohlídím se a Dejv pár metrů nakupuje. Natupuju Liborovi, kus drtím, než Libor jde zase přese mě, teď si musí dávat jako sviňa a blíží se konec kopce, takže ještě jednou pošlu Mordor a nastupuju před poslední zatáčkou. Po tom nástupu a špici co Libor jel, mě už nedokáže dojet, takže z brdku číslo jedna sbírám plný počet vrchařských bodů. Nohy dobrý a Liborovi to teda letělo luxusně. Sjezd dolu, motačka za Bolkou, kde nastupuje do balíku McHamer. Transportní pohoda. Po druhé chcací se dávám do řeči s Mišutkou a slyším vyprávění z cest z maratonů po Evropě, to musí být paráda Projíždíme stovky Českých Dubů a HP se neúprosně blíží. Balík se rozděljuje. Ten náš, jede ještě kopec na Rašovku, to bude peklo . Ten pohled před sebe je nelítostnej. Hory zahalený rollsem mlžných mračen, tak právě tam, na vrcholy, které ani nejsou vidět, jedeme. Silnice jsou, tady v údolí, vyfoukané, takže jedeme špici s Dejvem před poslední vesnicí pod kopcem. Ten protivítr je zlej, zatáhnul mi nohy, netočí se mi vůbec volně. Konečně odbočujeme do vesnice do zástavby, kde nebude snad tolik foukat a procenta silnice začínají rasantněji stoupat. Jedu z prvního, ale netočí se mi tak, jak bych chtěl. Dejv jde dopředu, pak ještě McHamer a ten přikládá. Tohle bude moc a musím kluky nechat jet. Dostal jsem vobložino. Kouknu dozadu a Kolíkáč tady není. Jedu si svoje notičky, tak, aby mě nedocvaknul zezadu Kolíkáč. Tenhle kopec je fakt pěkněj, slušnej povrch, serpentiny, hezký, ale jsem natolik na kaši, než abych si užíval okolní výhledy. Na delších úsecích, ještě vidím, jak Dejv utrhł McHamera a "eMSí" jede sám. Že bych ho zkusil ještě dorazit? Ne! Je daleko a abych ho dojel, to bych musel podat výkon z říše meldóniového olympionika. Rašovka: 1.Dejv, 2.McHamer, 3.Bonzo Nahoře cucnu nějakého gelu (tento jsem ještě neměl), co mám od Jardy z Vela. Zapnout, utěsnit místa kde fouká, ve sjezdu bude pěkná zima. Slítneme do Liberce, jen marně odtamtud vyhlídím Ještěd, který je zcela zahalen v mlze. Odbočka doleva, nabrat směr nebesa, nebreptat, zakousnout řídítka a jde se na to. Osm kilometrů kopce! Jedeme ve třech, zbytek si jede už od začátku své tempo. To naše nejprve rozjíždí Mc, přes kterého jde vzápětí Dejv. Je zima, mlha, ve škarpách a okolo silnice sníh a já na kaši za vedoucí dvojicí jen sleduji proudící páry od hlav jezdců jako oblaka páry výfukových plynů nadupaných vrchařských mašin. Nejedeme se mi vůbec optimálně, takže si musím opět vystoupit. Jedou perfektně. Pomalu se mi vzdalují. Na delších úsecích opět vidím, jak Dejv na tempo utrhł znovu eMSíHemra. Pak mi Dejv říkal, že žádnou kaši nejel, no to je jasný, od kaše jsem tady dneska já. Té kaše mám plný gatě, návleky i tretry, protože nohy vůbec, nothing ... Čespa tu není, ten radši válí šunky. Není tu ani Kolíkáč, ten někde v nedohlednu za mnou, vedoucí dvojka zase v nedohlednu zase přede mnou. Vlastně jsem rád, že si jedu Ještěd sám, kor v těch kudlách pod lanovkou, kde se cyklistika pomalu mění na přetahovanou s gravitací a já osciluji na hranici pádové rychlosti. Tady bych s nikým závodit, nastupovat nebo sjíždět nástupy, fakt nechtěl :-P Sněhu přibývá a to i na silnici, kde jsou vyjeté koleje. Zima musí být pořádná, odhaduji podle oblaků páry, které vypouštím z nozder. Funěl jsem pusou samozřejmě! Pak vidím v protisměru "Hemra" jak kulí dolu, něco řve, asi o sněhu, neslyším, na kole jsem nahluchlejš. Od druhého parkoviště celkem hlína! Jinde než v kolejích jet nemůžeš, volám na lidi, kteří mi tedy uhýbají a ještě potkám proti sobě auto, nezastavím, jedu! Vyhní se ty, v tý škatuli ... Natěsno! V tunelu zkouška zručnosti a pilotáže silničky na ledu a sněhu. Těžiště mám dobrý, kolo osedlaný taky dobře, nezpomalím, jedu pořad. Blíží se vrchol. Ze sedla a jsem na kostkách před Ještědem. Pecka! Ještěd! Na kole! Ještěd: 1.Dejv, 2. měl by být MekHemr, ale až nahoru nedojel ... tak asi Bonzo ... , 3.Kolíkáč Ti, co nejeli Rašovku, už čekají. Ty jo, tady fouká jako sviňa. Než jsme se všichni sjeli na vrcholu (ne drogama, voe ...), tak se do mě dala zima. Měl jsem na sobě jen tričko s dlouhým a bundu. Dobrý do Polabí, ale ne na horu. To tričko bylo samozřejmě úplně durch. No a HonzaB si rejpně, že klepu. Pravda, kdybys mi dal kosu, vrátil bych ti vyklepanou katanu Ještě, že jsme pobyt na vrcholu neprotahovali zbytečně dlouho, jen na nezbytnou dobu na sváču a foto. Teď nás čeká dlouhý sjezd. Jestli se nechceš ve sjezdu nudit, jako kdyby snad někdy byl sjezd nuda, tak jed' za HonzouB Hele, nejdřív, před tunelem ozkouší zadní brzdu svého bicyklu stylem nechám tady na tom šterku trochu matroše z mého pláště pak přelítne ten sníh a led a bez brzd a pak to pustí a válí zprava doleva a zleva doprava, když ho chytla sněhová bariéra a pak smykem přes ten sníh na středu to loupne na druhou kolej. No ty lidi se tam museli bavit a říkat si "Co je to proboha za magora na tom kole?" Ve sjezdu беру Jeana a kulím za Honzou. Je pořádná zima, kdo zapnul to klima? Na sedle na parkovišti se čeká. Jean a i ostatní nadávají na promrzlé prsty. Pak sjezd pokračuje. Já za HonzouB První zatáčka, dobrý. Druhá zatáčka, taky dobrý. Třetí zatáčka, špatný Honza klopí, klopí víc, až mu kolo ustřelí a lehá v pravotočivý zatáčke. Silnice je mokrá, jeli jsme celkem rychle, cca 40km/h třeba, takže málem doklouzal, až do lesa. Ještě, že nejelo auto ty voe, to by byl průser. Kolo dobrý, Honza taky, jen k tomu matroši z pláště nahoře na Ještědu přidává vlastní kůži a kusy dresu tady ve sjezdu Balík zastavuje a Kolíkáč čtveračí, že jsem měl asi málo místa v zatáčke a Honzu shodil To je dobrák Sjezd pokračuje na Světlou, jedu první, maximálka 71km/h. Nejtěžší mám 51/12, to na rychlostní rekordy moc není no, škoda, já ty sjezdy, tak rád :-/ Na rovině špice s Dejvem a už bufet v Osečný. Doufám, že bude ke kávě jakostní meldónium Bylo, dva sáčky! Cukrujeme, ať jsme tlustý na tři prsty. Polomáčenky, cola, kafe, bigshock, a ještě vítr do zad na zpáteční cestu Pirát pije kafe celkem rychle

HonzaB s Kolíkáčem studují na jeho stroji nahrubo svažené italské sváry. Orlík, se prý už chystá odpojit od balíku a jet domu. To jsou dneska kameňáky co Tak jedeme, než Honzovi zaschnou strupy. Kapr zavelí a jede se. Počasí nastavuje druhou tvář a v balíku se na špice dostávají i rajderi, co si dnes nevzali plácačky. Trochu bloudíme, nic výrazného, takhle ty dvoukila moc nenatáhneme Pirát defektí na rozbitém úseku cyklostezky kdesi před Mimoní. Nad Ještědem v dáli azuro ... Kurva, takhle mělo být do stoupání. Všem by se jelo líp, ta zima a mlha člověka vycucla. "Sem tam si taky dám, mně to nevádí, hlavně že v tom lítám" (Kabát) - špici samozřejmě Kilometry naskakují. Mimoň, Doksy, Dubá - po brdku u pumpy se čeká. Velký zásek má Barbánek s tím dlouhovlasým, informuje rajderka Katarina. Nějaký technický defekt na kole. Uvolněný blatník to byl. A Pirát má shrnutý návlak. Kolíkáč: "Ať ti neomrzne koleno, to je na ortopeda ". Kolíkáč, už čuchá koblíhy a láme Profesora, že to zapíchnou v Kaprovicích, rekord J-J-J dnes nebude. Orlík se chce odpojit od balíku Jedeme na poslední kopec, na Kaninu. Ještě, že si dal Dejv před kopcem s Mišutkou pořádnou špici Najíždíme na Kaninu a Kolíkáč zase hlásí: "Tady 50 a tam už jen 30 jo ... " byly tam rychlostní dopravní značky u silnice. Jedu z prvního a příkládám. McHamer, se už odpojil a Dejva chytají křeče po té špici, proto odskakuju a náskok si udržím celý kopec. Kanina: 1.Bonzo, 2.Dejv a kdo byl třetí? Mlhoš, Vlčák, Pistachio nebo Kolíkáč? Nevím. Po Kanině mám vysypáno. Kanina 1.6km, 7% stoupání - 19,6km/h a 330wattů. Tam, kde by se nesportovci plácali 7 nebo možná 5km/h nebo rovnou tlačili kolo, jedeš skoro dvacítkou. Pecka Na nejlepší Overally na Stravě jsem daleko, ale i tak jsem si na Kanině nandal Pěkné kopeček, jel jsem podruhé. V sezóně se tam vrátím a zkusím ještě jednou ... Pak už balík letí s větrem v zádech na koblíhy a pifko ke Kaprovi. Pirát asi špatně napnul plachty, protože je totálně prošitéj. "Kolíkáči, meldónium po kapsách už nemám, Pirát musí dojet za své " Už to není daleko, ale pro Piráta je každé otočení pedálem peklo. Pomáháme mu v brdkách, tlačíme a Kolíkáč zase vymýšlí a baví osazenstvo. "Nech mu tu peněženku v té kapse, to jsou kamarádi, co Piráta " nebo "Ndrž se ho, ten kopeček vyjedeš sám " Já se poseru, kam na to chodí, jestli já žeru meldónium, tak Kolík bafá super peckový matroše z blízkého východu Hlavně že je sranda! Pak rozvěsíme balík i na rovině. Trhli jsme se já, Dejv a Mlhoš - ten letos jezdí také se super formou, fakt mu to líta a na rovině je mašina. Dali jsme si hezký klasikařský únik. Točili jsme rychlejší špice. Když na mě přišla řada podruhé nebo potřetí, tak jsem ten kalup zastavil slovy: "Jsem v hajzlu, já už nemůžu" Chvilku jsme počkali na balík a s Dejvem na špici pak přivezli balík do Sojovic. Po příjezdu všichni hlásí km a tak se také ptám: "Barbánku, kolik máme my? Barbánku? ... Barbánek tu není ... Kde je Barbánek? Kua! Kde je Barbánek!?" "Ajo, on tady není Barbánek." Katarina mu volá, nebere to. Za chvilku přijíždí. Dal si to prošitéj na "Matulu" za balíkem. Pak začínají hody. Energie je třeba doplnit, plánuji ještě po ose do Brodu. Barbánek je v hajzlu a říká, že se raději sveze s Katarinou autem. Nabízí mi světla. Nepotřebuju, dám si polévku, Birell a pojedu, to za světla stihnu. Ta knedličková polévka byla výborná a zase skutečně neskutečně bodla Birell, koblíha, kousek čokolády a už valím ze Sojovic na Lysou a Brod. Pohoštění bylo super, Kapře, díky. Po občerstvení se mi jelo pěkně, nohy točily a vítr v zádech. Pořád jsem držel celkem slušnou transportní rychlost. Prošitéj jsem nebyl a tak jsem stihnul v pořádku dojet za světla. Tedy při západu ... Po ranním dešti, zatažené obloze na cestě k Ještědu, po zimě a mlze ve stoupání a ještě větší zimě a větru na vrcholu, byla tohle vizuální masáž a až kýčovitý zakončení dne plného nádherné cyklistiky. Výsledek je 266km! Rekord to není, ale je to hodně blízko. Ještěd měl zase grády. Tenhle švih je vždycky neskutečněj nářez a letošek nebyl vyjímkou Ještěd rulez!

Čespa – Ach ten bacil,co mě bacil.

.... Na tu dnešní Palmu V se těším už od ustanovení datumu konání, přípravu nezanedbávám a poprvé jsem byl i rozhodnutý, že se porvu o horskou prémii (doposud jsem se nenechával vyhecovat a soutěží o ceduli jsem se spíš vyhybal). Mám najeto, srdíčko probuzené ze zimního spánku, dovolím si i běhat a těším se jak malej Jarda. Je tu neděle,mám jediný den volna mezi prací a zúčastnuji se běžeckého závodu, užívám si závodní nálady a vybrací v břiše. V pondělí jdu znovu do práce a chytám partáka, který je nachcípáný, vypráví mi, jak celá rodina leží a....., na úterý i středu fasuji kolegyni, která sotva mluví, jak má plné dutiny a já už začínám cítit tlak ve vočích. Citrony vymačkávat přímo do pusy, kiwi jím několikrát denně, C-čko 500 je klasika k snídani a přesto začínám cítit,jak vadnu. Ve čtvrtek jedu z práce na kole už v turistickém režimu a v pátek kolo odkládám a přemístuji se pomocí skůtra. Stále se nevzdávám, dávky vitamínů navyšuji, pročítám forum na téma nemoc a sport, ale dočítám se,že sport při nachlazení ano, ale jen volně a do hodiny...nevzdávám to, píší na všechny strany a Kolíkáč mě podpoří reportem o česneku, v deset večer chroupu v posteli česnek a věřím,že ráno pojedu.....po česneku tlak v krku povoluje, za to začíná pěkně bolet břicho.... usínám....ve tři ráno se probouzím se zjištěním,že sotva polykám, doprdele,doprdele,doprdele....jsem neštastej,smutnej chcíplej. Ráno mi je líp, dokonce pohyb venku při venčení Káji mi prospívá,ale na osmihodinovku se necítí. Kurňa,kurňa,kurňa, Palma V mi nenávratně odjíždí. Klucí,holky myslím na Vás, užijte si to plnými doušky.

SOUSTŘEDĚNÍ NA JIŽNÍ MORAVĚ

Kocour – TV Mňau uvádí: Soustředění 2016 (1. část)

Na valné hromadě Vinohradských šlapek jsem si udělal jasno, chci-li mít na triatlonech větší pohodu, pokud mám udržet v tréninku ostatní šlapky na dohled, jestli chci shodit nějaké to kilo, musím začít víc jezdit a míň žrát. Tak začneme tím prvním. Jarní soustředění má okolo sebe jakousi magickou auru a já si hodlal vyzkoušet, jestli bude působit i na mě. A klidně předběhnu - bylo to tak. Doma domluvené volno na konec týdne, plán sednout 3x na kolo a ujet co to dá, prej jsou to rovinky a pohodička. Ve skupině jsem sice už zapomněl jezdit a na těch třech závodech co jsem absolvoval, jsem vždycky plápolal a odpadal, ale co. Nějak bylo, nějak bude. Na kolo jsem sednul poprvé od října 2015 rovných deset dní před soustředěním a nebylo to příjemné posezení, nějak se mi těch 2x30km zajídalo. Každopádně kašlu na bolení v krku, přebírám příruční zavazadla od Kolíkáče, Camrdu, Piráta a Profesora a ve čtvrtek ráno i se zaspáním dorážím po 9h do Dyje. ČTVRTEK: dojezd vozem, obsadit pokoj, vybalit, naladit TV kanály (TV LEO nejde, ale TV MŇAU má výborný signál!), převlíknout a vyrazit na první opravdový švih směr Třebíč a v svištět v ústrety jmenovaným klukům, kteří jeli z Prahy kolmo. Měl jsem tu čest zažít, naštěstí ne na vlastní kůži, rekordní defekt a to, když turista mocně ušel asi po 20m od penzionu. Ale vše proběhlo v poklidu, Vlčáci počkali, a že prej si nás docvaknou za 20 minut. Příjemné tempo udává Leoš s Tomem a my s Quitem plkáme a mě je vám tak kráááasně! Po chvíli vytrácíme Balua, ale prej to nevdá, hákne se za Turistu s Vlčákama nebo pojede po vlastní ose. V Třebíči jsme nato tata, je krásně, sluníme se na u řeky Jihlavy, popijíme pěnivě moky, koketujeme s dámskou obsluhou restaurace „KokotPit“ (kdyby tak Angelina Jolie věděla, že si děláme srandu z jejího muže). Mimochodem, docela problémem sehnat funkční a otevřenou zahrádku □ Mezitím se dozvídáme, že kluci jsou ještě daleko a pomalu vyrážíme domů. Sobecké to snad není, protože jsme ty nejdohodlanější poslali na pomoc směr Polná. Mě teda bohužel začíná dost nesnesitelně bolet zadel, ale spoléhám na to, že to přejde, že to zasednu. Posledních 15km je pro mě už malinko morál, prostě nejsem zvyklej, ale nějak to dokrotím a jsem šťastnej. S pájou se domlouváme na bazén, jako regeneraci, žel je zavřený. Večer už v kompletní sestavě (přijel i Pepíno s manželkou) volná zábava, pivo – víno – super čočková polévka od Yettiho a po půlnoci estráda na pokoji č. 6. (viz fotogalerie). PÁTEK: svěží a na pohodu vstáváme a v 10:30 vyjíždíme přes Hevlín, Laa směr Mikulov. S Kolíkáčem na špici a já zapínám ON mému rádiu Jerevan, vysílá se rozhlasová hra: „Kocoura bolí prdel a všichni se to musí dozvědět!“ Zpětně se omlouvám, ale na takovejhle masakr fakt nejsem zvyklej! Tatarák, pavián, prostě hustokrutopřísněj pocit zažívala moje kancelářská sedýnka Sem tam se staví na malou a já mám do toho velkou chuť přestat šlapat, je to pro mě překvapivě únavné. V Laa nás dožene 40km/h Balu a na chvíli se usadí s Turistou na špici, pak si vystoupí a nevidí tak můj konec. Totiž někde za Pottenhofenem mě na třetím brdku došlo a rázem z toho byla 20-50-100-250m ztráta. Prostě The End, nevěděl jsem, že je Mikulov na dohled a chtěl to dokonce otočit, naštěstí se pro mě vrátil Kolíkáč s Camrdou a i přes mé drškování mě dotáhli zpátky do balíku. V Mikulově jsme se rozdělili na chrty kopcovité a šlapky co chtějí být brzo v Perné u Kosíka. Tam jsme se krásně ohřáli, polívku z pipiny si dali, víno popili, Kolíkáčovi, který na kopcích všechny ostatní obložil pogratalovali a oslavné choráli pěli (Ano čtete správně Camrda byl obložen). Potom už přes Moravu do Dyje, ale pro mě to byl znovu očistec, protože nikdy jsem ještě nedal dva dny po sobě více než 100km a Moravská premiéra byla sice slastná, ale zároveň bolestná. Nicméně s odstupem času jsem strašně rád, že jsem mohl vidět všechnu tu cyklistiku, která v balíku probíhala. Večer degustace vín, krkovička a pak společenský koncert, kde se u taktovky střídali Kolíkáč, Mlhoš a Camrda. Its My Life v podání prezidenta je nezapomenutelné. Já po anglicky mizím za dětským pudrem na pokoj a ošetřený uléhám do pelechů. Pak si pamatují útržkovitě, jak mě Kolíkáč tahá za nohu z postele, že jdeme pařit. Přemlouvání neuniknou i kluci z pokoje Pirát a Profesor, víno teče proudem a v noci pak prezidentské dávení hned za hlavou, ale pomoci nedokážu. Pokračování příště

Kocour – TV Mňau pokračuje: Soustředění 2016 (2. část)

SOBOTA: po půlnoci se tedy dějí věci, z dolní místnosti se ozývá bujaré veselí a návštěvy raketářů Kolíkáče a Camrdu na pokoji číslo 6 se nesou ve znamení: pojd'te tančit, máme před sebou víkend a Pálava teče prouděéééé. Pan prezident do toho šel fakt naplno! Ne jinak duo CaMlhoš Ráno škemráme o kafe a sčítáme energetické ztráty, Robert si prý v noci vyzkoušel dvojboj a cítil se jako za mlada Ale to by nebyly šlapky, aby to poznamenalo dnešní švih, v plánu je pár kopečků okolo Česko-Rakouské hranice. Moje pozadí se necítí vůbec dobře a já stejně tak cítím, že se bolest posunula ještě o pár levelů jinam. Na doporučení беру dvoje kařata a říkám si, že dnes budu mlčet a řvát budu jenom ve své hlavě. A tak se taky děje. Jsem přesvědčen, že dám 30km se skupinou a pak to otočím. Při výšlapu z Retzu přes „jetelný kopec“ do Hofernu jsem po debatě s Yettim a hlavně Quitem přesvědčen, ať to objedu s nimi. A dlužno říct, že to bylo moje nejlepší rozhodnutí. Od té doby (a dost možná díky těm energetickým gumovým bonbonům zn. PB) se mi najednou točí perfektně. Zadel prostě pořádně zasednu a vtlačím do jiné dimenze. Užívám si cyklistiku ve skupině. Silnice jsou parádní. Drtí se nástupy, heká a zpívá se vůkol. Zmíněný povrch pozemních komunikací mě nutí sjíždět případné díry poměrně v pohodě a včerejší krize je totálně zapomenuta. Na tyhle pocity jsem už zapomněl, ale jsou tu a já si je užívám každým otočením pastorku. Zpátky do Čech se snažím trochu přitlačit, ale v kopci odjíždí Helmuth a Piráta taky nedám, ale je to vono, je to tam,

nějaká síla tam ještě kupodivu je. Dále se fotíme se u Vranovské přehradě, kde mě vítr málem odfoukne kolo, v povinné pauze si dopřáváme polévku, pivečko, kávičky, dortíky, ale třeba i plnohodnotný pozdní oběd a míříme zpět do Znojma. Je to trochu řehole v tom protivětru a tak se střídáme na špici ve dvojicích všichni. Naposledy Kolíkáč s Leošem, které hecují, ať nás dovezou až k baráku a oni to taky ty hovaďáci udělají, v protivětru to jeli pro nás asi 6km, hustokrutopřísný. V penzionu rychlý brífink a ve dvou autáčích míří několik vyvolených do Laa, do aquaparku a do sauny za parádním relaxem. Sauny jsme vystrídali asi čtyři. Nikterak vulgárně jsme nechali mužské oko potěšit díky přítomnosti několika 5ti hvězdičkových gazelek. Povinné vážení ukázalo vo čem to je a kdo si sebou co nosí. Já-Kocour pomalu atakoval 80, Kolíkáč s Camrdou a Mlhošem nad 75, Quit 78 a Pája nestojí za řeč ☐. Quit je v sauně obtěžován rakušákem, našťestí jenom slovně, ale musí si 3x vyslechnout „olalala Du bist so groß“, na to závistivý Kolíkáč tluče osuškou do rozpálených lavic a volá: „Kdo má tady největší funkci!“ Prostě si to užíváme a to není konec. Čeká nás famózní vícechodová večere a pak spočítání pobytného, chlastovného, degustačního, prostě vše co musíme v neděli srovnat a poslední slastný spánek před odjezdovým dnem, ale i tak jsme v peřinách až tak okolo 1h. SOBOTA: je to takové narychlo, Camrda, Mlhoš, Kolíkáč Profesor a Pirát se balí, společně s Turistou mi dávají věci do auta a vyrážejí směr Havlíčkův Brod, respektive Prahu (Camrdo, kdybys nemohl, myslí na dvorce z Laa!) Já si jdu zaběhat a trochu mě mrzí, že to bude bez plánovaného krátkého švihu na Hardegg, kteří absolvují ostatní, ale rodinné povinnosti mají bohužel přednost. Cestou domu nakoupit mošty a přidat je ke krabici plné vín, výborné domácí kozí rohy ze Znojma a pak přes poledne frnk na D1. Za 140 minut jsem doma, hážu věci do pračky, zjišťuji, kde je manželka s dětma – prej daleko a přijedou až odpoledne. Aha! Takže honem do smradlavejch kalhot, narvat do kapsy pumpičku a banán a honem ještě něco natočit. Je to na samotku jiné, ale k volnému tempu připojuji spoustu vzpomínek na nejbáječnější tři denní tréninkový etapák. Navždy ve mně zůstane spousta originálních hlášek, zážitků, které jsem díky téhle báječné partě mohl zažít. Díky kluci. Fakt moc díky!

Kolíkáč – 31.3. - jak jsme utekli z domovů

Posunuji myši ten zeleno žlutý ocas na radaru, ale prostě Karel to blbě odhadl, ani v 8,30h. nebude sucho. Mlhoš se ještě telefonicky ujišťuje, jestli do toho jdeme, vidina jara ve Zbraslavicích nás žene na kruhák. Veselá pětka ve složení Pirát, Profesor, Camrda, Mlhoš a Kolíkáč si začne cákat do ksichtu. Ze shora nic nepadá, ale silnice nahazuje, v dále na východě prosvítá slunce, je to jako cesta do ráje. Moderní technologie nás usazují v Říčanech do zastávky a ze shora se spouští další příval blahodárné kapaliny. O animační program se postará Pirát, který nás důkladně seznamuje se svým technickým stavem kola. Ty brďo to nedá! Chce jet furt na velkou, jelikož přesmyk je v chatrném stavu, hlavně vyrezlé a zlomené bowdeny u řídek. Vůbec chudák neví do čeho jde, asi jen koukl na mapu, viděl, že jedeme na mapě furt dolů a že tam tedy žádné kopce nebudou. Zeleno žlutý ocas se přehnal a kutnohorská plná vody testuje naše nervové soustavy. Pytlíky po návleky plní svůj účel i zimní čapáky, které jsem ještě v zoufalství natáhl těsně před odjezdem. A na Janovice již první suché fleky na silnici, cesta do oranžového ráje může začít. Sudějov, Piráta jsme konečně donutili shodit na malou, já vzpomínám na Mosty a na obkladače Bonza. To je pane trasa, kterou mě více jak před 10 lety ukázal Bigmig, to jsou výhledy. Zbraslavická lavička, vedro, čapáky omotat kolem pasu a pytlíky narvat do koše. Letíme do Ledče, neskutečně si to začínáme užívat, ten ranní průplach se pomalu zapomíná. Pirát srdnatě bojuje se svým 8 kilovým bařohem, na kopcích se čeká a roviny mydlíme ve vzorném seskupení. Před HavlBrodem nás předjíždí fekální vůz, s Camrdou skáče do háku a užíváme si těch sraček co veze. Chvilkové závodní opojení, je to jak jízda v balíku, na strave bodujeme. Hlad a žízeň nás žene k pumpě v Brodě, s Camrdou hlásíme klukům co nás čeká teď za kopce. Mlhoš SMSkuje se znojenskou částí, úderné trio nám prý jede naproti. Při výjezdu Pirát defektí, a pak trochu kufrujeme, ale pak se již zakusujeme do toho správného kopce, který jsme jeli s Bobkem za jeho babičkou. Polná se svým rybníkem, zámečkem a kostkovým náměstím, kde po průjezdu úzkou uličkou hurónský řev! Pistachio, Vlčák a Turista jsou tu! Objímáme se radostí a mydlíme to směr Kamenice. Máváme pomyslně babičce a koušeme se do představců v těch 12° stojkách. Čas se krátí, představa jízdy za tmy mě pokládá ruku na Piráta a posílám do něj pár wattů. Hned se kopce jedou rychleji, Pirát dře na dno svých sil. S tlačáním se postupně přidávají všichni, parádní pocit sounáležitosti. Do Třebíče švýcarský úsek s bezchybným asfaltem. Slunce vše ozařuje, kolo je radost! Na konci Třebíče stodola s bufetem, euforická nálada, vtípky a výbuchy smíchu. Svět patří nám a našim okřídleným strojům. Utekli jsme z domovů a užíváme si svobody, kdy bude v hlavě jen kolo, kolo, kolo! Znojmo je ale ještě strašně daleko! Vleče se to, i když je to již převážně z kopce. Ale nakonec jsme se dočkali, po 19 hodině přistáváme u našeho dočasného sídla. Dojemné vítání, jak když přijel Číňan do Prahy, Kocourův skvělý support věcí z Prahy až na pokoj, připadám si jak profík. A do toho Yettiho čočkovka, svijanský máz a Pájou zařízená pizza z blízké restaurace. Tohle je ráj! Banda lidí, se kterými si člověk tak rozumí! Pokoj s Camrdou, Kocourem, Pirátem a Profesorem se proměnil v jedno velké varieté, nekontrolované výbuchy smíchu a vodopády hlášek. Vše stvrzujeme popůlnoční studentskou pečetí a pytlím gumových medvídků na klouby, kde nám na pozadí hraje zvířecí televize Mňau...

Kolíkáč – 1.4. - jak jsme ztrestali Pálavu

Páteční ráno, Kocour nás hostí snídaní, do konce pobytu totiž nejsme s Camrdou schopni dojet ani na nákup. Očistit svoje koně od čtvrtě ranní pohromy, s Leošem a Kocourem vylévám vodu z rámu, mažeme si sedlovky a zadky, dnes do toho zase šlápneme. Mega výprava se dáva do pohybu, Quit zařídil bufet u Kosíka na Pálavě! Oranžové naganské foto na rakouské hranici u památníku a po parádním asfaltu a v krutém bočáku to mydlíme do Laa. Obdiv borcům, co na tom moc neseděli, vítr z levoboku krásně vyseletoval dvojčky, nalevo objížděči republiky, napravo normální Šlapky. Je pod mrakem, ale voda nebude, škoda jen, že nesvítlí. Vychutnáváme starobylé náměstí v Laa, místní koukají s údivem na to pomerančové obsazení. Nečekaně se zjevuje i Balu, který to dal nějakou zkratkou na samotku. Yetti naviguje, výjezd z Laa po parádní cyklostezce, v dálí Pálava, první vlnění krajiny vyvolává i nekontrolovatelné vlnění v nohách rachitických vrchařů. Tak se to trochu zvrhlo, ale po chvíli se zklidňujeme a kontrolujeme stavy, s Camrdou počkáme a děláme mašinku pro množkajícího Kocoura. V Mikulově dělení, většina hurá za Kosíkem, pětice Camrda, Turista, Pája, Pepino a já do kopců, na Pavlov. Obhlédnout vlnobití na novomlýnských nádržích a kopec je tu. Nohy z nebes, nalítáváme tam s Camrdou jak smyslů zbavení! Ale tuším, že letos je Karel hodně dobře vyladěná a na Pavlově to potvrzuje. Jde přese mě a stěžl hákují. Procenta neubývají, už mi naskočila asi 2 metrová díra a tuším svůj konec. Křížovatka na návsi, trochu zpomalil a dovolil mě se znovu přisát. Ale kopec nekončí, ještě to bude tvrdé, tepy nejdou přes 170, asi stárnu anebo jsem zatažen. Zkus toho našeho kolouška, vydoluj ze sebe ještě nějakou sílu! A jde to, zrychlují a odpovědí je mi zrychlený dech Camrdu, dobře Kolíkáči! Parádní pocity, které dokáže přinést ten náš koníček. Drtíme Pavlov, jak kdyby to bylo mistrovství vesmíru. Camrda mě nehákuje, odstup se zvětšuje. Ale horizont ještě není tak blízko, nesmím polevit, točte se kopýtko, točte! Ohlídám se, je stále na dohled, on je schopný se ještě zvednout a spurtovat, jak ho znám... Ztěžka vydýcháváme tuhle intenzitu, ale zařizl jsem Camrdu, přání z Valné hromady splněno! A k tomu bonus na Strave v podobě skalpu Kapra a Honzise. Hurá ke Kosíkovi za naší bandou, tam parádní vývar, kde plavou kusy masa, a k tomu červené krvinky přímo do žíly. To je pane bufet! Báječná atmosféra doplněna společnou fotkou. A znovu do sedel, čeká nás rychta proti větru domů. Cestou ještě na rychlý zapečený housky s párkem a sýrem a letět pak nadpozemskou rychlostí v háku za Camrdou a Mlhošem. Jůůva, jak opojné! Znovu jedeme jako jeden muž, výkřiky móóó, se udržuje optimální rychlost pro všechny. Znovu a znovu mě to naplňuje, tohle je koncert jak v Rudolfinu. A večer ochutnávka s přírodní kotletou. Regenerace jak má být. Hodnotíme jako vinní znalci 8 druhů vín. Ty nejlepší si pak odvezeme domů. Dnes je ale ztrestáme všechny. Některým to nestačí a navštěvují místní sklípek a vrací se s plnou náručí. Oranžová divočina vrcholí, už dávno jsem zapomněl na zásady správného pití vína, prokládat to čistou vodou. Duo Camrda Mlhoš znovu na špici a já ztěžka odpadám. Pěkně mě obložili. Navštěvuje nás Dr. Alban. Ještě dlouho mě v uších zní jeho It's My Life! Musím si vystoupit. Tuhle kaši moje tělo prostě nepobralo. To bude sobotní ráno, a což teprve ten švih ...

Pája – Týden nabitý od rána do večera

Byl to zase týden nabitý od rána do večera. Tohle ve mě snad chvíli zůstane, doufám že sem začnou padat reporty a by se to lépe připomnělo a pomohlo to překonat tvrdý návrat z "profil" režimu do standardu. To bylo zase hlášek, veselých večerů a rudých říř. Já jsem svou bilanci najetých kilometrů zvládl během soustředění zdvojnásobit a zase se do toho trochu dostal. V sobotu už jsem měl roupy a chtěl si urvat jeden kopec, pak mi Yetti ukázal profil a já si vezu jen skalp z brdku, pro mě ale důležitéj a vůbec mi nevádí, že další v pořadí měl v nohách 230 km z cesty Praha - Znojmo. Byl to možná poslední den na kole na soustředění, tak jsem se chtěl zmáčknot. Večer po tom luxusní sauna v Laa (a tam se dějou věci), následně trochu rozpačitá jízda na večeri. Už jsem byl z té sauny pěkně vytahanej předtím jsme si s Kocourem dali ještě pár bazenů, předchozí 4 dny si vzali taky své. Silnice tam byla samá díra a bylo to na můj stav dost daleko, byla tma a přes cestu pobíhala lesní zvěř. Pak to ale přišlo, naprostá bomba v podobě gurmánského zážitku a veškeré obavy jestli to za to stálo byly ty tam, stálo ! Yetti díky za tip. Ráno už bylo poněkud smutnější, začínám si uvědomovat, že přichází návrat do skutečného života, ale házím to za hlavu. Má být lépe jak v sobotu a ještě o něco tepleji. Vyprovodíme ty blázny co mají místo mozku převodník (to je kompliment), dáme si snídaní a v oproti předcházejícím dnům nezvykle nepočetné skupince vyrážíme naposledy udělat oranžovou šmouhu do Znojemskej krajiny. Jedeme kompenzečně. Celou dobu je dobrá nálada, užíváme sluníčka a společný chvíle. Na Hardeggu jedem až k bráně, kde Helmuth vybalí anglicky na paní pokladní, jestli by nás mohla vyfotit, zdá se že mu úplně nerozumí a tak se česky ptá jestli chceme vyfotit... Byla to česká, sympatická pokladní, která jak někdo poznamenal moc hezky voní, to jí zřejmě dostalo do rozpaků, protože si nakonec klekla a nechala si udělat.....fotku s námi. Ve spocených smradlavých hadrech. Každopádně některým členům naší skupiny to vlilo do žil čistou krevní konzervu a kopec z Hardeggu vylítl jak nic. Pak nás čekal jeden moc pěkněj sjezd do Retzu, kde jsem za to za kolejema vzal. Moje avízo, že za to za kolejema vezme zřejmě nějak ušlo zbytku, tak jsem to roztančil sám, trochu jsem si myslel na to, že bychom mohli hecnout loňskej KOM, ve stehnech to ale už páliło a na computeru jen 56, v tu chvíli mě zachraňuje Leoš, který jde přese mě a vidím, že se chytli i ostatní přestávám pochybovat a snažím se je chytit, povedlo se. Za zadu na mě řve Quiták, že mě zabije. Rychlé střídání, už jdu zase na řadu, na nověj KOM to nevypadá, ale je to poslední intezitka a pořádněj sjezd, zvednu ještě jednou zadek a dupu co to dá. Na ceduli to je ale daleko a jdou přese mě i ostatní včetně Quity, kterým se to nakonec taky líbilo, soudě podle toho že žiju. Nakonec bere tuhle prémii celkem

lišácky, v duchu jen mi to rozjed'tě a až se vyblbnete nechte to na nás zkušených, Helmuth. V Retzu se poplácáme po zadách. Trochu natěšeněj a zvědavej se těším jak to dopadlo. Snad i ten Tom vypadá, že si udělá profil na stravě. Nepadlo to tam, KOM of the YEAR má společně Helmuth s Leošem. Pak už jen rychle převléct, dát poslední společné jídlo, kde zhodnotíme uplynulý týden. Na jednou sedím v autě valím to po D1 a je mi trochu smutno. Teď se mi to, ale při psaní všechno vrací, Camrda a jeho točení klikama, Quit a jeho chlorela na lačno, pořád dobře naladěnej Tom a jeho kouzlení v kuchyni, Kocour a jeho Bloody Mary (alias krvavá prdel), Turista a jeho turistické tempo..., Kolíkáč s nezaměnitelným smíchem, Yetti jak optimalizuje trasy, špice s Leošem, Balu je prostě Balu, Nick, který si na nic nestěžuje sedí, mlčí točí nohama a to má najeto možná ještě míň jak já. S Profesorem a Pirátem jsme si toho moc říct nestihli, ale velkéj obdiv draci, pěkně jste si to práskli. Helmuth má KOM a specifickéj smysl pro humor, kteréj mě pořád baví. Nerad bych zapomněl na duo vlčáků, kterým to lita a je radost mít je na špici, teším se s Váma do Roudnice! Pepino je taky d'ábel, jeho kategorie má podle mě letos už vítěze. Prostě díky celé bandě, užil jsem si to a napříště rovnou hlasuju pro ubytování u Dyje. Snad jsem na nikoho nezapomněl. Ještě jednou díky bylo to super.

RiC – Moravská Palma

Trochu divný název ukazuje na teplé kraje, kam na jaře míří spousta cyklistů najet nějaké kilometry. Pro mě (a nejen pro mě) je symbolem najíždění Jižní Morava. Před mnoha lety přišel s myšlenkou objemových soustředění Jura. Já měl štěstí, že jsem byl u toho. Letos je to už nevím pokolikáté, kdy na silnicích Jižní Moravy prohání orange balík. Když šlapu, tak žiju i v r.2016. Ještě mě pálí stehna, zadek bolí, záda v křeči, když začínám psát tyto řádky. Nicméně je už konec. Poslední trénink soustředění jsem přežil i když to bylo krušné. Začalo to první dubnový víkend. Přijel jsem v pátek 1.4.2016 do obce Dyje u Znojma, kde jsme měli ubytování. Sobotní švih jsem tak nějak nepopsal, snad na něj někdy dojde. Začnu od konce, posledním dnem. Objížděči republiky, kteří na soustředění přijeli z Prahy po vlastní ose, se po vlastní ose zase vrací. Měl jsem na výběr: buď jet kousek s nim a pak se vrátit, nebo s ostatními dát něco malého kolem Znojma. Chtěl jsem najet nějaké kilometry, proto jsem volil variantu dělat doprovod objížděčům. Optimismus mi kalil fakt, že zpátky pojedou sám a proti větru. Nicméně, zvítězila touha „nachtit“ několik dalších kilometrů a proto jsem se vydal na pouť, v jejímž závěru mě mělo čekat jen utrpení, samota, dřina a bolest. Vyrazili jsme ráno, ještě bylo chladno, ale obloha slibovala pěkný den. U vědomí, že zpět pojedou sám a proti větru, jsem se zašival co to šlo. Ne všichni byli tak „rozumní“ a tak tahali špice, díky. Doubrou práci odváděli Kolíkáč s Mlhošem. Silou a energií oplýval Turista, jehož jméno je vyloženo protimluv vzhledem k jeho výkonnosti. Občas někdo na špici zapomněl na nás vzadu a pak to vypadalo, jako bychom sjížděli uprchlíky. Kolíkáč to párkrát peprně komentoval. Za zmínku stojí výkon Piráta. Zdálo se mi, že zpočátku dost hýřil (=plýtl) energií, ale po pár kilometrech mu začala chybět. Nicméně jeho vůle je obdivuhodná, protože dojel až do plánovaného Havl.Brodu. Musel dost trpět. Jestli vydrží a najede ještě pár kilometrů a získá nějaké zkušenosti, na maratonech o něm ještě uslyšíme. Kamenice, kde jsem se rozloučil a vydal se na zpáteční, cca 73 km dlouhou cestu. Z Kamenice to hned stoupalo a vítr samozřejmě dul proti. Věděl jsem, že proti větru je lepší „šlapat hlavou“ než nohama. Nasadil jsem „rozvážné“ tempo a šetřil jsem. Dvacet kilometrů do Třebíče jsem jel hodinu. Je to stále nahoru a dolů, klasický profil na Vysočině. Žádný velký zásadní kopec, ale spousta malých horizontů, krásný příklad že, „Tisíckrát nic umožilo osla.“ A osel tedy umoženy už byl! Do Třebíče sice sjezd, ale z Třebíče kopec. Měl jsem toho dost a uvítal jsem kousek za městem benzínku, kde jsem si dal kafe, fidorku a kolu. Trochu jsem si orazil a pak po hlavní silnici pokračoval. Nesměl jsem minut odbočku na Ratibořice. Neminul jsem a pokračoval až do Jaroměřic na Rokytoku. Objel jsem si město, prohlédl ze všech stran zámek a když jsem našel cestu, vyrazil jsem na Jevišovice. Kopců trochu ubylo a já se začal cítit lépe. Nohy zase poslušně tahaly a i proti větru se jelo příjemněji. Cesta ubíhala a já už přejížděl hlavní tah Znojmo – Brno. Sjezd do Dyje, kde na mě čekalo moje milované auto. Vezmu to kolem našeho ubytování, abych se ujistil, jestli tu jsem ze Šlapek skutečně poslední. Je to tak, brána zavřená, parkoviště prázdné. Zbývá už jen to poslední – převléknout se, sbalit kolo a vyrazit autem domů. Protivítr ani kopce mě už netrápí!

SÁZAVÁK

Barbánek – První opálení v tomto roce

V úterý na třech kopcích mi Kocour prozradil tajemství, že jede Sázavák jen, tak na pohodu a hned mi bylo jasné, že pojedou také a budu mu dělat společnost. Je sobota ráno a obloha je vymetená, meteorologové slibují velké teploty, ale studený vítr mi stále motá hlavou co na sebe, nakonec volím krátké krátké a vyrazím směr Úvaly, při sjezdu do Dolánek sice zima ale v zápětí výjezd na Doubravčice zahřál, vítr foukal jako kráva já přijíždím po startovní startovní rovince do Úval, hned vidím Alfa, Jardu a další další, oranžovou se to jen hemžilo a já se přivítal s ostatními, Koník nechyběl s foťákem Všichni čekají na pojezdovou kancelář prezidenta a jeho doprovodu, která přijela a byla v obložení cyklistů, registrace proběhla na výbornou a pomalu se přejíždí na start. Jsem v předních řadách, pár slov z doprovodného vozidla a je odstartováno zvuk cvakání kufrů do pedálů je božský a masa závodčáků se hnula kupředu. Snažím se držet tempo což ze začátku šlo a představoval jsem si co přijde hned v

Přiřimasích, nikdy jsem netušil, že ten kopec jde vyvltnout v takové rychlosti metry ubíhají pod žiletkami, po odbočení ve Štíhlých na Vyžlovku mi po chvíli padá řetěz z velké placky na malou na zkouším řazení a nejde to nahodit na velkou a tak se mi balík začíná lehce vzdalovat a kadencí vysokou nedokážu udržet tempo, zkouším to znovu a znovu a chytlo se to ale už jsem tam měl díru jako prase, ale díky doprovodnému Renaultu který mě vzal do závětrí a já jsem se vrátil DÍKY No a pak už se letělo údolím přes Jevany, Hradec, Skalici kde trefím předním kolem díru, ale vypadalo to OK, za chvíli jsme Sázavě a po přejetí mostu to začíná, tempo se zvedá a silnice také a už se začíná dělit zrno od plev a já jsem plev jak vyšitá snažím se točit jak to jde, ale tempo nestihám ani náhodou. Tak se nám to hezky natrhlo a tak jedu to své nad Dojetřicema mě dojede Czenda a po chvíli i Turista a tak se snažíme dojet dva co jsou před námi a točíme to co to jde a povedlo se ale ale co se děje přední guma pomalu měkne ale jedu dál sjezd do Chocerad už není, tak v pohodě a výjezd na Ondřejov už jen v sedě na horské prémii myslím, že vidím v dálce Hulise u rodičů a on Kolíkáč, když se přibližují akorát sedá na kolo a s Turistou jedou dál snažím se je dojet ale ani náhodou, potom vidím Kolíkače jak roztočí nohy a pomalu odjíždí Turistovi. Guma na kostkách v Ondřejově už je fakt dost měkká, ale mě se nechce zastavovat po chvíli mě dojíždí opět Czenda a tak si říkám, že dojedeme do cíle už společně, ve Zvánovicích mu říkám, že musím dofoukat ať jede a tak rychle pumpičkou tlačím vzduch do té proklaté duše a vyrážím k cíli, ale díra se zvětšila a vzduch utíká rychleji takže jsem nucený znovu a znovu dofukovat rovina od Zvánovic je dlouhá a já měl Czendu na dohled ale ne už na dojetí a tak se ohlídím jestli mě nikdo nestihá a nikde nikdo, drtím to tedy co mi nohy točí a při výjezdu z Přiřimas směr Škvorec hypnotizují přední gumu která byla opět prázdná a přehlédnu šipku a zajíždím do Škvorce kde chvíli bloudím než mi cvaklo, že musím jinam, do cíle tedy dojíždím v uplném klidu a bez zvednutí zadku, ale stálo to za to!!! Děkuji všem za krásně prožité odpoledne, bylo to nádherné, pestré a barevné, ta krásná ORANŽOVÁ byla vidět všude! Veliké poděkování za organizaci, není to jistě nic jednoduchého, klobouk dolů!!! Všem gratuluji za nádherné výkony a vítězům, máte můj veliký obdiv!!! Když se po ukončení závodu přesouvalo do Úval na vyhlášení, tak jsem se rozloučil a se svou pochroumanou duší jel přes Masojedy domů, doufám, že pudink ochutnám příště Díky Bejci Doma mě čekalo překvapení, když jsem svlékl krátký krátký sluníčko už mělo sílu a první opálení v tomto roce je na světě

Honzis – Dojetřickej rozřazovák

Jarní mistrovství vesmíru, hezké počasí, hodně lidí včetně pár borců z českého poháru, to zas bude poblitejch 30Kč bezahlt und fahren Sie bitte ... Zívačka že bychom snad ve škvorci spadli z kol, tak na špicí vyprázdnit z nádrže pár wattů. Tvl jako jede to, ale jakmile mě vystřídá Jonáš, tak rád hledám hák. Masojedy, díra - křup, co to?? Asi zajela sedlovka, nějak hůř se mi šlape. Hup z Doubravčic, rozsekaný úsek na Vyžlovku a potom další zívačka v Jevanském, moc se nejede, hlídám si čelo a díry, kterých je fakt dost. Au au, ráfky zvoní. Kostky ve Skalici, dám 53/17 a pěkně zprava sjíždět uniklé duo, podle vody se nikomu nechce. Jako fouká, jako máme před sebou kopce, ale jako to budeme furt parkovat?! Most v Sázavě, tady začíná pravý mistrák! Pravá, zúžení, zvýšení sklonu silnice a zvýšená wattáž. Není to tak strašný, takže nasadit poker face, okupovat první flek a natáhnout jim držky. Brzo se však dostavuje varování o snížení wattových zásob, takže ještě tvrdě šhodit z 53/21 na 19ku a to už si to lámu ze sedla a vyhlížím vesnici. Nedočkám se, vystřelí Jonáš, pak Krupička, Dudek, Líba, ... Oops, ceding začal, tvrdej ceding. Sedím jak Kreuziger a pozoruju vzdalující se postavičky. To zas bude divadýlko na Stravě \ Technik, Kolíkáč ze sedla! No jako vopatrně pánové, nenechávejte mě tady! Posmrkanej Garmin, poblitej Honzis, pár vteřin ze sedla, pár bolestivých vteřin a hákují prezidentovo BMC. Pak se srovnám a chvíli i tahám, jenže top 5 má 150m náskok a to prostě nejde, i když se gumujeme až nahoru nad Vodslivy. Lehám na říditka, točíme ve 3, Kolík už říká, že je to marný, ale třeba, třeba ... Tak nic. Za náma Bartoš group, tudíž ve sjezdu do Chocerad už nás školí nymburský veterán a je tady i raketák Maliňák! Zatím vyznává dreamer's style - chlupy vlajou. Je tady i Bonzo, já si rovnou najedu dopředu a nějak se kolegům nechce. Co s tím vymyslíme? Dáme 53/21, pak 23 a jedeme, žádnéj stres, jen tak "aby se neřeklo a vodpadli". Daří se, v dále vidím top 5 mušketýrů, za mnou asi 5 mírně poblitých. Jedu, co mi zbývá, nejsem na vejletě. Před Ondřejovem kontroluju odstup - čelo nevidím, za mnou jsou kousek. Jedu furt, v Třeblatu mě sjíždí, ale hned jim jedu špic. Lehám na říditka a drtím to ke 40km/h, pár pokusů o prostrídání oplácím 5km špicí. Jako nebudeme výletovat! Struhařov, už mě to neba, navíc dolítneme do kolony aut. Do Mukařova na brzdy, hnus. Za kulatákem už vybízím ke střídání, sil nějak ubylo. Sólíčko z Chocerad zabořelo \ Moc nám ta spolupráce nejde, ve Škvorci rozjíždím tempo podle sebe, neřeším výsledek v dojezdu. Ostrá levá, přiložím na 53/17, kontruje Maliňák, je přede mnou, ostatní s dírou. Ještě se koušu, ale nejde to, úplně poblitej, ale Malina asi taky není zrovna fresh, tak to ještě nevzdám a daří se. Zkusím dát 53/15 - neřadí to, tak 14, ne, na to nemám, zpátky víc zubů, kroutíme se jak žížaly a před páskou přejezu raketáka asi o metr. Jsem na sračky, od Jonáše asi 4,5min a jak tak koukám na stravu co předvedl z Chocerad nahoru. Na víc prostě není, vození si prdele do práce nestačí na vesmírná esa, ale kučí díky, zase někdy na podobným hnojáku za 30Kč! Ty mám nejradši! Valím dom, za 8dní mě čeká PIM, to bude bolet jinak, asi víc

Hulis – S čelem, ale bez čela!!

Těžko říct jestli se mám těšit nebo se toho bát! První zkouška v pořadnejch kopcích. Když přihlídnu k tomu, že za celej tejdén jsem jel jen ve středu s klukama z Vela z Č. Brodu, tak z toho mám trošku obavy, jestli to přeci jenom

nebylo málo. Sobota, párádně vyspanej, start až v odpoledních hodinách, takhle by to mohlo bejt pokaždý. Při cestě na prezentaci se mi jede krásně, těžko říct jestli to je tím, že mám dobrý nohy a nebo tím lehkým větrem v zádech! V Úvalech přejíždíme světelnou křižovatkou... Hmm, nikde nikdo... Když v tom koukneme do vedlejší ulice, kde už stepuje hromada šlapek. A bohužel, nejen šlapek. Je tu randál raketáků jako např. L. Janoušek, Jonáš, Honzis, kterej nám povídá, že tu zná někoho z Nymburka, kdo minulej tejden tahal český pohár... No to mě zas p*ser, tohle že je vyjíždka? Hnoják? Ještě před tím, než se jdu prezentovat si dělám prdel, že je tu 30 lidí, z toho 29 z ČP a třicátý jsem já... \ Je mi blbě, jen tu sestavu vidím, takže moje cíle jsou jasné, uviset na Sázavu pod kopec. Chvilku po prezentaci přijíždí support v podobě rodičů, ségry a přítelkyně. Jelikož se dělá pěkně a sluníčko začíná mít tu správnou sílu, sundávám termotriko s dlouhým, poslední hudlan na cestu a jede se na start. Po startu se jede klídek, kterej ale nebude mít dlouhýho trvání. Hned v Hradešíně na nás čeká krátkej brdek, ve kterým čekám, co se bude dít, vyklepe mě to nebo ne? Jede se slušný tempo, ale nedělá mi to nějaký větší problémy, takže si přišlápnu a posouvám se o pár míst dopředu, aby se náhodou něco neposralo. To je to poslední co chci, když se mi jede pěkně, abych se plácal někde vzadu a koukal, jak týpci předemnou vadnou a já si musím sjíždět vzniklý díry... Neněéé, žádný takový. Točíme levá - Masojedy - Doubravčice, kde vidím, že o táhne brácha... Po závodě mi říkal, že tam jel okolo 33km/h. No je pravda, že o tréninku tam takhle nevalíme ani omylem, ale pořad je to tempo který se dá přežít. Na konci levá na Žernovku a vítr proti... Díky mojí blbosti si vybírám dost debilní stopu na levý straně, jako jeden z mála, takže na mě dost nepříjemně fouká a začíná to dost bolet, ale říkám si, no kurva přeci mi to tu teď neodjede. V Žernovce si říkám, že je to dobrý, jsem tu a do Sázavy se v klídku sklouznu. Za Jevanama od balíku odjíždí jeden borec v černým, Technik ve snaze dovýst mu balík na záda skáče do úniku. Tak trochu omylem, ale i to se počítá. Hned, jak jsem to zaregistroval, vyjíždím na čelo vedle Kolíka a po jeho pravici jedoucího Jonatána, aby jsme to začali betonovat... Takže žádný velký úsilí a kecačka s prezidentem. Za Hradcem už to ale Jirus nevydržel a začíná to rozjíždět, bratr je hned za nim. Když to vidím, tak jedu taky. Jirus střídá, bratr pokračuje v tempu. Kousek před Skalicí střídá i on. Jo chtěl jsem jet kostky nahoru někde zepředějš, abych se vyhnul motání se, popřípadě nějakým pádům, ale že je pojedu ze špice, by mě fakt ani ve snu nenapadlo... Okolo Marjány se polevuje, rychle zalovit do kapes, narvat do sebe gel, zapít jontákem a za chvilku to začne. Sázava, přes most a začíná se stoupat. Začátek se mi jede luxusně, říkám si, takhle kdyby se jel celej kopec, tak to bude fajn a snad to tu i přežiju. Jenže pak to přišlo, první nástupy a tempo se začíná rasantně zvedat. Těžší, zesedla, zkusit to pochytat, ale hodně rychle si sedám a podřazuju... Můžu jen sledovat, jak to odjíždí... Nahoře jsme se sformovali ve skupině myslím 6ti kusů s Technikem. Práva na Vodslivy, zalehnout a hukot ze sjezdu... V dálce před námi vidím šlapku, říkám si, kdo by to mohl bejt? Koho to vyklepalo? Ve sjezdu se mu přibližujeme a je to Kolík... Říkám si, to není možný. Vidím, jak netočí... Co se děje? Snad to tady někde nelehlo a je v pohodě... Nebo že by jen svěsil a čekal než ho někdo sjede? To se mi na Kolíkáčce nezdá! Ze sjezdu valím první a když se přibližuju, tak řvu, aby o nás věděl a chytil se... Z Chocerad už to bolí hned odspodu... Ten sled kopců Sázava - Dojetřice a Chocerady - Ondřejov je dost přisenej... Do půlky kopce držím, pak ale kroutím hlavou a začínám zpomalovat... Na Horizontu mě dojíždí jeden kousek a ptá se mě, jestli čekáme na třetího (Kolíkáčce). Povídám, že jo, když se ale znovu otáčíme, tak zjistíme, že Kolík slejzá z kola... Okej, tak jedeme. Ještě před Ondřejovem nás ale ještě s dalšíma dojíždí, hákujeme a snažíme se udržet, ale jde to ztuhle. Pak kostky nahoru, Už toho mám celkem dost a na náměstí mám dobřejch 30-40m díru... Kurva Hulis, co je s tebou, to chceš jet až do Hradešína samotku...?? Vzpamatuj se...!! Ždím to a ve sjezdu na konci Ondřejova (u pily) jsem zpátky... Brdek na Třemblat byl taky dost jedovatej, v tom stavu, ve kterým jsem byl a aby toho nebylo málo, na dálku vidíme skupinu před námi... Domlouváme se na krátkejch špicích, rozjíždíme kolotoč jak sviňa... Dávám si párádně na prdel, ale nedá se nic dělat, pomoc skupině musím... Jeden týpek nestřídá vůbec, už toho má asi taky tak akorát... Pár špicí a jsem taky vysosanej, občas střídajícího ze špice pouštím před sebe, abych si mohl ještě o pár sekund prodloužit jízdu v háku... Ale úsilí naší skupiny se začíná vyplácet, pár kousků jedoucích před námi začínáme stahovat... V Žernovce u odbočky na Doubek už to máme jen na kousek (+- 100-150m). Kolíkáč hlásí: tady je parádní asfalt, tady to dotáhneme. A taky že jo. Kousek před Doubkem je to pohromadě. Nepočítám-li prvních 5-6 kousků (úník), tak jsem zpátky v prvním balíku?? Wohoooo, cože? Jako fakt? A navíc tu je bratr... Tak to jsem mega rád, že dojedu s bratrem, Kolíkáčem a Technikem. Kousek za Přišimasama se začíná nastupovat a já bohužel nemám z čeho. Ani se nezkouším zvednout, takže bohužel mi opět o kousek odsakujou... Výslednej rozdíl je ale do minuty, takže za mě i tak maximální spokojenost... Vylepšení osobáku o víc než 10 minut. Dneska na víc nebylo! Škoda jen toho průměru, kde mi nevyšlo o 5 vteřin 36km/h. Díky za zorganizování super akce. Byl to vážně mejdan!

Kocour – Návrat na místo činu - po šesti letech Sázavák.

V roce 2010 jsem si v reportáži liboval, že už zvládu jízdu v háku, letos prostě jenom napíšu jak to bylo skvělý. Pravda za těch 6 let jsem ujel asi jen 7t km a absolvoval již jen jeden ryze cyklistický závod, ale co. Prostě tak to je. Tři kopce mě vždy připravují na krutou cyklistickou realitu, ale když jsem si dal v pátek trochu voraz a šel jenom plavat, byla sobota před závodem pro moje nohy reletivně bezbolestná. S Profesorem se do Úval příjemně rozjedeme a po registraci a pozdravení všech kamarádů se vyráží na start. S Profesorem jsme na konci startovního pole a tak jsme odpárání, prakticky již před křižovatkou na Masojedy. Než dojedeme na Vyžlovku je nás asi 8kusů, včetně Alfa, Pepína, Profesora a Pumpičky. Před Stříbrnou Skalicí sjíždíme ještě jednoho a pak se příjemně točíme

a míříme před první velký otazník a to stoupání na Dojetřice. Zde síto oddělí Pepína a pro mě překvapivě i Alfa. Pumpička jede obdivuhodně. Dávám si dost, ale zatím nejsem na odpárání. Alf s Pepínem se sice blíží, ale moje úmyslné zvolnění je odhaleno a tak prostě točíme dál a jsme v polovině. Sjezdy mi nejdou a tak nestačím pořádně vydechnout a je tady výšlap z Chocerad na Ondřejov. S Profesorem brbláme, že tenhle kopec nemáme rádi, ale nikdo v naší skupině nejede krvavěj šrot a tak je to jenom bolavý, nikoliv nesnesitelný. Profesor po 2km říká, že na to prdí a já přemýšlím, jestli mám jít ze sedla a zkusit docvaknout posledního ve skupině - Pumpičku, který stále jede do kopce v pohodě a plný sil. Rozhodnutí bylo správné, kdyby to nevyšlo a jeli moc velkou kudlu, tak bych při nejhorším spadnul zpátky k Profesorovi. Takže riziko žádné - go Kocoure go, je to jenom 20m! Bolelo to, ale tak nějak se to dalo vydržet (přestávám mluvit a ignoruji Pumpičkovy komentáře: "dáváš si, co?!) V Ondřejově úplně nahoře mám malou krizi a házím do sebe gel a pomalu dopjím bidon (ionťák nebyl a já si udělal ten dětskej sirup strašně sladkej). Profesor je na dohled, ale je samotnej a moc šancí mu nedávám :(Zase to roztočíme a já vzpomínám na Gavose, jak nás před 6ti lety organizoval a dotáhl rozumně, rychle a správně do cíle. Pumpička občas vlaje, ale není to tím, že by nemohl, spíš si dává fóra. Málem se poseru, když na mě při střídání na rovině zatroubí auto a profrčí zbytečně blízko. Pak stíhám Pumpičku, který nastupuje v malém sjezdu za Doubkem a už je tady jediný nepřijemný okamžik závodu a to je můj přejezd odbočky do cíle. Bohužel jsem na druhé pozici a tak hloupě nesleduji cestu a úhybným manévrem jen tak tak zabraňuji kolizi se závodníkem předemnou, který také přejíždí a pak jde na brzdy. Tím si ale přidávám několik desítek metrů navíc, musím skoro zastavit, otočit a sjet si asi 200m díru, což se mi na oko daří, ale reálně dávám jenom jednoho a tak na plánovaný spurt pro diváky nedejde, škoda. Jsme skoro poslední a po pár minutách přesouváme do Úval, vyhlašujeme Jonáše, Jiruse, Honzise, Alfa, Pepína, pudinky a další vítěze... Následuje svoz do Phy za účasti rychlodráhy Turista alias Petrovický Šinkansen (vytočení to teda nebylo...). Doma zjišťuji, že jsem pěkně vyndanej, ale zandavat se nehodlám. Oproti třem kopcům to bolelo vlastně méně, ikdyž to bylo rychlejší (mě ty intenzity směrem nahoru nejdou a mooooc bolejí). Rád jsem všechny viděl, jelo se mi dobře, užil jsem si to a mám na co vzpomínat. A téměř nakonec velké díky zainteresovaným šlapkám za organizaci! Sliboval jsem po valné hromadě, že letos musím dát nějaký závod a teď mám splněno. Hele, dost keců, bylo to bezvadný! howg

Kolikáč – Pořádně štíplavý hnoják

Trochu dilema, jestli pošetrít síly na nedělní kostkové peklo a nebo se naopak pořádně rozjet s borečkama na Dojetřicích. Nakonec se to organizačně zvládne, do toho skvělé jarní počasí, 25.ročník Sázaváka, ne, nemůžu odolat vůni balíkové cyklistiky. Hned po startu dopředu, kolikrát jsem již zažil, jak to bolí, když se na začátku zapomenete. Přišimasy tvrdí Honzis muziku, Masojedy po hlad'ounekém povrchu, tady již bidony lítat nebudou. Na Vyžlovku v dírách, pošetrít síly na pravé straně, kde tolik nefouká. Hlavní silnice skvěle ohlídaná a tak se vrháme do údolí. Zkontrolovat stavy čelní grupy, a srdíčko se tetelí blahem, je tu krásně oranžovo! Technik se vydává ještě s jedním do úniku, trochu to pokotvíme, aby si užil pár kilometrů slávy. No kdyby možná trochu střídal, mohli odjet s větším náskokem, takhle je semelou skalické kostky. Skalice obsypána diváky (díků Jean+ Twister!), kolem vody klid před dojetřickou bouří, prošťmátrat zadní kapsy, oucat bidony a jde se na to. Viadukt, správně zařadit a pozorovat ty vrchařské blechy. Honzis na špicí, drak Malina se sune dopředu, hlásím, ať ho pustí, že má jen 500km, Jirus jen valí oči, že má 10x více a ztěžka oddychuje. Ale pěkně kecá! Cedule Dojetřice, esíčko mezi domy, kde za to bere Jonatán made in Český pohár! Vlasta Krupička jde po něm, Tomáš Dudek, Líba a náš Jirus!! Ostatní nemají nárok, ztěžka se zvedám, do háje, to nesmí ujet. Vzpomínám na minulý rok, kdy jsme si to dolítlí s kapřím bráchou, letos je tu Honzis a McHamer, ve třech si gumujeme tlamy, jsou na dostřel, ale pomalu vadneme, hold čekat na nás nebudou. Honzis to burecuje, točíme kolotoč, zatačka nad Vodslivy, otáčíme se, za námi grupa, Honzis správně velí, necháme se sjet na Choceradech. Leháme na to ala Sagan a v esíčku ve Vodslivech děsivá rána, snad to byl jen kamínek do rámu, ale nééé, moje přední kole se vlní jak užovka! Game over! Roztahuji brzdy a pomalu sjíždím k řece. Grupa s Malinou, Bonzem, Technikem a Hulísem mě předjela, najíždím k pudinku, drát mi mlátí o vidlici. Zastavuji, vyndávám drát a zjišťuji, že to ještě půjde, brzda roztažena, nic neškrtá, jedeme o body do Šlapky, jak kdybych v dále slyšel Lénu. Turista s Michalem Běhounkem jsou tu, ještě to zkusíme. Hulise jsme dojeli a skvěle zalovil, je nás asi 6 kusů a Franta Novotný to hecuje, musíme dojet grupu, která je na dohled i s Technikem a Bonzem. Pěkně jsme to roztočili a před Doubkem je máme. A jdeme do finále, Franta to nevydržel a nastupuje ještě před cílovým magnetem, já si vybral Technika, jako svého pilota. V půlce to ale taky nevydržím a jdu přes něj, ale cíl je ještě strááášně daleko, to byla chyba, Technikovy zipy zlověstně sviští vzduchem, Bonzo kouše, Frantu již nedáme, za to Technik z tohoto mini oranžového souboje vychází vítězně. Pěkný! Sázavák za námi, 13 Šlapek nešlo přehlédnout v té jarní parádě, byl to zase pořádně štíplavý hnoják, vždyť o den později Líba vyhrál Pavé a Jonatán přišel o 30 cm o dlažební kostku ve spurtu!

Turista – Obnovená premiéra v zavodeni

Turista byl dnes marnej. Dnesek byla moje obnovená premiéra v zavodeni, asi po patnacti letech. Když jsem ten Turista tak jsem si říkal, že zavodit nebudu, ale nedalo mi to, s vami se tak pekne jezdi, že jsem neodolal! Clovek mini ale bacily meni. Nechci se opakovat ale deti zase pritahly minuly vikend ze ZOO nejaky od Hrocha, a to se pak tezko odolava kdyz vam cely tyden doma kaslou a psikaji. Snazil jsem se ale neodolat. Vcera mi zalehlo ucho,

plny nos, rano 37,0 No nejedte na krasny vylet v takovem krasnem dni. Anaerobni sirky jsem vypalil uz v nastupech pri vyjezdu na Vyzlovku. Dolu udolim pohoda, az na momet kdy mi nekdo namacknul na svovidlo tak ze jsem si rekl uf to bylo o chlup, kdyby z nej trcel nejaky sroub bylo by to Au Au No a ze Sazavy zacal boj s bacilem a vetrnymi mlyny. Nazacatku jsem si hned vystoupil a bez pocitu viny nasadil svoje nezavodni tempo. Nahore jsem dojel nekolik supicich kusu, vytvorily jsme malou skupinku a spolecne sjely do Chocerad. Tam se skupinka ztratila, asi sly na pivo. Znovu od vody nahoru, kde se predemnou zjevila vetsi skupina, asi prvni za hlavnim polem. Svitla ve mne jiskricka nadeje ze snad nepojedu zpatky sam. Nad Chocerady se nelogicky najednou zjevil Kolikac coz se zahy vysvetlilo kdyz do kapsy muchlal praskly drat. Chvilku jsme jely spolu, ale pak za neustaleho povidani zrychlil a dojel sve verne. Mne se to uz nepodarilo a jako osel co pred nej daji na klacku oranžovou pampelisku se snazil stale vpred. Ta predstava zavetri a pohodli vzadu v baliku je velice silny magnet ale take neuveritelne uciny mucici nastroj. Skupinu se mi dojet nepodarilo, naposledy jsem je zahledl nad Mukarovem. Dojizdeni mi stalo spousty sil tak zbytek do cile uz to bylo jen na taktiku malo ale porad, hlavne dojet. Celkove to bylo dost tezke. Doma jsem koukal na cisla a uz vim proc. Ze Sazavy do cile pres hodinu temer na samotku, s prumernou tepovkou 180. Podotikam ze moje maximum je 187. Avg power pouze 244W, hluboko pod FTP, normalne tak na 165 tepu. Bacil si vybral svou dan, na druhou stranu takhle vysoke tepovky si "uzivat" pres hodinu jen tak nebudu. Nevim jak jsem to dokazal ale je to tam. Diky Vsem za vylet, zvlaste organizatorum, byla to parada. Pudink snad priste, nechtel jsem vam do nej plivat.

ČASOVKA PLZEŇ

Dreamer – Casovka Plzen - bedna ano, ne, ano

Zavodni sezonu jsem zahajil casovkou v Basti, kde jsem ale zmokl cestou na start a bohužel jsem uz do startu nerozmrzl, takže vysledny cas tomu odpovidal. Pak jsem se kvuli desti nezucastnil PRSu, kde nakonec neprselo a tak neni divu ze jsem z prvnioho zavodniho vikendu moc poteseny nebyl! A kdyz se jel Sazavak nebo Milovice, zacal mi prave SUAC, kde se sice jela "jenom" 22km casovka ve Stodu u Plzne, ale i tak jsem ji dal prednost, i kdyz opet jsem nejdriv litoval ze vynecham hromadne zavody. Je sobota rano, konecne to vypada na pekny jarni den s teplotami kolem 20st a tak dostavam napad ze do Stodu pojedu po ose ze Sumavy. To obnasi kolem 50km nejkratsi cestou ale protoze je start az ve 14h je to tak akorat. Cesta a rozjeti ubiha pekne, vesnicky jako Beharov, Dlazov, Kolovec, pripominam si misty trasu Krale Sumavy, kde se drive take jezdilo pres Korab a Kdyni. Treninky timto smerem nikdy nedavam, coz ted vidim, ze je mozna skoda, protoze i timto smerem je krajina pekna, kratke kopecky tu take jsou a provoz minimalni. Ve Stodu jsem za 2h, takže dobre rozjeti mam za sebou. Prezentace a povidani s kluky z Axonu a dalsimi znamymi tvaremi SUAC. I kdyz mam do startu asi hodinu, cas neuprosne leti a tak se jdu jeste na pul hodiny projet. Sundat vsechny navleky a poprve letos v kratkem - kratkem jdu na start. Na radu Kapra mam sedlo vys a co nejvic vepredu a snazim se na kolo nalehnout co to jde. Je mi ale jasne ze proti casovkarskym specialum nemam sancí. Ale to je moje chyba, rikam si uz asi 3 roky ze si taky jeden poridim, ale moje sporiva povaha mi v tom zatim vzdy uspesne zabrani. 3,2,1 start a uz jsem v tom jdu do toho. Ta casovka je pomerne obtizna neni uplne rovinata, je tam prevyseni asi 170m, takže ujet ji prumerem pres 40 na obycejnem kole chce uz trochu kondice. Na obratce sjizdim solidniho jezdce ktery startoval 1min prede mnou a tak vim ze nejedu spatne. Ke konci uz mi sily ale docela ubyvaji a je to navic proti vetru a spis z kopce, coz pro moji vrcharskou postavu neni asi ta nejlepsi kombinace. Ale co, Contador je jeste vetsi blecha a taky umi zajet casovky, i timhle se snazim namotivovat. Cil uspesne zdolan, bylo to 32min tvrde pockive prace a tak jsem s vykonem spokojeny. Umistení neresim a jedu rovnou domu, mam to preci jen dalsich 50km. U Kdyni trochu zakufuju a v domneni ze objizdim Korab se najednou ocitam 5km od Klatov, objizdel jsem totiz jiny kopec. Ale to nevadi, je porad hezky, v dali jsou videt jeste zasnezené hrebny nad Cernym Jezerem a na Panciri a tak pres Bezdekov a Janovice mirim domu. Alespon jsem si overil ze rozjeti na 70km, pak odjet casovku na 22 a pak se vyjet opet na 70km se da zvladnout. Samozrejme kdyz jsem pak v nedeli sel na muj tradicni 5h trenink v kopcich, tak uz to vubec nejelo, ale to by bylo na jine povidani. A jak to dopadlo s tou bednou? Vecer po zavode mi pisi z Axonu ze jsem byl treti a vezou mi cenu. V pondeli dostavam dalsi email, ze nakonec jsem ctvrty, podle vysledku na webu. To mi neda, kontroluji a reklamuji cas, ktery mam najednou spatny. Reklamace je nastesti uznana a tak jsem opravdu a zaslouzene skoncil na tretim miste, coz je urcite povzbuzujici!

STRAKONICE

Dreamer – SUAC Strakonice - Do tretice treti?

Plan na vikend byl zpcatku jasny, urcite chci jet Mamuta. Predpoved se ale s kazdou dalsi aktualizaci Noru a Aladina zhorsovala a tak v patek v poledne potvrzují Kolikacovi, ze Mamuta nedam. Neda se nic delat, sice predpoved nemusela vyjit, nemuselo moc prset, ale kdyby ano, tak by me takovy maraton opravdu nebavil. Neco jineho jineho je trenovat v zime ve snehu, desti na zimaku a neco jineho je v podobnem pocasi zavodit. Takze

místo na Moravu mirím v pátek na Sumavu a jako náhradní plán mám nedělní SUAC ve Strakonících na 72km s pekným 200m kopcem na okruhu, který pojedeme 4x. Takže jasné, Mamut to nebude, ale maknout si budu moci i tady. Jen mám trochu dilema co dělat v sobotu. Sedět doma a odpočívat se mi úplně nechce, navíc narozdíl od Moravy je na Sumave polojasno a tak jdu tak na 3h na rozjetí na kolo. Nakonec jsou z toho 4,5h, přes 100 km a skoro 2km nastoupane s tím že za třetinu jsem nejel Mamuta me poslední dvě hodiny pronásledují prehančkové a bourkové mraky! Desti se nakonec úspěšně vyhnou a dojedou domů těsně před velkou prehančkou. Večer se cítím docela unavený, ale uvidíme jak to v neděli pojede. Ve Strakonících je v neděli o dost větší zima, protože se ochladilo. Je kolem 11st a opět hrozí prehančka. Zapomněl jsem říct, že se dnešní závod jede společně s JAL a tak je na startu i skoro kompletní tým cyklokrosářů CEZ Tabor, CT Weber, atd. Moc se nestihnou rozjet ale v té zímě mě to stejně moc nebaví, v sobotu bylo ještě kolem 18st to se jelo lépe. Je tu start a jdeme do prvního kola, díky zímě mám navleky ruky, nohy i vestu a s úsměvem pozoruju trenéra CEZ Tabor jak vynadá jednomu sverenci, který chtěl odstartovat do závodu s vestou a trenér se na něj díval, jako že se snad zbláznil. První kolo se držím konstantní sklon, ale takové hupy. Takže spis něco co se pojede na sílu, než na tempo. A to bude bolet. A taky že bolí, první kolo vyjždím s celou docela v pohodě, ale pak trpím v následném dlouhém sjezdu na rozbitém asfaltu, kde se balík hodně natahuje a kde pár lidí nechává díry. Ale je aspoň dobře vědět, že tu nejsem nejhorsí sjezdář. Ve druhém kole je nás v najezdu do kopce díky náročnému profilu okruhu už jen tak 25. Cítím se tak vselijak, jen ne úplně čerstvý. Do kopce tak najždím spis vzadu, když za to vezmou borci z CEZ Tabor. Balík se rozdělí na dvě skupiny a nahore první polovina odjždí, pak jsem já s mezerou a za mnou zbytek naší skupiny. Bohužel nejsou síly si je dojet a tak čekám na zbytek. Trvá, než se zformujeme, takže uprchlíky už asi nesjedeme. Sice to zkousíme, i v naší skupině jsou dva kluci z Tabora, je tu Vlada Bouska z Axonu, ale Jirka Voráček i Beda Prucha (ano i ten tu byl a jak jsem zjistil až po závodu, tak jel i Mamuta) mi odjeli v první skupině. Pak už bylo jasné že celou nesjedeme, takže tempo bylo chvillemi menší ale borci z Tabora v každém kole zkouseli na pár místech odjet, sjezdy se taky jely na můj vkus až moc na hrane, takže jsem se ani v jednom okruhu nenudil a nemusel jsem litovat že nejsem o skupinu vepředu, dneska na ni nohy nebyly. Do cílového kopce tak najždí celá naše skupina pohromadě, v pulce kde se to srovná za to dva kluci vezmou a tak na nic nečekám a jdu po nich. Tím se naše skupina trhá na jednotlivé jezdce a když přijde finální stojka, už si svoji třetí pozici ve skupině udržím. A protože kromě Jirky a Bedy by nikdo přede mnou v kategorii být nemusel, tak to možná i v mém letošním třetím SUAC závodu vyjde na bednu, ale to si ještě budu muset počkat, naše liga má přesně jen pár dní zpoždění co se týče výsledku. Na to jaká byla zima, jak foukalo a jaká se tu sesla konkurence a na to že pocitově se mi dneska jelo ze všech letošních závodů asi nejhorší, hodnotím výkon i výsledek pozitivně, navíc sezona je teprve na začátku!

KONSTANTINOVY LÁZNĚ - KRITÉRIUM

Dreamer – Konstantinovy Lázně - 52 minut není hodina

Lazenské kritérium v Konstantinových Lázních je krátký, ale výživný závod. Závodí se na 3km úseku cyklostezky s minimálním převýšením, ale úplná rovina to není a navíc se dvakrát projíždí vlakové koleje, kde vlak opravdu jezdí, ale poradatelé závod stihnou uskutečnit mezi průjezdem. Před rokem se mi díky unikatu v závěru povedlo vybojovat pěkně druhé místo a tak jsem se rozhodl že se sem vrátím i letos. Pochvilu pěkně, lokalita sice trochu z ruky, ale benzín je levný, tak proč si neudělat pěkný výlet. Trochu jsem podcenil vzdálenost, ono to je přesně jen ještě kus od Plzně a tak dorazím na místo sice včas, ale na rozjetí mám jen pul hodiny, přece jen jsem se chtěl rozjet hodinu. Pul hodina mi tak musí stačit, mezitím na trati probíhá závod kategorií nad 40 let, takže můžu využít slabších skupinek k rozjždění. Náš závod měl být podle propozic jako bodovací závod na 60 minut + 1 kolo (každé třetí kolo bodovací 5, 3, 2, 1 + poslední kolo dvojnásobek bodů), nicméně před startem je to změněno na bodovací závod na +/- 60 minut (každé kolo bodovací 2, 1 a každé třetí kolo bodovací 5, 3, 2, 1), s tím že nám reknou kdy bude to poslední kolo. Takže jen drobná změna v tom že o body se bude bojovat každé kolo. To mi nahrává, protože na spurtu to opět moc nevidím, takže třeba vyjde nějaký unik. Na startu je nás ale docela málo, jen kolem 20ti lidí v kategorii do 40 let. Počkáme až projede vlak koleje a je odstartováno. První pulku okruhu fouká proti, tak se nikomu moc nechce na celo. Tak tam musím jít i já, jinak bysme jeli turisticky. A i když jsem se při rozjždění nijak skvěle necítil, chci závodit, když už tu jsem a čas strávený v aute bude dneska vyšší než čas závodu. První dvě kola spurtu dle očekávání, jsem bez šance a tak to vždy v každém kole zkousím rozhybat, ale zatím se všichni drží. Někde po třetím spurtu, když spurterů na chvíli odpočívají a já dolepím díru, kterou vzdučky chytím, pokračuju v tempu, pak zkusím nastoupit a najednou jsem v uniku v Vladou Bouskou + jedním přichozím. Takhle obkroužíme jeden a pul kola, takže konečně seberu i nějaké body. Ale pak nás opět dojedou. Kola nepočítám, jen vždy slyšíme zvonění před každým třetím kolem, které je více bodované. A pak přijde můj okamžik. Někdy kolem šestého kola, když s vypětím všech sil opět sjeďu nejlepší spurtéry po průjezdu cílem, cítím že je ten pravý okamžik. I když sám nemůžu, nastoupím a jdu do uniku. Nikomu se nechce mě následovat a tak získávám zajímavý náskok. Další kolo za 2 body je tak moje, stejně tak i to další a k mému překvapení i to další za 5 bodů. Jedu pořád prostě nadoraz, jakobych jel časovku, kolem 40kmh. Balík je pořád tak nějak stejně za mnou, můžu mít náskok nekam k

30 vterinam, což není marné. A tak jedu dál a dál a začínám koukat na čas, abych odhadl kolik ještě zbyva do cíle. Jste mě odhadem čeka tak 15 minut, už toho mám docela dost, ale uvidíme. V dalším okruhu mě ve sjezdu před železniční přejezd zbrzdí vyjíždějící se závodník z kategorie nad 40 let, škoda že musím na brzdy, to nějaká vterina byla, ale neresím to tak, do cíle ještě daleko. Opet mi v cíli zvoní, takže si říkám že zkusím ještě urvat těch 5 bodů a pak se asi nechám sjet, pokud tedy balík výrazně nezvolní. Najednou vidím že balík se blíží už teď. Jedu tedy sice porad nadoraz, ale zároveň chci par sil posetřit, vychází mi že až projedu cílem, pojedeme ještě další 3 kola a pak bude finis celého závodu. Jste na mě něco pokřikuje Kamil Koprnický kilometr před cílem ale říkám si že mě jen povzbuzuje. Balík se nekompromisně blíží, ostrá levá po sjezdu a je tu cílový spurt do mírného kopce. Tak to vypadá že už to za 5 bodů nebude, balík opravdu hodně zrychlil a najednou je za mnou. Pritom když teď koukám do Stravy tak jsem tohle kolo jel ještě o pár vterin rychleji než to předchozí. Trochu toho lituju, tady jsem ještě těch 5 bodů mohl mít, no ale do cíle to ještě pár kol bude, tak tu nechci skončit v křeci nebo aby mi to po spurtu ujelo. Projedu cílem a chystám se tradičně dojet nejlepší spurtery, ale vidím že všichni svesí nohy, jakoby byl už úplný konec. A on opravdu je, k tomu překvapení. Koukám na computer a máme odjeto 52 minut. No, nečekane překvapení, když počítáte s tím že se pojedě minimálně opravdu ta hodina. Pak se ještě dozvídám, že balíku nahlasili že už to je úplně poslední kolo, zatímco mě jedoucimu v úniku nic nerekli. Tím se vysvětluje proč balík tak najednou zrychlil a dojel mě, kdybych měl stejnou informaci, tak jsem se zmačkl víc a tohle kolo možná ještě udržel. Anebo musím ještě víc potrenovat a vytvořit si přístě větší náskok! I přes ten unik si v cíli říkám že by to mohlo vyjít na třetí místo, díky tomu že jsem pobral slušnou porci bodů. Dozvídám se že máme stejné body s Jirkou Voráčkem, ale že Jirka je celkově první, protože vyhrál ten poslední spurt. Propozice u amatérského závodu nejsou nic, co by se muselo přesně dodržovat, ale spravedlnost zůstala dneska někde na pul cesty. Nicméně, když se na to podívám opačně, že jsem jel minimálně pulku z těch 52m sám v úniku a málem to celé vyhrál, je druhé místo krásný výsledek a jsem za něj opravdu rád a ta spravedlnost si mě najde třeba přístě! V cíli pak mluvím s klukama a Kamil Koprnický říká že na mě křičel že už je to úplně poslední kolo, protože si také všiml že jsem tu informaci nedostal. I tak tedy moje první letošní stání na bedně (u předchozích závodu kde jsem byl třetí, jsem na vyhlášení nečekal), takže si to užívám a jak je vidět i během necele hodiny se toho dá zažít opravdu hodně!

BÍLSKO

Dreamer – Bílsko - Tam kde pasou kozy

Závodní kolotoč je v posledních dnech opravdu nabíty a člověk neví co jet dříve. Po čtvrtcích Doksech které i s cestou zpátky znamenaly asi 170km na kole mě v pátek nenapadlo nic lepšího než jít ráno behat (a že se beželo krásně!), odpoledne následoval umorný přesun přes rozkopanou D5 i semafore za Presticemi na Sumavu, kam mířila i spousta aut na bike Krale Sumavy. Večer mi to ale ještě neda a jdu se na hodinku vyjet na krosu do lesa, nadýchat se zase jednou toho úžasného sumavského vzduchu. Takže pátek jsem "zregeneroval" a odpocíнул si a v sobotu je potřeba se rozjet před závody, které jsou tentokrát až v neděli v Bílsku v rámci SUAC / JAL. Zvažuji že zajedu povzbudit Jiruse, ale když zjistuji že startují už v 7:30 a nejbližší místo kam to mám jsou Keply a odbočka u Gerlovy Hute, kde navíc pojedou po asfaltu než odbocí na louku, vychází mi že bych tam musel vyjet brzo a stejně bych toho moc neviděl, protože v tom místě žádný zajímavý terén nebude. Ale do terénu se mi chce a tak v sobotu nechávám silničku opět odpocívat a vyrazím na rozjetí na cca 3h na hřebenevku Prenet - Mustek - Pancir - Černé Jezero, což je krásná trasa. Pochází je ideální, ale dělají se trochu mraky kolem oběda. V prudkém kopci na Prenet potkávám dva bikery (turisty) s kterými se trochu zapovídám, když jim říkám že i když je předjíždím tak se pouze rozjíždím před nedělním závodem. Říkají že jsou z Orlických Hor a na Sumavu jsou poprvé, tak hned s nimi proberu Rampusaka, Serlich taky znají, no parada, pochválím jim vyber trasy a dodám optimismus že už to do kopce bude jen kousek, i když vím že to ještě budou mít hodně dlouho do kopce! :) Nedele ráno, zataženo až mlhavo, což je divně, hlásili na dnešek 26-30st. Koukám na kamery, ona je snad inverze protože nahore je slunce a teplo. Tak vyrazím směr Bílsko, což je kousek za Strakonice. Není to ani pro mě úplně blízko, před hodinu autem, ale co se dá dělat. Bílsko jsem tuším jel jednou nebo dvakrát, je to členitý, kopcovatý terén, i když ty kopce nejsou zas tak dlouhé. Na startu kolem 100 lidí, protože je to společný závod SUAC / JAL. Takže docela nabito na startu, moc se nestácím rozjet, ale až tak to neresím, protože jsem bohatě rozjetý od čtvrtka, nebo spíš tak od 1. ledna, záleží na úhlu pohledu! Pochází stále spíše zataženo, ale je přes 20st, pršet nebude, takže vlastně ideální počasí, beru tedy jeden bidon, to by mělo stáčit. Jedeme 5 kol, celkem 64 km, převýšení kolem 1100m. První dvě kola jsou bez hlavního kopce, ale nastupuje se v každém brdku, po každé zatáčce, po každém sjezdu. Navíc jak je u nás 100, tak není lehké držet pozici v balíku. A tak už v druhém kole po jednom sjezdiku odjíždí asi 8 lidí kde je i Beda Prucha a Jirka Voráček, což si nechci nechat ujet. Bohužel balík ve kterém jsem moc jet nechce a díra narůstá. Tak za to musím vzít sám, pak se přidá Vlada Bouska. S velkým úsilím po pár km celou sjedeme, ale stalo to hodně sil. A za chvíli se dotáhne asi ještě dalších 20 lidí, takže je nás porad kolem 30ti. Říkám si že jsem se nemusel takhle zbytečně vycerpávat, ale s Vladou Bouskou se shodujeme že kdybychom se do toho nepustili sami, nikdo jiný by to neudělal a ta malá skupinka na celé by nám odjela. Takhle tam stále jsme a najíždíme na rozšíření

treetí okruh s hlavním kopcem, což je 1.3 km s převýšením 83m s průměrem 6%. Nic velkého, ale sklon je proměnlivý, takže na konci to má určitě přes 10% a bolí to. Zvláště když na posledních 200m celou vzdychky zabere a já chytám pokakže menší díru, kterou musím pak pár m ve sjezdu dohanet. Na celé jezdí hodně aktivně Běda Prucha, ale balík ho nenechá odjet. Někde v pulce odjede borec z JAL + 1, který dřív jezdil s profíkama a je o úroveň jinde. Já se v balíku držím v pohodě, ale nohy na nějaký unik čerstvě rozhodně nejsou. Předposlední kolo se moc nejede, každý se už asi setří na konec. Všichni do sebe cpou poslední gely a energii a já si vzpomínám na rozhovory s Kolíčkem cestou na Doksy na tohle téma. Samozřejmě i já ten gel ještě v kapse mám, ale do cíle jedno kolo také asi 10km a to už je škoda si gel brát, protože s balíkem to do cíle dojedu a neverím že bych po něm najednou balíku ujel, kdepak takhle to nefunguje. Poslední kolo je tu, ještě pár krátkých nastupů, v jednom brdce se zapovídám na konci balíku s Kamilem Ackermannem a hned nam to ujezdí, já si to ještě docvaknu, ale Kamil má 50m díru, kterou sice taky nakonec zalepi, ale muselo ho to stát strašně sil. Je tu i Risa Lobl a vypadá dobře, brdka vyjezdí předemnou. Blíží se poslední 2km a cílový kopec. Pod ním mi to neda a zkusím nastoupit, ale kdeže moje nastupy z minula nebo 3 Kopců jsou, tohle je jen slabá verze a tak jen balík natahnu, ale nikam neodjedu. Pak už přijde posledních 500, 400, 300, 200m a všem nohy tuhnou. Sice jsem mezi asi 10ti nejlepšími, ale Běda, Jirka i Vlada jsou předemnou. Na 200m jste možná trochu netakticky shodim na lehčí převod místo abych to vylamal a tak už je nedojedu. Tentokrát to tedy bude SUAC bez bedny, ale vzhledem k tomu co jsem objel v minulých dnech je to i tak pěkný výsledek a tak to i beru! Bilsko je závod v hezké krajině, takže jsem rád že se mi ho povedlo se ctí objet a udržet nohy v závodním rytmu. Jako většinou u těchto krátkých závodů nejsem po dojetí ani moc unavený a tak když přijedu na Sumavu, jdu se zase hned ještě vyjet na hodinu do lesa a zakončím víkend přesně tak, jak jsem ho začal!

CZECHMAN

Kocour – Czechman jak má být

Czechman jak má být. Na konci března se mi potvrdilo, že se mi podaří získat startovní pozici na dlouho vyprodaného, legendárního a oblíbeného Czechmanai. Takže jsem začal pořádně trénovat s tím, že je potřeba co nejvíce najezdit na kole, pořádně plavat a běh udržovat. Nešlo to úplně dobře, rodinu jsem zanedbával, ale díky tomu, se mi podařilo nasáknout do těla spoustu tréninkových jednotek a zvyknout si na to být stále unavený. Na třech kopcích jsem byl sice stále poslední, ale občas se i jelo i docela dobře, v plavání jsem se cítil dobře, ale na otevřené vodě je to zcela něco jiného. Pořizuju neopren a s Mírou trénujeme na hostíku, dokonce jeden sranda závod s Hisportákama zvládnou (skoro poslední). Běh je ve znamení výklusu a nic intenzivního a rychlého nedávám, pamatují si z loňských Doksů, že z kola slezu s nějakou energií a ta mi vydrží dobu X, kdy X=? Takže neřeším. Těším se velice a s Mírou a Pájou se hecujeme, píšeme si. Kluci asi trénují méně než já, ale Míra na rozdíl ode mě stupňuje tréninkové tempo a Pája je rozhodně technicky lepší plavec a o kole ani nemusím mluvit. Ale myslím upřímně, že mezi sebou nesoupeříme. Je to zdravé, kolektivní, šlapkovské prožívání. Týden před závodem již jen volněji, nejvíce se těším na kolo, protože zaznamenávám skoro 14 dní bez kola a tahle disciplína je alfou a omegou závodu. (Tam ztrácím vždy nejvíce pozic). Bohužel cestou ze švihů blbě padám ve 30km rychlosti, ale jsou to jenom odřeniny a naražené rameno při plavání také není moc limitující, alespoň se mi to tak zdá. statistika tréninků 2016ukazuje: kolo 1700, naplaváno 66, běh 720 (ale většina z kraje roku) Je tu den D. Nespalo se mi dobře, ale nohy, které dva dny bolely, jsou zdá se v cajku. V autě mám Kolíčkovu kozu. Žel nemám jí projetou, ani pořádně nastavenou. Nicméně tento oldschoolovej model se bude na trati dobře vyjímat a o to přeci jde :) Času je dost, teplota stoupá, všude se motají Superchlapi a asi 20ti člený TV štáb z Primy. S Mírou a Pájou jsme dobře naladění a kluci vypadají dobře a ve formě. Na startu je to dost masakr. Navlékám neopren, utahuji plavecké brýle a cpu se do čtvrté brázdy asi 600 členého hroznu plavců a plavkyň. Start a začíná mela, ale jak jsem se bál, tak to docela jde, nějaké šťouchance, ale pořádného kopance zůstanu ušetřen. Voda je čistá a dá se koukat. Směr si držím, to je základ, plavu na 80%, střídám nádechy vpravo a vlevo, raději tím směrem, kde nehrozí kolize a stržení brýl. Uteče to jako voda krom špuntů okolo bojek, to bylo docela v pohodě Před výlezem sice konečně dostanu nakopáno, ale to už je vidět koberec, slyšet diváky a frenetického (a výborného) „spíkra“ Vlado Barana. Nemám hodinky, tak nevím, jaký je čas, ale nemohl jsem nic udělat lépe, tak neřeším. Neopren jde dolů na to šup, z pytle ven tretry, do pytle neopren, tretry nazout spolu se spoustou trávy, popadnout kolo a běžet vstříc úseku na kole. Cestou halekám na Gejzu, který je tu v roli jednoho z rozhodčích. Na kole jsem v mžiku, bojím se, abych nebyl penalizován, protože nás jede skupina a dodržovat 10m odstup a předjíždění bez draftingu nikdo zpočátku neřeší. Já se snažím a předjíždím pár kusů, tachometr Sigma600 mám na představci z nouze přetočený, ale číslička, která ukazují 34-37 mi připadají dobrá, tak prostě jenom točím a dávám bacha na nějakou chybu. Na 45km okruhu jsou dvě místa, kde se točí kolem kužele a tak se snažím dívat, kdo je předemnou a kdo za mnou. Marně vyhlížím Pájou ve šlapkovském dresu (maskoval se jiným), ale Míru vidím asi 4min za mnou. Ten mě dojede v cukru letu, to je jasný. Vysoké ráfky jen sviští a směje se od ucha k uchu. Na 15km jsem požádán jiným závodníkem o imbusy a když je nemohu za jízdy vyndat z podsedlové brašničky zastavuji a předávám bez rizika pádu. Časovou ztrátu neřeším, třeba se mi zlepší karma a někde se mi to vrátí. Občerstvovačky perfektní, všechno v pohodě, zatím se

mi jede dobře a průměr je okolo 34km/h. Což je na mě super. Pravda stále mi někdo předjíždí, ale co nadělám, hrotit to nechci ... ale je jich fakt hodně. Míra mě přežehlí na 40km a mastí dál za Pájou, kterého mezitím identifikuji v jiném cyklo svršku. Začínají mě bolet záda co chvilku si musím ulevit, Rychlost jde dolu a já nevím, jestli jsem to přepálil nebo se ozývá nesehranost s materiálem a posedem. Je to fakt peklo a tak musí bejt celkem legrační pohled na kocoura, kterej na koze zkouší různé možnosti úchopů řídicích, některé dost originální :). Vzpomínám na Čespu a na jeho pochvalu směr k Triexpertu. Mimochodem tento stánek tam měl také zastoupení a Kuře mi zhodnotil prezidentské kolo slovy: „Kocoure, ten závod je těžký sám o sobě! Nemusíš si to dělat ještě těžší“ ... hahahah. Jo a taky mi nabízel na půjčení nějakou karbonovou parádu, ale na to jsem si netroufl. Přesto, díky Kuře! No nic, nějak to dotočím, poprvé v životě se vyzouvám za jízdy a vbíhám do depa. Z výsledků později zjišťuji, že jsem ztratil po plavání 120míst a to i přesto, že jsem měl průměr na 90km těsně pod 33, což je můj setsakra dobrý osobák. ALE 120 POZIC!!! Modlím se, aby krize z kola byla fakt jen tím materiálem, a modlitby jsou nakonec vyslyšeny. Běží se mi dobře, je fakt velké teplo, ale klušu údržbu a přesto předbívám. Z běžeckého pytle v depu (to převlíkání je fakt věda) jsem si vzal kromě bot a kšiltu i stopky. Pája je přede mnou asi 12min, Míra 11, to se nedá. Nebo dá? Uvidíme na dalších otáčkách. Můj aktuální čas závodu odhaduju na dobrý. Během prvních pár km míjím v pohodě docela hodně závodníků a díky namotané trati mám přehled o tom, kdo kde je. Pro zpestření mi také je, že ještě nedoběhli nejlepší, což je ohromná zkušenost a zážitek k nezaplacení. S klukama se během dvou okruhů a šesti obrátek povzbuzujeme a plácáme si. Míra Páju postupně předběhne a strojovým tempem míří ke svému rekordnímu času, těsně nad 5h. To je fakt mazec. Pája trochu tuhne, ale mě se druhých 10km už tak dobře neběží. Podaří se mi kouknout na obrazovku a spočítám si, že i já budu rychlejší než na Doksech a to asi o 15minut, fiha! Všechny občerstvovačky probíhám, ale poctivě leju do sebe a na sebe. Jednou si to bohužel spletu a tak jde Cola na hlavu a do huby voda. To první trochu vadí ☐. K Pájovi se přiblížím asi na 6-7minut a pak to vzdám. Mimo jiné také proto, že na 16km mě chytanou docela nepříjemné křeče do břich a musím zpomalit, ale pak se to nějak uvolní a mohu přidat. Nicméně druhá ½ je o 5minut horší než ta první a vlastně podobně to bylo i na tom kole. Malou skvrnkou na výkonu je to, že mě ke konci dalo pár kousků, které jsem si v hlavě už tak nějak odškrtnul a naopak já jim pomyslně odevzdávám skalp. Do cíle s úsměvem a ještě zbývá trochu energie. To si musím zapamatovat, protože čas mám pro mě pohádkový. Zlepšení o cca 20minut. Pája na mě čeká v cíli asi 400 vteřin a Míra už je vysprchovaný, zlepšil se také asi o 20 minut. (takže jsem vlastně jenom o rok pozadu :)) Plavání: 35:16, Kolo: 2:46:48, Běh: 1:56:41 K tomu 2x depo (dohromady za 5:30). Kocourův ofiko čas:5:24:18 Bylo to super a téměř vše sedlo ideálně, děkuji Kolíkačovi za kolo, i přes bolesti zad jistě velmi pomohlo. Tak třeba se příště někdo připojí, rozhodně doporučuji. Raketáči jako Kapr, Čespa, Dreame a další, by myslím snesli přísné měřítko.

Pája – Propadat se dopředu

Začnu trochu ze široka. Čím víc se blížil termín závodu tím jsem měl méně času na trénování. Bohužel se to smrškló na :trénuju když mám čas. Což znamenalo třeba tři dny za sebou a pak zase týden nic. Daří se mi držet pravidelné večerní tréninky s endurance, kde se ale neplave objem. Když si jdu měsíc před závodem testnout objemově 2 km do bazénu, jsem z toho rozmrzelej, nedokážu pořádně chytit rytmus. Pořád se s tím peru a čas nakonec ukazuje 47 minut, což je pro mě absolutní zklamání. Holt umím obrátku, umím polohovku a další plavecká cvičení, ale chybí mi ta lehkost z loňska. Co ale můžu chtít, když jsem byl v loni v bazénu 3x týdně. ...Kolo zachraňují 3 kopce a běh, škoda slov. Přijíždím do Lázní Bohdaneč, kde máme mít ubytko. Jak však na recepci zjišťuji přijel jsem o den dříve. (Jestli to nějak nedomluví, tak mě Evča sejme, honím ji z práce aby si vzala dovču a pak tohle). Naštěstí si druhá slečna na recepci vzpomene, že jeden tým co si objednal jedno patro psal, že jeden pokoj nedokážou naplnit. Tak mu zkusíme volat, nebere to. Pokus číslo dvě, opět nic, Evča pořád čeká u auta a netuší co je za problém. V hlavě už rozjíždím plán "B" ubytování kolem Hradce. Do toho volá ten člověk zpátky a potvrzuje, že je pokoj volný. Gestem Pata a Mata mávnu rukou do prostoru. Vycházím z recepce jako vítěz. Ve dveřích do vily se srazím s Karolem Džalajem. Hm, ubytování vítězů říkám si. Večeře, noc, snídaně a vyrážíme. V sobotu na parkovišti potkávám Míru s Kocourem . Prohodíme pár slov, a jdeme okouknout depo. Když si rekapitulujeme čísla, já s Kocourem jsem kousek od sebe. Počasí naznačuje, že předpověď je jen předpověď a místo 20°C s občasným deštěm to vypadá na pařák jak se na červen sluší. Dáme věci do depa a zjišťujeme, že kousek vedle nás jde štáb SUPER Chlapi, no bezva chalani jsou vedle nás. Tak se tak škorpíme, jestli nás někdo z nich dá. Následuje rozprava, a jde se na to. První náročná disciplína je se nasoukat, (už celkem spocenej, z vedra a místra před grillem u kterého stojím, protože ve stínu už není místo a je nás tu kolem 600), do neoprenu. Tak jo jsem v tý gumě. Pár fotek pro diváky, poslední pohled za Evčou a ozývá se výstřel. Je to masovka jak blázen, ale mám ostrý lokty. Držím pozici, ale vím že tohle dlouho neuvišim. Vysát se už ve vodě by byla chyba hodná zatracení. Naštěstí se to za první bojkou na zatačku trhá. Najednou je to tady, jako bych si vzpomněl na Terryho Laughlina. Plave se mi volně, ladně a bez přílišný námahy a co je nejdůležitější tak zrychluju, začínám mít rád svůj neopren. Další bojka označující změnu směru, tady se zase udělá trychtýř a zase je to o loktech. Jsem tam, žádný lokanec, žádná kopačka ani nic podobného. Pak už jen držet směr, a zbytečně nenaplavat metry někam do rákosí jako vloni v Krkonoších... Vylézám z vody a depo trefuju na první dobrou, žádný zmatky. Dívám se na hodinky a vidím 35 min a to už po svlečení neoprenu a převléknutí do dresu ! Zaplesám radostí, vyzvedávám kolo

a jde se na 90 km dlouhou časovku. Nohy jsou odpočatý, přesto ale volím lehčí převod a držím kadenci kolem 90. Cpu do sebe "bonbónky". Jede se mi dobře, zalehnutý do hrazdy kontroluju tep a je to dobrý jedu kolem 35km/h s tepovkou pod křivkou laktátu. Občas mě předjedou nějaký nabušenci na kozách s diskem či vysokým ráfkem, ale jedu si svoji mantru "propadej se dopředu". Nevličím, jedu hlavou. Jím, piju občas zkontroluju tep. Za obrátkou vyhlížím v opačném směru Míru s Kocourem. Po delší době je vidím oba. Mám jakousi představu, kde sem a kolik na ně mám a jen si potvrzují, že jsem vylezl z vody první a můžu těžit z téhle výhody. Trasa měla být rovinatá na perfektním podkladu, tak mě trochu znervózňuje úsek na kostkách ale je to cca 500 m, takže dobrý. Cpu se banánem, první občerstvovačku projíždím, mám všechno jede se mi dobře tak proč zpomalovat. Sem tam někoho cvaknu, ale většinou jsem předjížděn. Pořád ale držím průměr okolo 34 km/h. Konečně je první kolo za mnou. Koridor mezi diváky je jak občerstvovačka, nakopne mě to do druhého kola. Na obrátce, se mi zdá, že je Míra výrazně blíž. Nenechám se tím ale znervóznit, a vzpomenu si na náš rozhovor před startem, že to loni objel s průměrem 35 km/h. Kolo prý trochu přepálil a tak se mu neběželo dobře, i tak dal ale čas pod 5 :30 ... Říkám, si jedu dost rychle, a zároveň si hlídám tepy abych se nezakyselil. Dívám se dopředu a myslím na kolo, chtěl bych to se cítí uběhnout, ne ujit ale uběhnout, takže držím nohy na uzdě a nikam se neženu. Cpu se, piju, cucám, šlapu. Druhý kolo stejný jako předtím. Posledních 15 km před depem se mi splaší nohy a jsem trochu jinde než jsem chtěl, ta rychlost je ale krásná, opojná. Endorfiny ze mě tryskají a já bych nechtěl být nikde jinde na světě. Depo 2 Odevzdám kolo do depa, kupodivu si v těch speedplayích ani nezlomím nohu, když se v nich snažím o oběh. Přezuju se a jdu na to. Tak teď už to jen odkroutit. Vedro je ale příšerný a přestože mi přijde, že běžím pomalu asi pocitově proti kolu (nakonec podle stravy první km tempem 4:40), ještě zvolňuju, tep nad 180 a už vyhlížím občerstvovačku. Nejdleších 2,5 km závodu, hlavou mi lítají myšlenku v duchu radši dalších 90 km časovky, než běžet 21 km v tomhle. Je tu obrátka, a já vyhlížím Míru. Je blíž než se mi líbí a vypadá dost v pohodě a mě je jasný, že letos kolo nepřepálil a brzy půjde přese mně. Konečně je tu ale občerstvovačka. Poleju se vodou, vychlemtám jeden kelímeček s vodou, druhý s kolou a znovu se poleju. Hlava je pořád dobrá a tak jsem se polil vodou a ne tou colou. První celé kolo, je v podstatě o tom zmapovat si trať. Už ani nejsem schopen spočítat kolik lidí šlo přese mě, stěží ostřím na lidi kolem. Můj focus je na dvou metrech na zemi přede mnou. Konečně další občerstvovačka... Míra už je přede mnou a vypadal pořád svěže. Poznávám Kocoura, vypadá podobně jako já, snažím se tvářit, že jsem na tom dobře. Kolem jsou lidi co vypadají podobně někteří i hůř. Už se udělal had po celé trase běžecké části. Nedá se poznat, kdo běží první a kdo druhé kolo. Závodníci odskakují ze silnice močit ke stromům, což mě přivádá k myšlence, že jsem od půl 12 taky nebyl, vypil jsem 3 bidony a několik kelímků, do toho se polévám vodou a myšlenka na úlevu je tu. Nikam, ozve se zakousnutí křeče. Je mi jasné, že musím ještě zvolnit. Když zastavím a slezu do toho pangejtu takž se nahoru nevyhrabu, před sebou vidím borce, co sedí na silnici bojuje s křečí. Ne, tohle znám takhle skončit nechci. Zpomaluju, možná to už není v pravém slova smyslu běh, ale nezastavuju. Do hlavy se začnou vkrádat myšlenky: "si děláš prdel uběhnout 21,1 po 1,9 km ve vodě a časovce na 90 km, když tvoje nejdlejší distance byla 14,5 v zimě s Kocourem a Camrdou". Vidím to číslo "145" naběhaných kilometrů před touhle srandou ! Vytáhnu bonboněk, myslím na to jakou má chuť pryč od čísel, tyhle myšlenky vedou do záhuby. Začnu myslet na emocema nabitýma videa z Kony, Celtica Norsmena při doběhnutí cílovkou. Je to lepší, zbývá 7 km. Počasí se mezitím změnilo v můj prospěch, ochladilo se a zatáhlo. Je možná trochu jako v prádelně ale nepere to do mně. Potkávám Kocoura v protisměru pláceme si jako když jedu do práce a potkám Jeana. Jsou to malý, drobný, pozitivní impulsy, kterými drží hlava pohromadě tělo vzpouzející se výkonu, na které nemá natrénovalo. Poslední 3,5 km potkávám Míru, už to valí do finishe a povzbuzuje mě. Tohle jsou nejdlejší km celého závodu. Poslední obrátka a hurá do finishe. Něco se změnilo, daří se mi protáhnout krok a zrychlit, nechápu kde se to vzalo ? Že bych byl přeci jen na půl ryba a ten drobný dešťík mě probral ? Odpálím poslední dávku energie, ještě se snažím povzbudit Kocoura, kterého míjím v proti směru. Pak už proběhnu poslední občerstvovačku. Nic nechci, jen mě nebrzděte. Už vidím cílovou rovinku a modrý koberec. Před cílem vidím Evču, pláceme si a pak už vychutnám poslední krok, který to celý završil ! Je to tam ! Medaile, gratulace, pusa. Hlavně sundat boty, ten kamínek musel nadělat solidní paseku nechci to vidět... Potřesu rukou Mírovi, cvaknu Kocoura při doběhu a jdeme si sdělovat bezprostřední pocity. Díky chlapi za spolučast byla to parádní sobota. PS ty Super chlapi mě dali 3...Niměně jsem to chtěl dát pod 6 hodin. Nakonec se mi to podařilo absolvovat za 5:17. Už teď ale vymýšlím nový závod.

KLATOVY

Dreamer – Klatovy - Slalom mezi bourkovými mraky

Zatímco většina členu VS si dávala závodní pauzu o tomto vikendu, SUAC kalendář teď strida závod za závodem. Nedělní klani vyslo nedaleko Klatov, na slavném Cinovském okruhu, kde se jezdí Rally Sumava. Před rokem byl závod rozdělený na časovku do kopce + hromadný závod, ale letos zůstal pouze ten hromadný, což mě mrzí, protože bych tam měl větší šance na umístění. Okruh je totiž zhruba 4km a je na něm pouze 400m brdek s převýšením 6% a 28m, který sice hodně bolí, ale není to nic pro vrcháře. I tak jsem si plánoval že v sobotu posetřím trochu síly abych byl v neděli opravdu "fresh" a nemohl se pak na nic vymlouvat. Jenže zůstanete sedět v sobotu

doma, když je venku hezky a Pancir zdalky volá. A tak se jdu nakonec v sobotu rozjet s tím že dam jen Pancir a zpět, což jsou asi 2,5h, nakonec mi to neda a sjeďu do Zelezne Rudy s tím že pojedu přes Javor a Nemecko zpět. Po zásluze jsem potrestán krátkým ale intenzivním deštěm v Zelezne Rude, který se zničehonic objevil. Když moje nádvky na vzrůstající pocit mokrosti v tretrach dosáhnou vrcholu, jako mavnutím proutku přestane pršet a za benzinkou směrem hranicní přechod už nepřsi. Mrak jde ale mým směrem a tak mám po zbytek cesty o zabavu postarano, jak se mu snažím ujet! To se povede a po zbytek "rozjeti" už nezmoknu. V nedeli ráno chci jet na start po ose, začíná se v 10h, mám to tam asi 20km takže ideální. V klidu jdu spat, v klidu ráno v 7 vstávám a neveričně koukám že jsou mokré silnice, přitom pršet nemelo. Když se mi rozlepi oči, tak vidím že nejenže silnice jsou mokré, jsou doslova plné kaluží vody a venku je krásná bouřka. Hned startuju meteoradar a neveričně na něj koukám. Někde mezi Plzní a Klatovy se drží velký pas bourek a deště který jde směrem na Sumave. No nic, tak variantu cesty po ose vzdávám a jdu v klidu snídat. V 8h stále leje, ale vidím že by to snad mohlo přestat. Před 9 vyjízďim do Klatov, stále leje, moc se mi tam popravdě nechce. Ale v Klatovech už nepřsi a vylezá slunce a otepluje se. Silnice sice ještě stále mokré, ale proti té spouští před hodinou je to už krásně. Jen se opět moc nerozjedu asi tak na 20min, ale je to pro všechny stejné, kluci co se chtěli rozjet od Plzně jeli taky autem nebo vlakem. Start všech kategorií společně, takže asi 80 lidí. Nechybí nikdo vc. Bedy Pruchy, který hned od startu tvrdí muziku a je skoro porad na celé a malokdy se propadne na horsí třetí pozici. Já taky jezďim na celé ale když po pár kolech vidím že je balík stále pohromadě, tak si dávám od úplného celá trochu pauzu. Ve sjezdu a ostřejší levě zatačce je obrovská kaluž vody, takovou jsem při závodě ještě neviděl, nastěsti je tady silnice dost široká a tak se vejďeme. Je tu i nějaký kluk co se mi pta jestli jsem nejel bike Krále Sumavy, spletl si mě s Jirusem, on sam dojel údajně druhý a já mu to verím, protože i tady jezďi neustále na celé. Vypadá to že balík se ne a ne roztrhat, občas to zkouší Jirka Voracek, Běda, jednou i Risa Lobl který asi tři kola za sebou vyřítne cílový brdek před balíkem, aby se nechal zase pohlíť, nebo Kamil Ackermann, ale nikoho odjet nenecháme, horizont za cílovým brdkem je v protiveťru a nikomu se dneska moc nechce. První hodinu se mi nejelo úplně dobře, ale pak jsem se docela rozjel, konečně jsem si vzal při závodě svůj první letošní energetický gel, možná to bude tím! Vracím se tedy na spic, parkrát zkousím nastoupit, na rovíně, z kopce, za začátkou, ale kdepak, tohle nejsou 3Kopce a přesíla za mnou je silnějši. Je už docela horko, sice se blíží nějaké další mraky ale snad stihneme dojet do té doby. Když se balík konečně začne natahovat a já si říkám že by se to mohlo nadelit, zahlaší nám poslední kolo do konce. Takže místo 69km v propozicích je to "pouze" 61km, to je prostě nic pro mě. I poslední kolo jede tedy asi 30 lidí pohromadě, do cílového brdku sice najízďim z nějaké 5. pozice ale pak to jde rychle přeže mě. A když se přede mnou malém smotá Kamil Ackermann s někým a tím pádem mě zavrou a ztratím rychlost, veskera moje snaha o spurt je vnívec a dojízďim ani nevím kde, rozhodně ale daleko od podíového umístění. Ale uprimně, i kdybych měl volnou dluždenou cestu, nepomohlo by to, spurdy jsou něco kde se budu ještě hodně dlouho učit, ale verím že se to jednou naučím! S výkonem jsem byl jinak spokojený, jen ten profil a délka závodu, ale beru to jak to je a už se těším na nějaký ten maraton, ale do tech je ještě daleko. Po závodě jsem se tak šel na ještě na další 2,5h v tempu vyjet opět na Pancir, jak jsem byl že závodu rozjeti, ale to už vlastně do tohoto reportu nepatří!

KRAMOLÍN

Dreamer – Kramolín - Motokros je zábava

Rok se s rokem sesel a já vyrazil na další pokračování SUAC, tentokrát na tradiční místo, jímž je Kramolín, malá vesnička asi 20km za Klatovami směrem Nepomuk. Kramolín je známý především motokrosovými závody a v podobném duchu se nese i kvalita silnicního okruhu, který je plný velkých nebo obřích der a ty největší jsou ve sjezdu, kde se jezďi přes 60kmh. Okruh měří kolem 13km a z toho jen 4km jsou po pekném asfaltu. Z domova to mám kolem 50km takže by se asi dalo jet na závod po ose, ale je zataženo, hrozí trochu deště, tak raději jedu autem. Navíc v týdně jsem se najezďil až dost a vlastně i včera jsem byl 2x na kole, ráno ještě v Praze a večer už na Sumave. Pozitivem je, že se závod jede konečně v sobotu a ne v nedeli a nemusím tak resit co dělat v sobotu a kolik toho muzu najet, aniž by to zásadně ovlivnilo výkon v závodě. Do Kramolína přijízďim asi hodinu před startem, registrace a jdu se rozjet. Stihnu pohodově celé jedno kolo, ty díry ve sjezdu mě strasí. Je kolem 22st, na deště to zatím nevypadá, takže ideální počasí. Jeden bidon, o kterém vím že by neměl vypadnout ani v tech mega dirach, do kapsy tyčinku, dneska opět bez gelu. Start posunutý o 10min kvůli opozďilci z poradajícího oddílu. Dneska nás tu moc není, ale moje konkurence v plném počtu. Po startu se snažím držet co nejvíc celá, uvidíme jak to pojede, při rozjízdení jsem se nijak vyjímecně necíťil ale už mám zkušenost že jakmile zazní startovní výstřel, tělo přepne do jiného stavu a najednou to jede, což je taky důvod proč mám závodění rad! Start je hned do kopce, který pojedeme 5x a který má sice jen 0,6 km, převýšení 48m se sklonem 7%, ale je docela těžký a konec má přes 10%. Takže o něco náročnějši kopec než před týdnem v Klatovech. Je tu přesíla Axon dresu, startují všechny kategorie společně. První kopec máme za sebou, jsem v celním balíku a jdeme do sjezdu. V té nejvíc rozbíťe části za to vezme Jirka Voracek a chce poodjet, je vidět že má ten sjezď perfektně najety, vzpomínám na Malínu jak tu před lety dělal přesně to same. Klikuju v jeho stopě, ale stejně je to o usta a pár der chťe nechťe vymeťu, ale tem největším se vyhnu. Po zbytek kola se občas někdo pokouší nastoupit ale je nás porad kolem 20ti. Stejně probíhá i

druhé a třetí kolo, na kopci vždy pár lidí odpadne, ve sjezdu se jezdí hlava nehlava, ale s každým kolem si lepe pamatují stopu kudy jet a tak se to s primhouřením očí da projít. Ve čtvrtém kole je premie na kopci a tuším že by se tu mohlo něco stát, protože to pak budou jen dvě kola do cíle. Nastupuje Vlada Svoboda, kolega Jirky Voráčka a jede si pro premií. Před ní do toho jde naplno Jirka, Vlada Bouska a tak musím taky. Poodjždíme všem, ale ještě nás Axon skupina a pár dalších lidí sjíždí. Dvě kola před cílem je nás tak kolem 10ti. Předposlední cílový kopec a najezd do posledního okruhu. Tady nastupuje Vlada Bouska, který si myslel že už je cíl. Za ním Jirka Voráček, já, a Vlada Svoboda. Najednou jsme nahore jen ve 4 a tak zavelím že jedeme, protože mezera za námi je už slušná. A tak jedeme, ale každý se už trochu setří na cílový kopec a tak se na nás začne nebezpečně dotahovat Axon skupina s Kamilem Ackermannem a Risou Loblém. To se mi vůbec nelíbí, protože v tuhle chvíli jedu nejhůře o třetí místo v kategorii a nechci aby nás Axon dojel. Jdu tedy na celo a chvíli udávám tempo. 3 km do cíle pronásledovatele jsme opět setrasli, přitom byli opravdu na dostřel. Jak ale pak v cíli přiznali, dotahovali nás celou dobu, zatímco my jsme tak nejeli, takže když jsem pak zabral naplno, opět odpadli. V tomhle je cyklistika spravedlivá. Dva km před cílem zkusím nastoupit, ale zbytek skupiny je za pár vteřin za mnou. 1 km před cílem nastoupím podruhé a už získávám naskok. Najíždím do cílového kopce, naskok porad držím, ale tuším že by se musel stát zazrak aby to vyšlo. 500, 400 m porad jsem na celo, až kolem 300m před cílem se kolem me prezene Jirka Voráček a jede si pro první místo, za ním Vlada Svoboda a nakonec me předjede i Vlada Bouska, posledních 200 m je ta nejprudší pasáž s více než 10%, takže už není kde brát a víc to nejde. S výsledkem jsem nicméně opravdu spokojený, zase to bylo poctivé a jel jsem aktivně. Ostatní kluci taky, nikdo se nesetřil na závěrečný kopec, takže výsledky jsou spravedlivé. Pro me třetí místo v kategorii a potvrzení že letos v SUAC nevladnou mladici pod 30 let, ale naše kategorie. Po závodech tradiční zhodnocení s ostatními a protože to dopadlo na bednu, tak si rád ještě počkám na vyhlášení. Jako bonus je nám pro příští rok slíbeno dalších 4km nového povrchu okruhu, už teď se na to těším!

ZLATÉ KOLO VYSOČINY

Turista – Stříbrná Vysočina

Tak krásný report jak Kolikáč v r.2014 nenapíšu, tak jen v krátkosti. Závod je velmi dobře zorganizovaný, o vše postarano, poradatelů snad ještě více než závodníků. Pocházení vyšlo na 1+ 24c sluníčko, lepší být nemůže. Trasa nádherná, když jsem zrovna nehřýzal řidítka v nějakém dokopci nebo zkopci a měl možnost zvednout hlavu se rozhlédnout. Vysocinu znám, mám tam příbuzné, ale spíš tu Českou, tu Moravskou předcházely hrozivé zvěsti které se bohužel vyplnily. Hned na úvod jsem slepě spolehal že rychlíci vedí kam jedou a cestu jsem si nehlídal, takže jsme přešly odbočku a musely dohanet nové se zformované celo. Ze začátku se jelo obligátně fest, nastupy, rychle kopce, což mi dost vyždimalo. V prvním věcmi stoupaní na Čtyři Dvory se ozval někdo koho Kolikáč nazývá Pavlíšem, vzdechy to byli opravdu mohutné a vylekali srnky i v sousedním údolí. V tomto stoupaní mi odjely čtyři borci a zůstal jsem jen ještě s jedním člověkem. Ten mi pak cuknul na Bolesín a zůstal jsem úplně sám jen s kamarádem křekem který mi pak už celou cestu kousal i do míst která jsem netušil že mám. Na 60km sám, a už s kereci kterou ani normálně netrpím, to je špatně musím s tím něco udělat. Slevil jsem z nároku a nasadil osvědčené, málo ale porad a začal pozvolna ukusovat ze Zlatého koláčku Vysociny. Kopců i metru přibývalo, vátiku k dispozici ubývalo. Na občerstvovkách jsem se dozvídal že celo mi po minutkách ujíždí, ale vzhledem k tomu že jsem byl celkově na šestém místě tak jsem doufal že by to mohlo být na nějaké podívo umístění v kategorii. Pak se ale stále osudová chyba, asi vyčerpaním jsem v Dolní Rozince přehlédl odbočku, a než jsem se probudil, našel správnou obrazovku s mapou a zorientoval se, ujel jsem asi kilometr a ztratil tak čtyři minuty. Na občerstvovce mne dojel hekal Pavlíš a už jsem se ho nezbavil. Už na tom byl asi také dost špatně, už hekal i do malých brdů, ale já jsem na tom byl stejně, a jemu to do kopců jelo lepe. Na rovine jsem ho taktikou pomalu ale porad dojel, chvíli jsme jeli spolu a pokoušely se o spolupráci ale na hlavní před Rudou jsem mu popral štěstí a nechal ho jet protože v závěrečném kopci bych ho stejně neodparal. V té době jsem ještě netušil jsem že je v mé kategorii, věduce, možná bych se alespoň pokusil, ale byl jsem fakt na srot. Takže nakonec druhé místo. Závod je to nádhernější, jak říká Camrda takové hodně uprimnější, člověk se v něm úplně najde. Poučení pro příště, možná jsem vezl zbytečně moc vody a jídla a v prudkých kopcích je to znát. Kromě první, občerstvovky jsou dobře zásobené a umístěné a stáčila by i v teplem počasí jedna litrovka. A neverit lidem před sebou a lepe studovat trasu. Ač jsem se snažil mentálně připravit, trasa i počasí nádherné, nejel jsem se mi celkově úplně v pohode. Možná ranní brzky stávaní, nebo to že jsem se předem nerozjel a zmatky po startu. Když bude příští rok počasí, třeba se vypravím znovu si to více užít než prezít.

KAŠPERSKÉ HORY

Dreamer – Kasperske Hory - Proti předpokladum

Vikendovy etapovy zavod v Kasperských Horach ma pro me predehru uz ve ctvrtek vecer, kdy mi pri pohodove jizde po modranske cyklostezce vleti do pusy vcela a pocti me zihadlem, na coz moje telo reaguje nepeknou alergickou reakci a vecer tak pro me konci volanim 155 a odvozem na pohotovost, kde dostavam do zily davku lektvaru do zily. V patek se citim ale normalne a i kdyz mam brat nejake prasky, na sobotni zavod se chystam, pokud se to nezhorsi. Sobotni rano take vypada dobre a tak vyrazim do Kasperek. Tam se jede muj oblíbeny etapak, tedy dopoledne casovka do kopce a odpoledne hromadny zavod. V klidu se rozjizdim, pocasi preje, v minulych letech tu prselo nebo bylo 6st nahore na Zhuri, dneska to bude v pekнем letnim pocasi. Za chvili jdu na start a jsem zvedavy jak mi to pojede, docela si verim. Casovka ma 8,5km s prevysenim 500m, pricemz prvni polovina je jeste normalni kopec, druha polovina uz jde malokdy pod 10%. Takze az nekdy v te polovine poznate jak na tom jste. Pocitove se mi nejede spatne, ale kdyz me za polovinou predjede V. Pivonka z JALky startujici minutu za mnou, tusim ze neco neni v poradku. Sice je jediny kdo me predjede, ale nemam sancí se za nim chvili svezt. 1-2km pred koncem casovky je nejprudsi cast a tam uplne tuhnu, 34x25 prevod je malo a trapim se tam rychlosti 11kmh a je mi na zvraceni. V cili tak cas na moje pomery daleko za ocekavanim, skoro 2 minuty za V. Bouskou, 1,5min za Bedou Pruchou, 1 min za Jirkou Vorackem. Misi se ve me pocity zklamani, ale vim ze lepe to v ten moment neslo zajet a dal jsem do toho vsechno. Nasleduje pauza pred hromadnym zavodem, davam si neco k jidlu a snazim se odpocivat a nabrat sily. Je mi jasne ze dneska to zadny zazrak nebude a rikam si, ze budu rad kdyz v hromadaku uvisim s klukama aspon jedno kolo. Hromadny zavod se jede na 4x15km okruhy a je to same nahoru a dolu, k tomu docela rozbite uzke cesty, takze to bude opet poradna vyzva! Po startu se drzim co nejvic vepredu, protoze se jede hned do prudkeho kopce. A presne jak cekam, balik se trha uz tady a nahore je nas asi 8, taha to hlavne Jirka Voracek, kteremu taky casovka nevysla podle jeho predstav. Ve sjezdu nas sice dojede velka cast baliku, ale protoze nasleduje dalsi kopec z Rejstejna do Kasperek, brzy je nas na cele zase stejne jako predtim. Protoze si po casovce vubec neverim, muj jediny cil je vydrzet co nejdele s temi nejlepsimi. V mezi sjezdu mezi dvema kopci jsem na konci skupiny a kdyz se najede do kopce, nezachytim nastup dvojice z JALky a Jirky Voracka. On to ani neni nastup, jen proste jedou o neco rychleji a ja si rikam ze kdyz mam kolem sebe V. Bousku a Bedu Pruchu, tak se to sjede. Jak se ale ukazuje na horizontu, najednou je obe tahnou ja a snazim se sjet prvni trojici. Dokonce i Beda odpada a ja jedu jen s V. Bouskou. Cele dalsi pul kolo se pak snazime tu trojku vepredu sjet, ale uz jsou pomerne daleko. Mezitim nas dojede Beda, který ale pak hlasi ze v tom mezi kopci spatne preradil a tudiz ztratil pozici. Tady si konecne uvedomim, ale mi to v hromadaku jede proti casovce uplne jinak a najednou se muzou merit s klukama, co mi v casovce dali dve minuty. A tak jedu v poslednich dvou kolech co nejvic aktivne a v poslednim kole dokonce v kopci odpada V. Bouska. Jedu tedy pouze s Bedou Pruchou. V cilovem kopci mu zkusim parkrat nastoupit, ale je silny a s usmevem na rtech se me drzi a glosuje co to tady zkousim, ze takhle ty 2min na VI. Bousku fakt nesjedu tim trhavym tempem. Ale to ja v ten moment neresim jak daleko je za mnou. Ve finisi jde preze me, ale i tak je to pekne treti misto v hromadaku v ramci SUAC, i kdyz vysledky se vyhlasovaly spolecne s JAL. Myslel jsem ze VI Bouska dojede tak pul minuty za nami, ale nakonec mu to trvalo 1,5 minuty, coz znamena, ze jsem malem stahl tu 2min ztratu z casovky! Vetsinou jak clovek dojede v casovce, podobne dojede i v hromadaku, dneska to ale bylo jinak. Treba jsem ale jen malo rozjel pred casovkou, treba za to mohl ten incident s vcelou, to uz ted nezjistim. Hromadnym zavodem jsem si spravil chut a potvrdil si ze porad jezdit umim. A to uplne hlavni je potvrdit si ze i kdyz neco uplne nevyjde, porad me to bavi!

ROUDNICE - ČASOVKA

Čespa – Dnes trochu ve zmatku

Giro Zavadilka,,,,,dnes trochu ve zmatku. Na začátku týdne píši pořadatel, zda-li je dopolední časovka i pro příchozí a jelikož mi nepřišla odpověď, tak jí vypouštím a raději odvážím rodinu do sousední vesnice za příbuznými, když sedám do auta, že pojedou na start,tak při startování se ozve rána, pak rachot, chvíli nejde posilovač,pak jde, rachot přetrvává í, jdu se podívat,co se stalo a vidím podelně rozpůlený plochý klínák, vytahuji spadlou půlku a jedu směr Vědomice. Zde rychle dostihnout Camrdu, já natočit a on vytočit nohy a vrátit se k autu. Motor už vychladl,tak jdu spočítat škody. Kouslo se ložisko vodící kladky, nevydrželo to plastové kolečko ložiska a rozletělo se, následně odělalo výše zminovanou paseku.....vytakuji utavené kolečko, centruji zbytek řemene na ložisko a modlím se,aby mě auto dovezlo domů.....no je tu start, vysloveně rozjetý nejsem,trat jsem si nestihl ani project, jen jsem jel pár km v protisměru a zpět k časomíře, zde další zádrhel dne-nejde nastavit časomíra, začínám chladnout a jen koukám na blýžící se mraky plné vody....zpoždění cca 10minut. Start, rychle zacvaknout a vpřed, najednou slyším šílenej rachot od zadního kola a zjišťuji,že se uvolnila samolepka, co kryje ventilek na disku, super to poslouchat....nakonec se nalepila na zadni stavbu a už jen ševelilia o disk.....jedu si to své, předemnou vidím zavádějící felicii s pořadatel, tak jsem si oddychl, že snad nezabloudím.....tak to došolíchám až k cíli a jelikož jsem byl nervozní jak z auta,tak i z časomíry,tak doopravdy poctivě zastavuji Garmina na lajně

s časem o 5sekund rychlejší, než byl ten ofiko.....odchytává si mě Kapr a krásně mi vypráví, jak jsem proletěl tu poslední pravotočivou zatáčku, že to byla parádní podívaná, zvedá se mi nálada.....naložit kolo a rychle do Prahy vyměnit auto, neb se bojím, že bych nedojel a nechci někde zůstat viset s rodinou ve škarpě.....prohodit auta, nazpět pro rodinu a pokusit se stihnout i vyhlášení.....Ano, své jméno zaslechl zrovna ve chvíli, když jsem projížděl kolem tribuny, tak jsem si alpon vychutnal po zaparkování pohled na Kapra a jeho bednu.....rychle se rozloučit a s prvníma kapkama zavelet rodině k nástupu do náhradního auta..... když se daří, tak se daří....P.S. busík na lesnou nebude vypraven.....

ŽLEBSKÝ ZUBR

Kolíkáč – Chutný Zubr

Červen moc neklapnul, hromadřáků málo, časovky mě stále nějak neukojují, zjišťuji, že spíše jezdím z povinnosti ... Ale Zubr láká, již před lety jsem okusil jeho chuť a letos jsem si zase náramně pošmákl. Kategorie M40 je nabitá, hned po příjezdu na parking vidět vysmátého Líbou s Košíkem, k tomu Vencu Candru, Webery a další ... no prostě dnes to zase žádná selanka nebude. Orange jsou pěkně zastoupení, Bonzo bez nového dresu, starý má vytahaný, jak zhubnul, Hulís, Alf a Pepíno, který má asi největší šanci na pódiovou radost. Rychle se rozjet a přát si, ať přežiju k sečské hrázi v blízkosti čela. 80 hlav se dává do pohybu a míří vstříc Železným horám. Ochomýtám se na špici, nohy po včerejším rádném rozjetí s HonzouB se vcelku bezbolestně točí. Ve sjezdu do Ronova potáhnout špic a pak se zašít do TOP10 a šetřit a šetřit . První zvednutí sklonu, shodit to na malou, žádný hrdinství, pěkně točit a točit. Bonzo s Hulísem se tlačí dopředu. A nad Třemošnicí konečně hnát srdíčko do vyšších čísel, safra toto bolí, ale přeci si to nenechám ujet už tadyyy ... Jo povedlo se, jsem s nimi, chrochtám si za zadním kolem Košíka a vedle mě se rozdýchává Líba. Spadnout do Kraskova a znovu to drtit nahoru, nahoru k Seči. Vydržel jsem, zaváděcí auto je na dosah, tak to bychom měli. Nasát z bidonu a řídit se na hráze, vzpomínky na zaniklý maraton Vysočina jsou tu, do háje škoda ho! Tunel a kostky, kola drnčí jako o život, turisti se přimáčkli k zábradlí. Ostrá levá a další zvednutí sklonu. Ještě chvíli tam poslat plnou wattáž na velkou placku a pak pokorně shodit a zase mydlit kopytama větší kadenci. Když už se zdá, že ani tento brdek mě neodstřelí, tak začínám pěkně vadnout. Mlátím se ze strany na stranu a TOP10 mi metr po metru neodvratně odjíždí. Nééé, to snad ne, 20-30 metrů díra by ještě snad měla jít sjet ne? Přihítí se nějaká mašina zezadu? Bohužel je vymalováno, až po chvíli se sdružujeme asi do cca 15 lidí, ale kolotoč nefunguje. Z jednoho týmu je tu snad jen Veloservis ve více lidech, jinak každý po jednom, a domluva vážne. Škoda, že tu nejsou bratři z Brodu, možná bychom ještě něco zkusili, čelní grupa je totiž stále ještě vidět. Bohužel jsem to nějak trochu vzdal, zalezl dozadu a nechal se vláčet po dalších brdkách, co nám trasa přichystala. A přitom se asi pár jedinců dostalo z naší skupiny do úniku, především Luboš Kejval by byl asi dobrým tahounem ke sjíždění čela. A taky pak podle výsledků přijel jako první za nej osmičkou. Začínám ožívat až po prémii na Kovářov, kdy v dále vidíme nějaké dvojčky a jednotlivce. Roztáčíme kolotoč a časem je sjíždíme. Profil trasy je již teď převážně rovinatý anebo z kopce, ale moc lidí se ke zvýšení tempa nemá, každý asi šetří na závěrečný brdek ve Žlebech. Já jsem to nějak pojal obráceně, z toho průjezdu Žleby, které jsou nabitě turisti, mám docela obavy o smotání se, tak si lezu zase sraβάcky dozadu. A tak závěr už jen dojíždím, bez ambicí, i když ještě pár lidí přežije k té cílové lajně. U zlatavého moku pak v oranžovém hloučku hodnotíme dnešní podařený match. Ale stejně mi v hlavě zase vrtá brouk, že jsem nebyl až tak daleko od endorfinové koupele. Že za těch pár metrů v dloubáku za přehradou mohou ty moje přezírací orgie, špatná tréninková morálka a ... kdo ví, ale hlavně, že to zase bavilo!

GIRO DE ZAVADILKA

Camrda – Hópnout na bednu a šupajdá domů

Taky bych chtěl všem moc poděkovat, byl to zážitek a prásknul jsem si to moc pěkně. Už pár set metrů od startu po odstředění ze špice jsem v prvním minibrdečku lovil hák a zažil první krizovou situaci. Tu však Karel vyvážil, když vystřelil krásnou 5ti km špici hned od startu. V háku jsem si to užíval, skoro jsem chvílema chtěl zařvat ať odstředí, aby se chudák moc neutahal, ale vzadu, mi něco říkalo, že můj čas ještě přijde . Milhoš špicuje krásně a jedeme jako grupeto compacto. Ale každá byť krátká špice bere hrozně moc sil, takže jsem byl hrozně moc rád, jak cesta pěkně ubíhá a do cíle je to už za pár. V kopci trochu orážime a pak už jen kaše do cíle. Zatáčku projíždíme hladce, Kapr řve, ať tu rovinku jedu, ale já už nechci, já už chci jen civět na Karlovo zadní kolo a přejet koberec. Kapr nasadí tempomat na padesát a jsme tam. Pak už jen převlíknout sundat hrazdu, hópnout na bednu a šupajdá domů (díky za odvoz). Takže ještě jednou díky profici!

Mlhoš – Bedna pro Fabiánka

Chci oběma Karlům moc za dnešek poděkovat. Bez nich bych si mohl o takové momentce na bedně pro Fabiánka nechat fakt leda tak zdát...Že je Kapr při časovce neskutečná mašina víme všichni. Ale jedna věc je vědět a druhá

věc zažít. A tak jsem ochutnal, co předtím zažili HonzaB, Bobek, Pistachio a asi další, a jaké to je, tiše trpět v háku. Teda úplně na začátku to vypadalo trochu nadějněji. Kapr vytříhl neskutečnou úvodní určitě víc, než 5 minutovou špici. Krásný tempo, říkal jsem si, že takhle kdyby to bylo celou cestu, tak by to šlo. Bohužel. Pak jsem tak 3x dal 30 vteřinovou špici a byl jsem na kaši. Camrda našťestí jel špice krásné a přece jen dal Kaprovi trochu orazit, já už se soutředil jen na to uvíset v háku, kterej bolet už sám o sobě. Nakonec jsem i musel párkrát zařvat moc a do jediného brdku jet svoje tempo, po kterým nebudu muset na vrcholu do škarpy a budu aspoň ve stavu jakž takž viset dál. Přišlo mi, že se ten kopec ploužím, ještě foukalo proti... Každopádně jsem jsem z toho měl dost blbej pocit. Nakonec na Stravě tam má na vteřinu přesně stejnej čas Rendl z Dexteru, tak to možná bylo lepší, než ta trocha zvratků v puse.. (a Dexteři už byli asi taky za zenitem...) Ve sjezdu pak docela dobrý, trochu horší až ostrá pravá na hlavní před cílem a byli jsme na pásce. Bylo to fakt hustý. Měl jsem z toho smíšené pocity, že jsem kluky brzil. Kapr se mě snažil chlácholit, že dobrý, ale kámen ze srdce mi stejně spadl, až bylo jasné, že v kategorii jsme vyhráli a tím pádem, že jsem to Karlům nezkažil. Krásnej zážitek, díky moc za něj...Jo a díky moc za krásný fotky...

KLATOVY

Dreamer – Mistrovství SUAC - Vylet s navstevou Sumavskeho narodniho parku

Mistrovství SUAC na silnici, 2. Cerny kralik Axonu 2016, nebo sobotní polední vylet s navstevou Sumavskeho narodniho parku. Tyto tři zdanlive nesouvisejici nazvy maji neco spolecneho, i kdyz to tak vubec nevypada. Jde totiz o jednu a tu samou akci. To mate tak, poradat silnicni zavody na Sumave uz par let oficialne nejde, povoleni od Policie je nemozne sehnat a podminky jsou nesplnitelne, pokud nemate velky rozpočet. A tak se dalsi zavod serie SUAC zamaskoval za tyto nazvy a oficialne je to vylet. Ve skutečnosti se ale jede v zavodnim tempu od startu do cíle. Trasa Klatovy - Besiny - Javorna - Zelezna Ruda - Spicak - Hojsova Straz - Nyrsko - Janovice - Klatovy meri 75 km a ma prevyseni pres 1000m. Pro nekoho hodne narocne, ja bych uvital delsi trat, vzdyt pred tydнем na Beskydu jsme nastoupali 3x vic metru na 185 km. Ale neda se nic delat, i kdyz je trat na me spis kratka, zkusim zabojuvat co to pujde, protoze tahle akce, o ktere byla zminka i v patecni tistene Mlade Fronte, je vypsana jako Mistrovsky zavod SUAC. Sobotni rano je docela zima, takže jenom vitam ze je start po poledni. Na start jedu na kole, protoze to mam od baraku 20km, idealni na rozjeti. Od Nyrska smerem na Klatovy fouka protivitr, dobre vedet, protoze v tomhle smeru bude konec zavodu. V Klatovech jsem 15min pred startem, rychle zaplatit 200 Kc a poprvé ocenit skvelou prací organizatoru, tohle je asi jediný zavod, kde pred nim muzete dat kafe, pernik nebo doplnit iontove napoje. O servisu po zavode jeste rec bude. Je odstartovano a vyrazime s vetrem v zadech smer Besiny. To je jeste po rovine, presto si dame s V. Bouskou a J. Vorackem cvicny interval, na zahrati. V pelotonu je krome nich jeste O. Novotny a M. Benes z JALky a k nim P. Cirkl, takže nakonec docela konkurence, ani jsem nevedel ze tihle kluci jsou prihlaseni i v SUAC, ale tim lepe, radeji dojedu treba desaty ve vetsi konkurenci, nez byt takzvané mezi slepými jednookým kralem! Trochu zaboli az kopec na Cachrov, ale ten skutecny zavod a deleni pelotonu nastava az v kopci na Javornou. Tam rozjede tempo Olda Novotny, cely 5km kopec s prumerem 4% vyjedeme rychlosti kolem 28kmh a nahore je nas asi 10. Nasleduje kratky odpocinek a premie v dalsim kopecku na Stary Brunst. Tam suverenne vyhrava Olda Novotny, je videt ze je nekde jinde, nez zbytek nasi skupiny, ne nadarmo jezdil s profikama, mozna si letos jen dava pauzu a tak zavodi s nami, kdo vi. Ale je hezke s takovými borci zavodit a videt ze kdyz si clovek myslí ze uz to vic nejde, tak to jde. Po premii ale Olda svesi nohy a ceká na nas. Do Zelezne Rudy nas tak jede kolem dvanacti, Kamil Ackermann jako poradatel na cele, protoze ve meste ve sjezdu nezavodime. Delame dobre, je tam neprijemne zuzeni a musime vsichni na brzdy. Pak uz odbocime smer Spicacke sedlo. Tady vidim svoji jedinou sancí v zavode, pokud chci neco zkusit na J. Voracka a V. Bousku, musim to zkusit v kopci. Jenze J. Voracek jede vysoke tempo, vrchol se postupne blizi a nevypada to ze by se skupina roztrhala. Ale nakonec preci jen, za novým parkovistem pod sjezdovkou, vidim ze skupina trochu vadne, tak nastoupim a poodjizdim na par metru. Chytne se podle ocekavani Olda Novotny a M. Benes, Jirka je trochu pozadu. Takhle dojizdime az na Spicacke sedlo, nahore jeste zakricim jedeme, tocime. Je nas sest, je tu Jirka Voracek, V. Bouska, V. Svoboda ti dva z CT Weber. To vypada docela dobre, 6 lidi do cíle, protivitr od Nyrska, treba jeste neco vymyslim. Poctive stridame, neni chvilka na oddych a jsme v Hojsove Strazi. Ve sjezdu to prezene Jirka Voracek a malem nevybere velkou serpentinu pod obci, ale nastesti to ubrzdi a nic nejede proti. Jsme dole a jedem kolem prehrady a Nyrska. Je 14:05 a ja vyhlizim tatu, kteremu jsem rekl ze projedeme mezi 13:45 a 14:00. Tata tu neni, doma mi pak rika ze cekal od pul druhe asi 20min. Za Bystrici nas prekvapive dojde P. Cirkl + 1, ale on tohle evidentne umi, navíc za nami jela kolona aut, takže se to dalo doskocit. Razem je nas 8 a cil se neuprosne blizi. Cil je u elektrarny na zacatku Klatov, je to jen mirne do kopce, jak by rekli komentatori na Tour de France, tahle etapa bude pro spurtery. A to ja (zatim) nejsem. Z te nasi osmicky muze vyhrat kdokoliv, i kdyz se snazim soustredit na Jirku a Vladu, coz jsou mi souperi v kategorii, je to tezke, tim jak se stridame na spici v osmi lidech. Tim vic clovek oceni vykony profesionalu na Tour De France, v televizi vse vypada jednoduse, ale v realu je to hodne premysleni a stejne potrebujete i stesti a rozhoduji detaily. Asi 1km pred cílem se ocitam na spici a tak zkusim nastoupit. Lehce poodjizdim, ale v protivetru mi brzy dochazi sily. Zbytek me tak dojde, predjede a

ja lovím hák. V ten moment poodjede Cirkl s Novotným, jezdec prede mnou si skrtne o kolo pred nim a ja mam co delat abych do nej nevrátil a nespádl. Leknutí me donutilo přibrzdit a i takové nekolikavterinové vyvedení z koncentrace staci, abych se propádl na konec skupiny. Pak už přijde spurt, kde jde preze me V. Bouska, snažím se za něj pověsit, ale je to marná snaha. Nebudu říkat jako R. Kreuziger po nedávne etape na Tour že se mi nafoukly nohy, jednoduše už na zadný velký spurt nemám. Vlada nakonec na care podlehne J. Voráckovi, na me zůstane třetí místo v me kategorii. Před pár roky bych si nemyslel, že budu skoro v každem závode jezdit o vítězství a tak jsem za takový výsledek rád a beru ho s díky i pokorou. Samozřejmě že bych nejradeji vyhrál, ale aby nekdo vyhrál, tak nekdo musí být druhy, třetí, a tak dále, tak to prostě je. Navíc takhle mám o motivaci do budoucna stále postarano. Na závěr jeste jednou zmíním organizatory, v cíli na nás čekal plný hrnec testovic, opět perník a k tomu luxusně vypadající koláč na plechu od Risy Lobla, přiznávám že na místě jsem odolal, ale určite i luxusně chutnal! A to nemluví o cenách, kterých bylo také pozehnane. Ale pro tohle na závody nejezdím, i kdybych nedostal nic, tím hlavním důvodem je zazavodit si se stejne naladenými sportovci, zjistit svoji aktuální vykonnost a posunout se nekam dál, protože to jde jedine při závode. Mistrovství, Černý Kralík nebo polední vyjízdka se povedla na jednicku a přejme si at je to za rok oficiálně povolený závod, třeba i s nějakou delší variantou, závod v srdci Sumavy si to zaslouží!

MARIÁNSKÉ LÁZNĚ

Dreamer – Bylo nás pět

Závod v Mariánských Lázních je další z tech SUAC závodů, které se vůbec paradoxně nekonají na Sumavě. Tentokrát mi to ale až tak nevádí, protože mám celý týden dovolenou, kterou si ve středu zpestrím více než hodinovým protocením nohou průměrem 47kmh na Giant Lize v Plzni, kam jsem přijel po utěrním dvoukile. Tam potkávám Kamila A. z Axonu, který me zve na čtvrtěční vyjetí po Domazlicku, které také neodmitám. Na pátek hlásí Kamil masáž a na sobotu rozjetí před závodem, říkám si aha a chvíli přemítám jestli je dobrý nápad dát v pátek další dvoukilo a jestli bych neměl přehodnotit moje plány. Ty nakonec nemením, morálku je třeba držet, ale první hodiny porad myslím na to jak si Kamil dáva někde masáž a já v 6 ráno jedu nekam ke Kvildě v mlze a navlhých silnicích. Ale když se pak ránní oblačnost rozpustí a vysvitne slunce a trénink se přehoupne do své poloviny, tak je to úžasné a jen si gratuluji, že jsem vyjel. V sobotu už tedy jen lehce vyjetí na krosu v lese průměrem asi 18kmh :) a v neděli ráno cesta do Marianek. Zdejší závod má 91 km, jedou se dva okruhy, kde je těžký kopec s 300m převýšením, navíc s nepravidelným sklonem. Jedu do Marianek s dalším členem konkurenčního Axonu, Martinem Sokolem, který je z Kdyně, takže takový ridesharing v praxi, už me nebavilo cestovat na tyto vzdalé Suac závody sám, takhle si člověk aspoň s někým popovídá. Přijíždíme akorát na čas, rozjet se stihám jen asi na 15 min ale nějak to neresím, pod ten hlavní kopec to je asi 15km, takže dost času roztocit nohy. Závod je společný s Extraligou Masters a tak jsou na startu borci jako Ales Strnad, Petr Benes a další. Je tu i tradiční sestava Spartanu, které moc neznám, ale je jasné že budou tvořit závod, nebo Fiala z Favoritu Brno, s kterým jsem četl rozhovor s jedním z letošních cílů 53x11. Jsou tu i dva borci Puskinak teamu, kde T. Radolf na startu hlásí, že je tu víc lidí než na Českém Poháru. Odstartujeme za polojasné oblohy, teploty kolem 24st, je leheč dusno. Po startu scénář přesně jak jsem čekal, pod kopec se jede pohodově tempo na rozjetí, tak si hlídám pozici, abych nebyl moc vzadu. Jakmile najedeme do kopce, začíná se jet podlaha, úvodní pasáž jedu na velkou, protože jak jsem psal je to nepravděelný kopec a je tam rovnější úsek a můj přesmykac není v nejlepším stavu, takže lepší ho nepokoušet. Jakmile ale najedeme do prudké pasáže shazují a hakuju celý závod. Prvního průjezdu se bojím nejvíc, ja se vždy rozjezd naplno až po delší době, takže si hlídám abych byl na vrcholu v čelní skupině. To se dá, bolelo to, ale min než před rokem. Nahore je nás kolem 15ti a jedeme zvlněným profilem dál. Je tam jeste jeden úsek kde mi to před rokem ujelo, ale letos si to pohlídam. Do Marianek se nás tak v polovině závodu vrací porad stejný balík. Dám si nějaký ten energetický gel a už se těším na druhý průjezd kopcem. Tam najíždím dokonce z druhé pozice. Jedeme opět nadoraz, že skoro nevnímám, jak po stranách stojí a hlásíte povzbuzují desítky fanoušku, to je třeba zmínit, protože to se malokdy na těchto závodech vidí! Stacím zamumlat "díky díky" a slápu že všech sil dál. Skupinka se rozpada, jedu kolem páteho místa, když v tom z toho silného tempa jeste nekdo nastoupí, Fabisovský ze Sweepu a Ales Strnad. Za ním vystartuje jeste jeden, pak Beda Prucha. Já hakuju Jirku Vorácka a to se vyplácí. Strojovým tempem dojedeme a předjedeme Bedu a pod vrcholem máme i Alese Strnada. Přida se k nám jeste jeden Spartan, jeste vydržet pár vterin maxima na vrcholu kopce, nahodit velký převodník a pak už si užít jízdu v petičenném vlacku. Do cíle bude už jen zvlněný terén, za námi mezera. Je nás pět a já verím že takhle dojedeme do cíle. Před námi jede jeste v uniku Fabisovský, ale to mi v závodním vypětí uniklo a myslel jsem že jedeme o první místo. Ale ani jízda v naší skupince není zadarmo. Musíme opravdu počtively strídat, skoro nemám čas se ani napít a je potřeba hlídat každé odstrídání, staci jedno zaváhání a vláček vám ujede. Ve skupině ale úspěšně jsem, počtively strídám, hrozne si to užívám. Pak vidím před námi takový tmavý mrak, ale říkám si že to je jen nízká oblačnost. To sice možná je, ale pak z mraku zahrní a za další dvě minuty už jedeme po mokré silnici. Dest sice chytne jen lehčí, ale silnice nepříjemně nahazují a mrak po naší straně vypadá zlověstně. Třetý už jsou mokré, ale není čas nad tím přemyslet, je to závod. Jak znenadání bourka přišla, tak asi po 10min odesla a za chvíli zase

jedeme na suchu. Parkrat se ohlednu za sebe, protože Ales Strnad hlasi ze nas sjizdi dalsi skupina, ja ale nikoho nevidim tak na pul kilometru, tak si rikam ze jen tak hecuje. Prichazi 4km sjezd par km pred samotnym cilem, za nami stale nikdo. Jedeme naplno, druhe kolo sjezdu prumerem 62kmh (prvni ve vetsim baliku 58kmh), zatacime z hlavni smer Marianky, kdyz v tom se ohlednu a vidim dva Spartany a kousek za nimi zbytek skupiny vc. P. Benese, Bedy Pruchy a dalsich. Absolutne nerozumim kde se tam vzali a jak nas mohli sjet, chapu ze s mymi kompakty jsem asi z kopce nejel rychleji nez oni, ale bylo nas pet, jeste ve sjezdu jsem se otacel a na stovky metru nikde nikdo. Najednou je nas kolem 12ti a cil je par km pred nami. Trochu me to demotivuje a tak se radim na konec skupiny a mam co delat abych tam zustal, protože Spartani s vidinou cile jedou jako k ohni. Snazim se hakovat Bedu nebo Jirku Voracka, ale moc mi to nejde. Blizi se cil a bude to opet hromadny spurt. Zjistuju ze nevim kde presne je cil, coz je velka chyba, ze jsem se pred startem nepodival. Zhruba tusim kde byl pred rokem, ale kluci rikali ze letos to bude trochu jinak. Odbocujeme z hlavni, vjizdi nam tam auto, saham na brzdy a zadni kolo Bedy je prede mnou asi 5m. At delam co delam, uz to nestahnu, cilova rovinka je sice do mirneho stoupani, ale je to marna snaha, tohle mi tedy nevyslo a k zadnemu spurtu jsem se nedostal z a nasi skupiny dojzdim sice ne uplne posledni, ale na konci urcite. Do cile dojzdim s tim ze budu treti za Jirkou a Bedou, ale protože Beda jel zavod v ramci Extraligy Masters, mam tak krasne druhe místo v kategorii, Jirka byl opet o kousek lepsi a zaslouzene vyhrava. Ted uz vnimam jen ty pozitivni dojmy ze zavodu, ale opravdu to v ten moment nepotesilo, ze kdyz vyjedete na kopec v nejlepsi petce, ujedete vetsine Spartanu, borcum z Favoritu, leaderum ELM pak dalsich 25km jedete v uniku a nikoho za sebou nevidite, ctyri km pred cilem jste dojeti. Ale ruku na srdce, prave v tomhle je cyklistika krasna, ze pokazde napise nejaky zajimavy scenar a dokud nejste v cili, nic nemate v kapse, protože se zavodi do posledniho metru. A to je jedine dobre!

ZLAŤÁK

Kolikáč – Promočené zlatákoendorfiny

Ráno se tomu ani nechce věřit, že by měl přijít déšť. Ale furt mám před očima ty předpovědní modely a jakoby mi už trochu počvachtávalo v tretrách. Ale zatím se sluníme s Alfem ve Mstěticích, je 6:25h., ještě počkáme, co kdyby náhodou někdo dorazil... A hele od Prahy se řítí něco oranž, a on je to Míra Bittner, ale jen mávne a letí do práce. Pak před Čelej potkat další známou postavičku, Bobka na zimáku. Tak ten to ošěfoval, taky jsem o blatnících uvažoval. Ale Bobek míří taky do rachoty. Přes Lysou nabere Kapra, v Nymburce Strejdu a v Křinci Pepína. Počasí a pocity stále parádní, když máte v Jičíně kolem 9h ráno již v nohách 100večku a ještě jste nedali velkou placku. A kopce přicházejí, takže i nadále sjíždím malý převodník. Syřenov si měříme watty a pak se necháme tak unést krajinou a Kaprovou špicí, že přejíždíme odbočku na Jilemnici a končíme až v Nové Pace. Raději návrat, než se kočkovat s auty na hlavní silnici. Pepíno se odděluje a míří domů, my se houpeme směr konzum v Jilemnici. Rychlý nákup, kontrola radarů, prý se to rozpadá a pršet z toho nebude. Na kruháku Jarda Karas na biku a začíná krásných 23km z 400 metru do 1400 metru nad mořem. A ze shora začíná jemně mžít, zatím to ani moc nenahazuje, držíme spořádaný šik. Někde u Třídolí se dělíme, Strejda s Alfem svým tempem. Jarda ukazuje k čemu byly ty zimní pumpky a zle topí pod kotlem na širokých gumách. Já s Kaprem, mžení se pomalu mění v mrholení. Zlatáček zahalen v mracích. Ale už není nějaké rozumné síly, která by řekla, pojd'te, zalezeme do tepla. Zdolat kultovní kopec je jediným cílem. Jarda zmizel, Kapr zkouší nastupovat na velkou, ale já furt točím 39x27. Rozbízíme mlhu, která se před námi rozestupuje až na poslední chvíli, a tak našťěstí nevidíme, co nás ještě čeká. Ale s Kaprem to ubíhá jedna radost... už regulérně prší. Konečně nahoře, zalézt do zrekonstruované chaty a zažít pocit strachu, jaké to bude dolů. Svlékám promočený dres, navlékám funkční triko, na to mokrý dres a vestu. Safra, jak já si přeju být už ve výťahu na Jízu! Představa té promočené cesty nazpět mě vůbec nenaplnuje. Alf se Strejdu s defektem to rozumně zabalili na Horních Mísečkách a jeli již napřed dolů na kruhák do hospody. Ještě vrcholové foto, teploměr ukazuje 13 stupňů, vítr vane od Prahy a my se spouštím dolů. Necítím prsty, brzdit je velký problém. Jarda nabízí rukavice, ale pro mě je to bohužel nějaká dětská velikost, ale stejně díky! V potocích vody se mi zobrazují apokalyptické obrazy Krušnotona z roku 2010. Od Dolních Míseček už na špicí Kapr a já si dávám střiky přímo do dutin. A začínám si to uživat! To je magořina Drtíme to dolů, jen sople odletují. Jarda se loučí a míří do vyhráté chaty. My do hospody na grog a činu s rýží. Zeleň na radarech se smilovala a vypadá to, že už nazpět pršet nebude. A je to tak! Do Lomnice ještě mokré silnice, ale pak již paráda. Nohy z nebes! Jak kdyby byly pokropeny tou živou ledovou vodou ze Zlatáku. Udržet ještě hořejšek v provozuschopném stavu a pravidelně doplňovat tekutiny a pochutiny. S díky odmítám Strejduv odvoz z Nymburka. S Kaprem a Alfem do Sojovic a do Brandýsa. A pak už jen kousek domů Zase zažít ten všeobjímající a nesdělitelný pocit, když si střihnete 300km!

ČASOVKA DRUŽSTEV KLATOVY

Dreamer – Týmová spolupráce nese ovoce

Před rokem mi celkově poradi SUAC uniklo z toho důvodu že jsem odcestoval do Ameriky na služební cestu a chybel mi jeden závod do celkového poradi. A tak i když to letos na další výlet za velkou louží zatím nevypadá, říkám si že by bylo dobře konečně také jednou objet nějakou amatérskou ligu kompletní, což se mi nikdy ještě nepovedlo. Den po Krušnotonu se koná časovka 4 členných družstev v Klatovech na cca 50km. Sam bych nejel, ale kluci mě přemlouvají a tak nakonec dáme dohromady tým, ve kterém bych měl jet s dalším účastníkem Krušnotona, Bedou Pruchou a dále s Martinem Sokolem a Ondrou Čechurou y Axonu. Krušnoton mě samozřejmě vycerpal jak fyzicky tak duševně, ale když už jsem to slíbil, neda se nic dělat. Na druhou stranu si říkám, dalším závodem alespoň přijdu hned na jiné myšlenky, tím že se mi Krušnoton nepovedl úplně na sto procent. Navíc časovku družstev jsem ještě nikdy nejel, takže o plánu na nedělní dopoledne je rozhodnuto. V neděli ráno tak vyrazím do Klatov, normálně bych tam jel na kole, ale přesně jen nakonec volím auto, asi budu rád když se na kolo vůbec posadím. Na startu překvapení, nejedu v týmu s Bedou, ale s Jardou Fajtlem, kterého vůbec neznám. Ostatní kluky bych za normálních okolností porazil a moje výkonnost je vyšší, ale díky té únavě možná budu rád že jim budu stačit a tým by tak mohl být vyrovnán. Což je důležité, protože se počítá čas celého týmu, být je tam někde pravidlo že jeden borec může dojet do cíle do 2 minut, ale na to asi nikdo moc kalkulovat nebude. Před startem si i tak říkám, že na mě konkurenty Jirku Voráčka a Vladu Bousku mít nebudu, ale Martin mě motivuje, že Jirka má v týmu slabší jezdce a bude tak na mě muset čekat. Na druhou stranu mají celý tým z jednoho klubu, za to bych jim dal časový bonus. Největší konkurenty tak vidím v týmu s Bedou, Risou Loblém a Vladou Bouskou. Společně rozjetí na asi 20min a cítím že to byl tedy nápad, jet na závod a desím se třech okruhu v souhrnné délce 50km. Martin mi alespoň dává tabletu s kofeinem, normálně nic takového neberu, ale teď ji automaticky a bez protestu vezmu. Odstartujeme a první kolo mě opravdu hodně bolí, v haku ještě nějak visím, ale na spící vzduch moje rychlost celý tým zpomalí. Ale je to i kolem, pouze Martin a Jarda mají časovkarská kola a je to znát. Ve druhém okruhu tak trochu preskupíme poradi za sebou a hned je to lepší. Jedu já a Ondra na normálních kolech a pak kluci s časovkarskými koly. Tím pádem si my dva trochu odpocínáme a pak se nám i v haku jede lépe, než když jsme museli jít na spící po jezdcích na speciálu. Druhé kolo už se postupně rozjíždím, nebo účinkuje ten kofein, druhé kolo tak zajíždíme stejně rychle jako první. Ve třetím kole už vím že to objedu se ctí a klukům to nezkážím a to mě těší. Dokonce i na spící jedu solidní tempo kolem 40kmh. Pak nás ale dojede družstvo které startovalo nějak těsně po našem průjezdu a mají tak o kolo méně. Trochu se motáme dvě družstva dohromady, protože nás předjedou, ale pak odstírají a další borec zpomalí a my je zase dojedeme. V tomto zvláštním stylu pak dojedeme až do cíle, což pak hodnotíme že nás stalo pár vteřin, protože v jedné chvíli jsme si řekli že je necháme jet, ale pak jsme je zase dojeli a předjeli a to se několikrát opakovalo. Nakonec nás dělí 4 vteřiny od druhého místa, které bere tým s Bedou a Risou, nicméně ti dojeli ve třech, protože Vlada Bouska měl něco s kolem. Týmu s Jirkou jsme ale nakonec opravdu dali přes 3 minuty, takže prognóza Martina Sokola se naplnila. Celkově jsme třetí, neboť vyhrál tým juniorů CK Příbram, který našemu týmu i týmu s Bedou a Risou nadelil další 3 minuty, krásný výsledek! Chtěl jsem si vyzkoušet jaké to je a zjistil jsem že i po silné narůchné Krušnotonu se dá druhý den místo tradičního hodinového lehkého vyjetí i zájet slušně teamová časovka, máme nakonec průměr kolem 41,5 což je pěkně na tak dlouhou trasu.

KRITÉRIUM LOPATÁRNA

Dreamer – Sto plus jeden nástup

Plány na tento víkend jsem ladil podle předpovědi počasí, protože v neděli mělo pršet a tak se nabízely různé varianty, jako dát si tréninkové dvoukilo na Sumave a pak podle aktuálního počasí SUAC Lopatárnu v Plzni, kde bych ale vzhledem k tomu dvoukilo asi nic nezajel, protože tohle kritérium je především o spurtech na kilometrovém "rovném" okruhu. Rovněm píšu v úvazkách, před cílem je vždy krátký brdek s pár metry převýšení a verte že když spurtujete popadesáté, tak už to pěkně bolí. Nakonec zůstávám na víkend v Praze a na rozjezd volím sobotní UAC časovku v Lipencích na 2,5km, což je trochu paradoxní, před týdnem nejdělsí závod sezony na 250km, o týden později nejkratší. Lipence se mi i přes hodinové rozjíždění moc nepovedly, moc mi to nešlo a nemohl jsem se prnout k nějakému většímu výkonu. O to víc jsem tak věřil, že v neděli to bude jinak, protože když to jeden den nejede, ten další zpravidla ano. Ráno budíček po 6h, start závodu je v Plzni již v 9h ráno. Prší, ale už to pomalu přestává a jelikož se závod jede na zmínovaném okruhu, trochu mokrá až tak vadit nebude. V půl deváté jsem v Plzni, stále lehce prší, ale na Vysocině na mistraku to bylo mnohem horší. Rozjíždím se jako ostatní asi tak 15minut a už musíme na start. Moc nás tu není, protože jsou kategorie oddělené a 40+ startují po 10h po nás. Škoda, že nás tu do 20ti, ale z dobrých jmen nechybí nikdo, tedy Jirka Voráček, Vlada Bouska, Risa Lobl, Ondra Čechura, Martin Vodák a další. Víím že v hromadném spurtu moc sancí mít nebudu a první kolo to potvrzuje. V druhém tak hned zkouším nastoupit a odjet, protože spurteri tradičně vždy na pár vteřin zvolní a to je voda na můj mlýn. Odjet se mi ale nejdrív nedáří, ale někde po 5. kole které je nejvíce bodované (5,4,2,1) se nám

dari odjet ve čtyřech s Vladou Bouskou, Ondrou Cechurou a někým z CK Kramolin, překvapive tu není Jirka Voracek ani Risa Lobl. Pak si to moc nepamatuju, je mokro, mrholí, přes bryle moc nevidím, jedeme ve čtyřech, zbytek balíku nás nahání, ale nedohání. Normální kolo je bodovane 2,1 a mně se daří zácít sbírat body především na těchto kolech. Někdy poodjedu i naši čtyřce, ale vždy po spurtu se sjedeme. Hodně mě to ale baví, je to taková syrová cyklistika, porad se musí jet srot, mokro v tretrach, porad se musí nastupovat. Někdy v polovině závodu, který je vypsaný na 45 kol (něcelych 50km), dokonce sjedeme rozdrobený balík o celé kolo! To je parada, ale jen na první pohled. Od té doby začne panovat v balíku velký zmatek, protože jezdci o kolo pomáhají svým teamovým kolegům, případně sami nastupují o body, které se jim počítají (takže je berou nám, byť v cíli budou za námi -1 kolo). Prostě docela zmatek, že vůbec nejde odhadnout kolik kdo bude mít bodu a jak to celé dopadne. Kdybychom jeli dál jen ve čtyřech, tak bych asi kluky postupně utrhnul a dojel sám vepředu, protože dneska mi nohy jely hodně dobře, což mě potěšilo. Takhle už do cíle tolik bodu nenasbírám, přesně jen těch nekonečných nastupu v cíli, ale i v průběhu okruhu bylo opravdu možná někdy k té stovce, v jeden moment skoro chytám krece, usměvne na závodu který má hodinu a čtvrt. Konečně posledních pet kol, jeste par bodu a jsme mokri, spinavi, ale spokojeni v cíli. Nakonec je z toho tesně třetí místo za 33 bodu, Vlada Bouska ma 35 a vítězny Ondra Cechura 40 bodu, takže stacilo par spurtu neprohrat o galusku nebo vydrzet jeden dva uniky o něco dele. Ale i tak pro mě krásný výsledek, když jsem viděl na startu ty teamové dresy Axonu a Kramolina, moc jsem neveril že tu něco zajedu. Po závode nám začala být zima, ale to už startuje balík 40+ a tak nás par kluku nenapada nic lepšího, než si objet druhý závod jako bonus! Chci počkat na vyhlášení, takže mám možnost mrznout na trati, sedet v aute, nebo si to jeste jednou objet. Hned ve druhém kole to nepříjemně spadne, volá se i sanitka, nastesti jsem byl hodně vzadu a v bezpečí se padu vyhnul. Pak už se jelo více rozumně, s klukama probíráme závod, trat osycha, občas vykoukne i slunce, nakonec je z toho moc příjemně nedelní dopoledne.

TEMELÍN ČASOVKA

Čespa – T-E-M-E-L-I-N

Jaderná elektrárna Temelín, obecně často nazývaná Temelín (zkratkou ETE, dřív taky JETE nebo JET), je elektrárna s největším instalovaným výkonem v Česku. Stojí v obci Temelín v Jihočeském kraji, v okrese České Budějovice. Elektrárna má instalované dva bloky z původně plánovaných čtyř, každý po rekonstrukci s elektrickým výkonem 1055 MW (původní výkon 1000 MW). V roce 2006 elektrárna vyrobila přibližně 12 TWh (43,2 PJ) elektrické energie, což představovalo přibližně 14 % výroby elektřiny v Česku. Nadmořská výška Temelína je asi 500 m nad mořem. Vltava je vzdálená přibližně 5 km směrem na východ. Elektrárna se nachází na pozemku o rozloze 143 ha (z toho 123 ha je oploceno), který patří ČEZ. Na pozemku je dost místa i pro případné dostavění elektrárny. Lokalita Temelína byla určena na základě řady bezpečnostních, technických i ekonomických kritérií. Blízkost Vltavy a vodního díla Hněvkovice zajišťuje dostatek vody pro chlazení, díky poměrně vysoké nadmořské výšce však elektrárna nemůže být ohrožena povodní. Z ekonomického a energetického hlediska je důležité umístění na jihu státu – uhelné elektrárny se nacházejí poblíž ložisek uhlí v severních Čechách a na severní Moravě, umístění elektrárny na jihu tak usnadňuje a zlevňuje přenos elektřiny (to je i jeden z důvodů umístění JE Dukovany na jižní Moravu). Temelín leží z geologického hlediska na moldanubickém hřbetu, který je do jisté míry pokračováním Lišovského prahu, oblasti v seizmicky klidné a geologicky stabilní, na skalním podloží a mimo geologické zlomy. A přesně výše uvedené řádky mě vedli k účasti na mistrovství JAL v sobotní časovce a nedělního dětského hromadáku se startem vedle elektrárny Temelín. Už od čtvrtka jsem s rodinou u známých na chalupě a jak se sluší a patří, tak si dopřáváme jednu dobrůtku za druhou a projeváme to patřičným množstvím 10st.moku. Sezona je už u konce a tak váhu už neřeším, teda řeším, ale nejde uhlídat, tak jsem to vzdal a užívám si života. Na sobotu dostávám zelenou a na chvíli se vzdaluji od rodiny, s tím, že navečer se potkáme v Milevsku na slavnostech. Do Temelína přijíždím v 11:30, rychle se odprezentuji a čekám do jedné hodiny, kdy budou vyvěšeny startovací časy. Čekání si zkracuji popojížděním po okolí a užívám si různých pohledů na toto gigantické dílo. Je krásně, silnice prázdné a mě se nechce slézat z kola, přibrzdím znovu u prezentace a už vím, že v 15:01 musím být v plné polní na startu. Času je dost, tak do sebe hážu housku z domova a banán zasouvám hlouběji do kapsy. Vydávám se na obhlídku trati, kterou tvoří místní komunikace a obslužné cesty kolem elektrárny. Co se týče do kvality povrchu, tak je to klasická česká silnice z ruských materiálů, ale vyúctovaná v západní marži, z 50% asfalt, z 25% děravý asfalt a zbytek hrubý betonový panel s vymletými dyletacemi. Trochu jsem tušil dopředu a tak na kozu nasazuji loukotě ve kterých mi poslední dobou slušně lupe, alspůň prověřím, čím to je. Popojíždím spíš rozvážně a několikrát se vracím, abych zjistil, kudy vede nejlepší stopa, jak přeletět přejezd a mezi kterými dírami to naklopit v zatáčce..... kdybych mohl něco změnit, tak že bych si sem vzal CX s nástavci.....ale na jiných tratích to není o moc lepší.....prostě Čechy.... Ve dvě hodiny startují první odváživci, jedu se na ně podívat do jedné zatáčky a zde se zakecávám s regulovčící, ona mi vypráví, jak večer jede do Protivína na zábavu a já jí na oplátku vyprávím o festivalu v Milevsku, zakecám se natolik, že pohledem na kom zjišťuji blížící se můj start. Loučím se a rychle k autu, komkoška, rukavice, pořádně utáhnout ortézu a hurá na start. Vše klaplo na minutu a už je to tu, start, zvyšují kadenci a srdíčko reaguje a začíná se pohybovat v červených číslech. Na trati musím být značně

opatrný, neboť hrozí vymletí nějaké té díry, popřípadě štrejchnutí o podélné dyletace. Jede se mi fajn, nohy makaj a neodmlouvaj, srdíčko si ševalí na 180tepech. Najíždím tak do druhého kopce a z brdku dolu vidím dva mé soky, přikřím se a ještě více začnu dupat, ručička budíku se značně překulila přes 74km/hod a mímím protivníky, jenže se blíží zatačka já musím šáhnout po brzdách, pak následuje klasika, táhnu své tempo a sokové se vezou, když na konci 1km roviny si jeden vystupuje a poodjíží, jsem zataženy a nereaguji, začínám pociťovat únavu a tak raději rozkládám síly, přece jen jsem teprve v půlce. Soka drčím na dohled a tak obkroužím i poslední kolo až do cíle, který prolitnu značnou rychlostí a málem se zastavím až o místní hřbitovní zeď. Pak už jen slyším z reproduktoru, že pořadí v kategorii C se mění a na třetí místo se dostává Michal Rydval a jelikož jsem startoval předposlední v kategorii, tak to zůstalo až do vyhlášení. Je cca 15:40, mám odjeto a vyhlášení bude nejdříve v pět. Jedu se tedy vyjet, cestou zastavuji na prezentaci a somruji o jídlo, vím, že tam odpoledne měli pizzu pro pořadatel, jenže nenasadím tak smutné oči, abych přesvědčil dívčinu o mém hladu, dostávám košem, tedy pardon, pusu mi zacpe místním perníkem s nápisem „Pro štěstí“. Když do mě zahučí poslední drobčky, tak začnu točit nohama, kolo se dává do pohybu a já se svezu po okolí s rukou opřenou o nástavce, no vlastně v poloze spícího a tak zabím čas až do doby vyhlášení. Zde pak potkávám Jirku Boušku a popřeji mu mnoho štěstí. S Tomášem Kotlíkem prohodíme pár slov o nedělním vrchaři a po vyslovení svého jména se odebírám na stupínek. Zase se mě dotkne ta správná euforie, kdy vinohradská šlapka stojí mezi obradovanými závodníky zvučných jmen a týmů. Je mi fajn a uvnitř svítím stejně jako to štěpené jádro v Temelíně.....

ČASOVKA SUŠICE-SRNÍ

Dreamer – Hledání stínu cestou na Srní

Leto se blíží do finale, stejně tak letosní ročník Sumavské unie amatérských cyklistů. V kalendari už moc akcí v zari není, o to víc se těším na časovku ze Susice na Srní, která má svoji tradici a poradně každého proveri. Pravda, letos je tradice trochu narušena, protože se nekonec na Modrave, ale jak už jsem zmínil na Srní, což znamená, že má časovka 21 km místo 32. Hlavní kopec je ale zachován, takže uvidíme jak to dneska dopadne. Víkendové počasí je opět více než letní a tak si dám na rozjetí cestu do Susice na kole, což jsou necele dvě hodiny a 50 najetých km. Jste před startem si domlouvám start co nejdříve, protože po dojetí planuji jet opět domů, máme v rodině menší oslavu, takže čím dříve doma, tím lépe. I tak mě trochu překvapí, když mi Kamil A. který mě zapisoval na prezentaci, hlásí, že startuji jako první. To je sice fajn, ale až tak jsem to nemyslel. Tím pádem není moc času něco resit, hodím do sebe rychle banán a gel, jste se krátce rozjedu a záhy již stojím na startu. Telo je připraveno, hlava jste úplně ne. Jakmile mě ale vypustí na trat, všechno se srovná a já v tom zase litám. Máme klasické kolo pouze s nastavci, což v úvodní cca 15km rovine proti proudu Otavy na Antygl moc výhoda není. I tak jedu většinou přes 40kmh a cítím že mi to docela jede. U odbočky na Kvildu mě zbrzdí dva motorkáři, kteří se neumí rozhodnout jestli pojedou doleva, nebo rovně, nakonec zastavují, tohle mě stojí tak 5 vteřin určite, snad to nebude v cíli chybet. Pak už se blíží Antygl a finální kopec na Srní. Před prujezdem přes dlážděný most mě jste o nějakou tu vteřinu přibrzdí auto, ale to už najíždím do kopce, kde stojí i náš stály SUAC fotograf. Oproti minulým ročníkům shazují na malou, drív jsem tenhle kopec vzdychky lamal na 50x23, tak letos zkusíme jinou taktiku. Porad se mi jede dobře, držím v kopci rychlost lehce nad 20kmh, což není špatné. V hlavě mám pár mezicasů z minulých let, takže vím že jedu o něco lépe než naposledy, ale ono se to stejně těžko porovnává, protože může jinak foukat vítr, atd. Zatímco v údolí zaslo slunce občas za mrak a nebylo takové horko, v kopci bohužel mrak zmizel a slunce do mě praží naplno, což moc potesující není, ale cíl se už blíží. Jste jedná zatačka a už vyjíždím z lesa a vidím ceduli Srní, nalevo benzinka, napravo slunečník a stoleček s poradateli. Jste se zmacknout na posledních sto metru, protože každá vteřina se počítá. V cíli jsem asi o 30 vteřin rychleji než naposledy, z čehož usuzuji, že jsem jel kvalitně, o čemž svědčí i to že zatímco probíráme první dojmy s poradateli (protože jsem v cíli první a nikdo další porad nejede), pot že mě doslova leje. Jste si poslechnu, kde je obcerstvení, ale to už se mě netyka, v benzince jen naberu vodu do bidonu a přes Prasily, tradiční kostky a Pancir si dám dalsich 60 km domů. Až pak se následně dozvídám, že mě porazil Beda Prucha, Jirka Baier a Jirka Voracek, přičemž první dva kluci měli vzadu disky, to na te rovine určite bylo znat. I tak jsem ale na Bedu ztratil skoro minutu, takže i přes můj dobrý pocit tomu na ty nejlepší jste něco chybelo. První rok už bude silnice na Modravu opravena a tak se pojedou tradiční delka. To je pro mě dobrá zpráva, protože čím delší, tím lepší. Letosní zkrácená varianta ale byla i tak hodně povedena a už jsem si jí jak to jen slo!

VYJÍŽDKA KRAJEM MIRKA ZBUZKA

Radim - aneb putování v moc dobré společnosti

V sobotu 10.9.2016 jsem namísto nějakého závodu vyrazil na Vyjíždku Krajem Mirka Zbuzka. Mírek byl můj kamarád a spolubojovník (ani nemohu použít slovo soupeř) ze silničních závodů a maratónů, kterého bohužel před dvěma lety připravil na kole cestou do práce o život nezodpovědný řidič, když mu nedal přednost a srazil ho autem.

Kolegové z jeho oddílu (CK Záluží), pořádají od té doby v den (víkend) výročí této přesmutné události vzpomínkou vyjíždějí krajem, kde Mirek bydlel a kde to měl jistě rád. Jeho sestra, přítelkyně a kamarádi, pak pořádají pěší pochod s tím, že členové obou skupin se mohou sejít v motorestu v Kařezu a společně zavzpomínat. Počasí bylo výstavní, září a přitom úplné tropy, kraj je to také moc pěkný a na kole jej zase tak moc podrobně projetý nemám (dokonce jsem to odhadoval tak na tři čtyři nové vesničky do deníku), Mirka jsem měl jako člověka moc rád, takže nebylo co řešit a před všemi jinými cykloakcemi dostal přednost právě tato. Sraz byl stanoven na 10h v Oseku u Berouna, vyrazil jsem tak, že bych tam autem byl trochu brzo, tak jsem jej odstavil v Žebráku hned kousek od sjezdu z dálnice a dál na místo srazu pokračoval necelých 10 km už na kole. Před restaurací Slavoj se nás sešlo asi 11 - Mirek Vlach a Standa Hnízdil z CK Záluží, Strejda, Hrabosh a ještě jeden kluk z Vinohradských šlapek (nebo aspoň přijel s nimi), Milan Beránek ze Sokol Králův Dvůr – VARTA a jeho čtyři kolegové... ale Milan Brandejs a ještě jeden kolega se přijeli jen pozdravit. Při té příležitosti jsem se dozvěděl, že Milan měl na kole nehodu na jaře na UAC závodě Trofej Rokycan (rovněž mu nedalo přednost auto), k přelomené stehenní kosti vyfasoval od doktorů následně ještě pěknou titanovou tyč, ale už rehabilituje, pilně srůstá a dokonce i na kole už se opatrně svezl. Takže sice sand dobrý konec, ale přesto tak nějak brrr, už toho kamarádi nechde, pořád takovýhle příhody o srážkách s auty! Odjíždíme v devíti lidech po naplánované trase a pak se k nám někde (ani nevím přesně kde) připojí ještě jeden z Králova Dvora. Zpočátku se jede celkem kaše, rozhodně to tedy pro mě nevypadá jako vyjíždějí, hlavně Milan Beránek a ten kluk, co přijel se Šlapkama, to rvou do kopců jako by se nechumelilo, ale když nás cestou na Týček už dostatečně orvou, tak se to naštěstí konsoliduje a dál už se jede rozumněji, a hlavně na kopci se stejně vždy čeká. V první části mě mile překvapí zejména úsek lesem na Skryje, kde je prý fungl nový asfalt, k tomu nádherný svěží les všude kolem a projíždí se taková skoro až pohádková místa. Moc se mi tenhle úsek líbil. Za Skryjemi se jede podél řeky, tady už je kvalita povrchu horší, ale dá se. Polední pauza je naplánována ve známém hostinci U Rozvěděička, kde si většina dává jen pití nebo maximálně polévku (Hrabosh), kdežto já si sebejistě poručím svíčkou se šesti. Měl jsem už docela hlad a cesta bude ještě poměrně daleká, tak jsem to neviděl jinak. Následuje sice hned výjezd přes Nazabudice na Velkou Bukovou a kolegové mě občas tak troch use zájmem pozorují, jestli tu svíčkou a knedlíky v tom dost velkém vedru při stoupání na sluníčku hned nevrátím zpět na světlo boží, ale takovou radost jim zase neudělám a naopak musím říct, že žaludek si s tím poradil dobře a pracuje celkem v pohodě. První polovina stoupání celkem bolí a trochu se to zase trhá, ale druhou půlku vyjíždíme na kecačku s Milanem Beránkem, kousek před námi jede Strejda, a to už se celkem dá. Následně hned zase sjíždíme zpět k řece do Roztok (aneb dobrý trénink na Klikáče, které se tudy jedou příští neděli) a odtud se nejede na Leontýn (kudy jsem jel už mockrát), ale zadem přes Karlovu Ves, kudy jedu naopak poprvé a je to moc příjemný kopec prakticky celý v lese, což je v dnešním tropickém dni potřeba vyzdvihnout a ocenit. Vyjíždím nahoru ve skupince se Strejdou a dvěma Vartáky, za námi je ještě CK Záluží, ale nahoře na nás stejně čekají. Následuje ještě přejezd na Svatou (spíše do kopce) a pak konečně zasloužený sjezd téměř bez šlápnutí až do Zdic. Potom se zastavujeme na křižovatce v Bavoryni, která se stala Mirkovi osudnou, pár nás vyndává ze zadní kapsy svíčky a zapalujeme je. Následuje společné foto na tomto místě s pro nás velmi hořkou příchutí ...a pokračujeme přes Hředle a Točnick nad Drozdov, přičemž se většina lidí ze skupiny postupně odpojuje. Nakonec zůstaneme jen ve třech s Mírou Vlachem a Standou Hnízdilem a takto společně dojedeme po plánované trase zpět do Oseka, resp. se Standou ještě do Záluží a pak už jen sólo přes Tlustice zpět k autu na Žebrák. Tam prakticky jen nakládám kolo do auta a jedu dle předchozí dohody zpět pro Záluží pro Standu a jeho ženu a společně pak jedeme na společné posezení do motorestu v Kařeze, kam mezitím postupně doráží účastníci pěšího pochodu (když jsme zde projížděli před více než hodinou, tak tu z pěších ještě nikdo nebyl). Myslím, že by z nás Mirek asi měl radost, i když samozřejmě by bylo mnohem mnohem lepší, kdyby tu mohl být s námi. Ale jsem moc rád, že jsem mohl tento kraj poznat lépe, s Mirkem jsem zde předtím společně nikdy nejel (s výjimkou trasy Klikových vrchů, která se v jednom místě na pár kilometrů překrývala s dnešní vyjíždějí) a jsou tu k vidění opravdu moc krásná místa, nejvíc mě dostal asi ten les nad Skryjemi a údolíčko za Roztoky směrem na Karlovu Ves. Ve Svaté byla prý založena jednota Sokol, to jsem taky nevěděl. A ani jsem nevěděl, že ze Svaté dolů se to jezdí bez šlápnutí a párkrát jsem si někde zbaběle přišlápl, ale příště už to budu taky vědět. Celkem to bylo stylových 121,21 km (ty desetiny jsem si v závěru trochu pohlídal) ve velkém vedru, ale za to v moc dobré společnosti lidí, co to cítí tak nějak podobně. Tak díky za to a budu se těšit zase někdy příště!

OCELÁK

Čespa – poprvé na 32mm galuskách a CXku

OCELÁK, už název vystihuje druh závodů. Jedná se o MTB závod, který vede po lesních a polních cestách-necestách,kořenech,pořadatelé Vás schválně zavedou i do singeltracků, přejezdy potoků a bahenních kalů, které díky suchému počasí v posledních dnech nejsou zas tak bahnité. Jelikož jsem si před časem pořídil cyklokrosku a stále tápu nad rozhodnutím, kde končí její výhody a začíná být výhodnější bike, tak si říkám, že to testnu a objednu to na CX-ku. Start je dvě vesnice od chaty, tak volím páteční přesun na kole směr chata a cestou se zaprezentuji, domlouvám si i „výjimku“ v podobě, zkrácení tratě na jedno kolo v případě, že by mi to ruka nedovolila. Na dotaz,

zda-li to objedu na trekovém kole se na chvíli pořadatelé odmlčeli a pak prohlásili, že to vlastně jezdí i batůžkáři na bikách, takže jo. Večer, než usnu si říkám, co vlastně chci...chci závodit a nebo se seznámit s kolem, chci na benu a nebo si jen tak zatrénovat a pojmout to jako přípravu, chci spadnout a nebo jet na jistou a než usnu, tak v tom mám jasno-zítřejne nebudu závodit. Tím pádem se v sobotu nemusím cpát do prvních řad a přijímám tak startovní pozici ze zadního sektoru Kolem mě jsou dámy v letech a tatínkové s „dětmi“, ještě zkontroluji kola soupeřů a cyklokrosku tu nikdo nemá a i ty děti mají širší pláště než já.. Po startu se přehoupnu přes děti, ženy a batůžkáře a budu si místo za velkou skupinou tvořenou slečnami, ženami a padesátníky.....najíždí se do lesa a jede se lajna po lesní pěšince, zde přijímám rychlost ostatních, čelo odjíždí, následuje přejezd na kamenitou cestu a začínám pocíťovat, jak 32mm galusky poskakují a tak hledám ideální posed a úchop, prostě seznamovala se vším všudy. Jedu dost výletně, ale za to bezpečně. Kolo mi přirůstá k tělu a tak při nájezdu do prvního kopce po asfaltu si rozjíždím své tempo, opustím tak ženskou část pelotonu jdu přes celou skupinu i skupinky takovou rychlostí, že na hoře cinkne KOMs, přicvaknu ke čtyřem bikerům a valíme to lesem. Ve sjezdech značně strpím, ale jakmile najedu na pevný, nerosekaný povrch, tak díru lehce stahuji a naopak jdu dopředu. Ve stoupání balík opouštím a už vyhlížím další skupinku přede mnou, kterou si hravě sjíždím na polní cestě a síly je natolik, že jen kolem nich proletím a už se magnetím ve skupince na horizontu – lebedím si, je to jízdy a mám pocit, že mi to letí o 10km/hod rychleji, než konkurenci i a to mi i v cíli potvrzuje výherce D-čka Roman Zvolský, který to okomentoval slovy, že jsem je přelít rozdílem dvou tříd a kdybych neměl tu ruku v ortéze, tak bych si je tu hezky povodil.....no, upřímně, startovat z první vlny a mýt mozek přepnutý do režimu závod, tak by to tak mohlo i být.....ale teď se vraťme na trat, kde přichází technický sjez, skupinka mi na 100m ujíždí, ale to dole v údolí na asfaltu rychle stahuji, pak se jede jeden z táhlých kopců po kvalitní šotolinové cestě, zde zase hopsám kolem ufuněných a na horizontu mohu odškrtnout dalších cca 7kousku, tím jsem se dostal na průběžné 9té místo ze cca 80členého startovního roštu a přede mnou už nikoho nevidím. Mě to vyhovuje, mám přehled o trati a na techničtějších částech mohu zvolnit. Jenže přichází cca 2km pasáž kořenů a to je peklo, leč se snažím, tak několikrát cejtím, jak je kořen tvrdý a jde rovnou do ráfku, vzpomínám si na slova Fousáče, který tvrdí, že galusku jen tak necvakneš a má recht, tohle by pláště nadali....kolo trpí, já trpím, ruka drží.....úsek mám za sebou, jedu stále sólo a tak se pomotávám až k cíli prvního kola. CX-ko jsem si osahal a hop tedy do druhého kola, trasu znám a tak si už dovolím to i trochu pustit ve sjezdech, singlech, mezi stromy atd až najednou zjišťuji, že jedu cca 17km na samotku a přede mnou nikdo a za mnou čas od času zahlednu čtyř členou bandy, jenže taháme se jak na gumě, kopce-šotolina-tam jim značně odjíždím a ve sjezdech mě dotahují, takhle si hrajem cca 5km, pak mě sjedou a ejhle, jede tu špička Děčka, postěžují si, že jsem podcenil jídlo a spolehl se na pořadatele, kteří slibovali v údolí občerstvovačku, ale ta nakonec nebyla. Háknou se k nim a jede se mi fajn, až ke zmiňovanému úseku kořenů, ten nás odděluje a já už nikam nespěchám. Cílem projíždím na krásném 13tém místě absolutně a 6tý v kat.....to není špatný, když jsem startoval ze zadních řad a hned po startu se rozdělil balík první singltracku.....Jsem spokojený, CX-ko je univerzální kolo i když tento druh závodu už byl za hranou a některé pasáže fakt boleli, nespádl jsem, krize nebyla a já i kolo jsme to přežili a naopak se značně sprátelili.....

DOKSYRACE

Kocour – Doksyrace 2016, Když se daří - tak se daří!

Zakončovák sezony, to byl pro mě půlželeznák v Doksech - Doksyrace 2016 Loni jsem si na Mácháči užil sportovní zážitek par excellence v tropickém vedru, letos bylo počasí krapítek lepší, ale 29 ve stínu není taky úplně k zahození. Na tento závod jsem se nepřipravoval nijak extra, protože svoje jsem si odkroutil s Mírou a Pájou na Czechmanovi. A tak jsem si dopřál takovej pěkněj triatlonovej víkend. V sobotu (na rozjetí) s kamarádama na Vysocině takové kamarádké triatlonové klání, kdy jsem se pochopitelně při plavání a na MTB nešetřil, pouze krosový běh byl na údržbu a tak se tělo mohlo připravit na horkou neděli. Výsledkem bylo 2h závodu a otazník co to se mnou v neděli udělá?! Moc jsem nespál, ráno trochu zpoždění, ale s kamarádem jsme to stihli tak dprostřed registrační fronty. Zdravím Kuře, Baryho a pár dalších známých. Start posunutý o 30 minut se konkrétně mě hodí, protože logistika přípravy je pro mě taková další těžká disciplína. Rozplavat jsem se nestihl, protože jsem místo toho pomáhal nějakýmu atletovi zapnout neopren (on XL, neopren L) to prostě jde fakt těžko. Pak jsem ještě kamarádovi prozradil, že má neopren pro změnu naruby :) a hlásili dvě minuty do startu. Ty vole to bude pěkný...No co budu povídat, na startu nějakých 220ks, mlátičkám jsem se vyhnul, všechno kraulem, ale rozplaval jsem se až ke konci na zhruba 1,500m Hodinky nemám, ale úplně špatnej čas to nebude. V prvním depu jsem si projistotu proběhl jednu řadu navíc, ale i tak nemám pocit, že bych se nějak výrazně zdržel. Pocitově na pohodu. Na kole jsem se tradičně rozjížděl pomalu a tak mě převrčí během prvního kola asi 25ks, ale stejně jako na Czechmanovi, jsou to vesměs vyšvihanci na karbonovejch speciálech. Nutno dodat, že silnice byla ve dvou úsecích dost na pizzu, samá díra a jiné nebezpečí. O defekty nebyla nouze. Zvykám si na nástavce, protože jsem si je nestihl pořádně vyzkoušet a byl jsem rád, že jsem je aspoň pořádně utáhnul. Tímto děkuji Mírovi, protože ty domluvené od Technika mi nešly na říditka. Stejně jako při plavání a později při běhu se dostávám do tempa pozvolna, ale je to super pocit, že lehké kopce mohu jezdit rychleji a únava není tolik znát. Stále se bojím, že i

dojde a že se budu na běhu a při tom horku trápit jako loni, ale jde to dobře. Skoro žádné známky únavy - fiha. Kuře jede ve štafetě Triexpertu famózně. Tutově první místo a i mezi jednotlivci se pohybuje v první pětce (hák je samozřejmě zakázaný!) Třetí kolo už jedu max a sjížďím docela hodně lidí! To je ten nejlepší povolený doping. Pravidelně piju, polejvám se, tiše šeptám zaříkávačku "nohy držte hubu :)" beru magnezium z krmítka na rámu (Míro opět díky) a omylem i Ibalgin, ale nevadilo to. Do depa přifřím v dobré náladě a i nějaké kocourí srandičky vypouštím. Druhé depo zvládám rychle, ikdyž s neplánovaným zásekem, kdy ještě s kolem předbíhám kluka po trávě a volám "běžím vpravo" čím se stane, že on neomylně uhne právě vpravo a já po kontaktu padám i s kolem do diváků :) Běh je oproti loňsku delší a členitější. Perfektně by se zde trénoval fartlek. Začínám strašně pomalu, ale předběhnou mě jenom 3kusy. Přeci jenom jsou rozdíly mezi závodníky větší. To se změní potom, co mě trasa zavede na tři 6km okruhy. Tam už se míchám i s elitákama a zatímco loni jsem nikoho neviděl, teď to vypadá na dobrý čas, protože mě v prvním kole míjí První chlap a pak i první ženská (která celkově skončila na 9 místě!!!) první kolo mám za 32:53, druhé za 33:12, ale předtím jsem běžel necelých 20minut. Na občerstvovačkách jsem se zas tolik nezdržoval, rozhodně ne jako loni, ale přeci jenom dojde ke zpomalení. 2,5km před cílem mě předběhne atletická dvacítká a protože jsme ve třetím okruhu předbíhal závodníky jenom já, háknou se za ní, po chvíli mi řekne, že celkový čas je 5:20, že to chce mít za sebou, ale že to do půl nestihneme. No to je výzva a tak za to vezmu a poslední km do toho prásknu. Do té doby jsem byl hodně v euforii, jak to krásně dávám, ale když se přidá na rychlosti, už začínám trpět, ale je to jenom chvílku. Endorfíny se vyplavují a Standa Bartůšek - moderátor a sporták z ČT na mě řve a já oplácím radostným hýkáním, až zakopnu a vpadnu do cíle doslova po hlavě. Po závodě jediná nemilá věc. Zjištění, že Kuře je krvavej, protože ho sejmul nějaký jouda co jel na občerstvovače v protisměru, ani dokončit a předat štafetu nemohl, to fakt našte! Bylo to fakt super, všechno vyšlo ideálně a to i po sobotním sportovním vyžití. Jsem strašně spokojenej s tím, jak jsem to absolvoval a nepotkal krizi. Rezervy zřejmě ještě jsou, ale v takhle dlouhém závodě to může být pokaždé jinak. Oproti loňsku se prodloužil běh a kolo mělo o regulérní 2km víc. Přesto zlepšení o 15minut a jenom 5 minut za osobákem z Czechmana! Plavání v tom vedru bylo doslova nutné. Kolo mělo určitě těžší profil než na Czechmanovi a na silnici se muselo taky dávat pozor, třeba, když se frčí z kopce do děr: trefíš - nejspíš končíš Běh jsem si v tom "terénu" opravdu užil, možná jsem si měl víc hrábnout. Depa, krásně zvládnutá, bez nervozity a s docela dobrým časem. Tak zase za rok, asi to bude můj oblíbený závod :)

ČASOVKA NA TRUBA

Radim - aneb tanec mezi záplatami

Na Svatého Václava jsem si po roce zopakoval silniční Časovku Na Truba (memoriál Václava Hladíka), což je jeden moc pěkný kopeček mezi Českým Brodem a Kostelcem nad Černými lesy (2,7 km délky, 113 m převýšení), kde se tato časovka jezdila tradičně již někdy od roku 1986. V poslední době byla sice několik let pauza, ale loni se jí po H-H Smíchov pořadatelsky ujal oddíl z Českého Brodu (CSC klub), a tak tradice na tomto krásném cyklistickém kopci našťestí pokračuje. Na místo jsme vyrazili stejně jako loni s Klárou autem, ale s tím rozdílem, že tentokrát jsem se dole jen zaprezentoval (fronta byla asi jako loni a startovní číslo jsem dostal velmi podobné – loni 79, letos 76, což my bylo obzvlášť sympatické, protože to je rok mého narození) a auto jsme nechali nahoře v Kozojedech. Rozjetí jsme tak dali po hlavní a lesem okolo pily na Vyžlovku a pak zase po hlavní do Kozojed a odtud na Trubu. Klára zůstala nahoře s tím, že zde bude odpočívat a fotit můj dojezd, tak jsem ji tam nechal v přebytečné věci z kola (bidony, brašničku) i kapes (vestičku, CO2 pumpu, peněženku), nechal jsem si jen u sebe duši a telefon, a jel pomalu a opatrně dolů na start. Opatrně proto, že nahoru už se jezdilo na čas, a taky že silnice je tu samá záplata, tak jsem to jel celé na brzdách a přišlo mi doslova nekonečný, až jsem si říkal, že nahoru to snad bude utíkat rychleji, a skutečně – utíkalo! Odstartoval jsem ve startovním čase 12:15 směle na 53-17, ale už v prvním větším přízvednutí silnice asi po 300m jsem viděl, že to takhle nepůjde, a hodil jsem tam 53-19. Na to už to celkem jelo, akorát jsem nějak nestíhal s dechem, asi jsem to dole trochu přepálil, takže o usměrněném dýchání tentokrát nemohla být řeč a spíš to bylo takové neusměrněné sípání až hýkání. Někde uprostřed v nejprudší části jsem tam musel asi tak na minutu dát 53-21, ale pak jsem to opět shodil na 53-19 a takto to dojel až k závěrečnému finiši, kde jsem s tím myslím už ani nic nedělal a zkusil z toho ještě zaspurtovat. Jak je to tam ale dost hrbolatý, tak se mi asi třikrát trochu protočilo zadní kolo, takže to muselo vypadat celkem komicky, nicméně na fotce vypadám ještě jakžtakž závodně: Kvalita povrchu je tady vůbec fenomén, celý kopec je plný děr a záplat, takže otázka kvalitního času je i o tom, jak mezi tím vším dokáže člověk protancovat, na druhou stranu těch míst je tam tolik, že vyhnout se všemu stejně nikdo nedokáže, takže je to ve výsledku pro všechny podobný. Proto tenhle kopec ani nezarážuju do tréninku, když navíc i příjezdové cesty pod něj jsou hodně rozmlácené, což je škoda, protože jinak to sem mám docela kousek. Říkám si, že až to tady někdo jednoho dne opraví, tak sem budu jezdit často a rád, protože kopec a les je to opravdu nádhernej, určitě jeden z nejhezčích, co v okolí Prahy jsou. Jinak pocitově se mi to jelo celkem dobře (až na to dýchání), tepově to sice bylo trochu níže, než bych měl mít maximálku (naměřených max 189 tepů je zhruba o nějakých 10 tepů níže, než bych se měl rozparádít normálně), ale cítil jsem, jako že výkon tam i tak nějaký je. Akorát na stopky jsem se přitom ani jednou nekoukal (stejně musí

člověk koukat spíš po těch dírách a záplatách), takže v cíli jsem byl z cifry, co se mi ukázala na displeji, poněkud rozladěn – 6:52 min. Loni jsem to vyjel za větší únavy (den po 5h MTB orientáku) za 6:37 min, takže tomu nějak nerozumím, proč ten čas nebyl srovnatelný nebo lepší. Je fakt, že nahoře posledních cca 500m (po výjezdu z lesa) docela foukalo proti, ale to by nemělo udělat takový rozdíl, zvlášť když jsem se cítil poměrně odpočatě, tak fakt nevím. Dosažený čas 6:52 min mi nakonec v absolutním pořadí stačí na solidní 20. místo z 98 lidí, což docela беру, zvlášť když nás tam v sedmi sekundách bylo srovnaných sedm lidí a já byl ten druhý z nich. Na druhou stranu celkový počet jezdců zahrnuje i ženy, děti a recesisty na starých Favoritech či dokonce všelijakých „ukrajinách“ s pevným převodem, prostě spektrum jezdců je tady opravdu široké, takže mé klasické srovnávací pravidlo o první polovině startovního pole zde příliš nejde aplikovat. V kategorii 40-49 let jsem pak skončil na 7. místě z celkem 29. Absolutním vítězem se stal Tomáš Kotrlík (LAWI-Author Team) za čas 5:30 min před svým týmovým kolegou (ano, LAWI už proniklo i sem) Michaelem Somrem (5:34 min) a Jiřím Černým (Triexpert, 5:45 min). Letitý rekord 5:19 min z roku 1992 tak opět překonán nebyl, ale na ten by to chtělo určitě nový asfalt a v mém případě i úplně jiné tělo a nohy!

TOUR DE BRDY

Dreamer – Armadní cvičení se 14kg batohem

Tour de Brdy a poslední silnicní / MTB závod tehle sezony, to byl můj program na první říjnový den. Poslední závod série SUAC, zároveň ale závod MTB Galaxy série díky povrchu trasy, která měří 64 km a vede bývalým armadním prostorem v Brdech v okolí městečka Strasice. Jak už úvodní vety napovídají, povrch okruhu je mix asfaltu, rozbitého asfaltu s velkými dírami, sotolinou nebo cestou v lese vhodnou jen pro MTB. Tenhle závod jsem jel jen jednou před pár lety na silnici, letos jsem si chtěl závod užít bez strachu z defektu a tak jsem vzal dvanáctileté staré krosové kolo, které váží skoro 14kg. V duchu ze všeho je stejně o nohách jsem věřil, že těžší kolo až takový handicap nebude, naopak jsem se na závod o to víc těšil, protože tohle kolo za celou svoji historii žádný závod nejelo. Do Strasic přijíždím před 12h, rychlá prezentace a jdu se rozjet s McHammerem a posleze i s Jirusem. Start ve 13h se ale rychle blíží a tak se stavíme pod startovní branou. Nalada parádní, počasí nám také přeje na to, že už je říjen. Po startu se držím docela vpředu, za Jirusem a vedle Jirky Voráčky. Vpředu tempo určuje tradiční Sparta, Dukla a další profi týmy, přeci jen se jede o finanční prémii cca 10 tisíc Kč, takže i když je to poslední závod sezony, o to víc se letí a nikdo se už na nic nesetří. Po pár km se Jirus měm sráží s jiným borcem, což má za následek přibrzdění balíku, respektive lidí, kteří jedou za nimi. Jenže zatímco silničáři a bikeri s modernějším kolem jsou schopni zrychlit a dolepit si mezeru na úplně celou, mně se to nedáří, poprvé zjistuji, že moje kolo nezrychluje stejně jako souperum. Ale to si ještě říkám, že to je třeba jen v nohách, přeci jen čtvrtecnicí dvě ste km může být znat. Bojuju, slápu co to jde a věřím, že se dopředu taky ještě dostanu. Balík se ale vzdaluje a začínají mě míjet další menší skupinky, občas vidím známé tváře ze Suacu. Pavel Kopac, Čechura, Risa Lobl jdou přede mnou. A porad se mi nedáří se jich zachytit. Předjíždí mě i dvojka Candra + Doležalová ze Sparty. Až teď se mi podaří držet, ale neskutečně to bolí. Do kopce vždycky nejdřív ztratím, pak čím delší kopec tak se dotáhnou a jdu přes ně, ale na horizontu a ve sjezdu mi zase zbytek skupiny snadno sjede. To už vím, že musím jet co nejvíce efektivně a tak chytám hák za silničáři, jak to jen jde, jenže vzhledem k díram v asfaltce je lepší si nechat pár metrů odstup. Sice mám cyklokrosové plasty 35mm, ale i tak nemůžu těmi dírami litat hlavu nehlava. Odbočka v Obecnici a začíná další kopec. Chvilu se mi dáří zůstat ve skupince, ale duo Spartanu se mi pak v pulce nekompromisně začne vzdalovat, to mi samozřejmě na náladě nepříde, ale neda se nic dělat, ať se snažím sebevíc, i tahle skupinka je nad moje síly. Za sebou nikoho nevidím, ale je mi jasné, že mě ještě někdo dojede. A záhy se tak děje, přijíždí větší skupinka bikeru, ale i ta mi pak na asfaltu po rovině odjede a vzhledem k tomu, že už v ní jsou jen převážně lidé na MTB, vážně pochybuji, že to je jen v mém kole. Před Padrtskými rybníky mě dojíždí další větší skupina bikeru, je tam ještě asi jeden silničář a jeden cyklokrosář. Až tahle skupinka náhle jede do kopce a po rovině tak, že jim stáčí, dokonce bych zvládl do kopce jet rychleji. Ale po té rovině a z kopce si hák musím opravdu hodně hlídat, stáčí chvíle nepozornosti a moje kolo zase zpomaluje, vlastně je docela možné, že mi ke všemu ještě drhne brzdový spalík o rafek, který jsem se těsně před závodem snažil vyladit. Před rybníky je sjezd po asfaltce a pak takové mega díry přes celou silnici, i na krosu jsem rád, že jsem to tam přežil bez úhony, i tak brzdím možná až moc a musím skupinku chvíli nahanet, ale tuhle už pustit nechci. Pak následují úseky vhodné pro MTB / cyklokros kolo a vidím první lidi s defekty. Stojí tu i Jirka Voráček, nejáči Spartane, celkově ale vzhledem k povrchu vozovky je vidět, že se to dalo na silnici projet. Když to porovnam s Lawi Classic Tour, tak je to podobné, jen tady je víc der, ale zase víc asfaltu. Následuje sjezd po červeném sotolinovém povrchu, tady se mi jede dobře a už si bikery nenechávám odjet. Poslední tahly kopec po rozbité cestě, tady jedu ve skupince na čele, ale pak se opět sjedeme. 10 km do cíle hlásá nápis na silnici, po sjezdu nastupuje silničář + cyklokrosář a poobjíždí nás. Závěrečný kilometr po kostkách ala Prasíly a cílový spurt, ještě jednoho borce dám a jsem v cíli, kde už asi 15min čekají McHammer a Jirus. Tour de Brdy jsem záměrně jel na krosové kole, chtěl jsem si vyzkoušet, jaké to bude, což se mi bohatě povedlo a zkušenosti mám po závodech opravdu hodně. Tou hlavní je to, že čas nezastaví a i když mám svoje krosové kolo rád a v zimě ho rád používám na najíždění, v létě na kompenzační vyjížděky v lese (letos navíc spojené se sběrem

hub), tak jeho zavodní premiéra je evidentně zaskočila a nebylo na takovou změnu rytmu připraveno. V cíli jsem tak na 73. místě ze 180 závodníků. Rada lidí co si neproctou report si asi řekne že jsem měl defekt, ale kdepak, já to jel celou dobu naplno, jak jen to šlo. A to je pro mě to nejdůležitější, stejně jako po celý letošní rok, ten pocit, že jsem v závodech nechal všechno, co bylo v daný moment k dispozici. Měření vydaným úsilím jsem jel někde v první dvacíce s kluky od nás a proto se mi i letošní Brdy hodně líbily, byla to parádní rozlučka s letošními silničními závody a s letem, které nás po celý dnešní den provázelo.

ČT AUTHOR CUP

Radim - aneb den plný experimentů

Druhá říjnová sobota (letos 8.10.2016) je pro mě už řadu let synonymem pro Author Cup v Jizerských horách. Ať už se jezdil pod záštitou TV Nova, nebo nyní České televize, vždy se jednalo o sympatické svižné svezení na biku napříč Jizerskými horami, kde je většina cest zpevněných, výjezdů táhlých a sjezdů rovných a tedy přehledných, což mi jakožto spíše silničáři rozhodně vyhovuje. Letos jsem se zúčastnil už po patnácté, a abych to sám sobě trochu oživil, tak jsem se letos rozhodl, že si na tomto závodě vyzkouším bike 4EVER ULTRA Kláry s 27,5“ koly, když sám jsem se ještě nerozhoupal k tomu, vyměnit svoji starou dobrou 26“ za něco moderní trendy lépe vystihujícího. To byl první a jediný plánovaný experiment, ale snažil jsem se a ještě v pátek jsem si vyladil posed co nejvíce podobnému tomu, jako mám na svém kole (především výška a sklon sedla a dotažení vypínacích pružin na pedálech). Druhým experimentem bylo počasí, po celkem teplém a suchém září se to v říjnu posunulo do spíše už podzimního počasí, přičemž pro oblast hor na sobotu předpovídali přes den nějakých 4°C a dešť. Ohledně deště se to sice různě měnilo, ale že bude kosa, to bylo téměř jisté. V návaznosti na to jsem si v pátek udělal cestou do Jizerek ještě celkem ne úplně zanedbatelnou zájízdku k sobě na chalupu pro teplé cyklo-oblečení, jenže většinu z těch věcí jsem tam nakonec ve spěchu zapomněl (konkrétně nejvíce asi boleté dlouhé kalhoty, teplejší vestička a hřejivá emulze na nohy). Když jsem se v noci z pátku na sobotu v penzionu probudil, protože se mi o tom zdálo, a zjistil jsem, že je to pravda, tak jsem pak dlouho nemohl usnout. Ale ráno moudřejší večera, a když jsem se ráno vzbudil, tak už se mi má vlastní budoucnost nejevila tak černě – měl jsem aspoň dlouhou moudu a dlouhý dres, což by ve vzájemné kombinaci mohlo trochu eliminovat nepřítomnost vestičky, a místo dlouhých kalhot jsem měl sice jen krátké, ale zato dvojce plus návleky na nohy i na boty. Sice jsem takto ještě nikdy nejel (se dvěma kalhotami s vložkami přes sebe), ale nakonec se ukázalo, že to fungovalo celkem dobře – zima na intimní partii nebyla a dvojité vložky zapracovaly dobře taky v tom smyslu, že ani zadek na pro něj nezvyklém sedle žádné potíže nedělal. Zbytek už byla rutina – dlouhé rukavice jsem sice taky zapomněl, ale měl jsem našťastí ve druhém batohu ještě jednu z ranní cesty do práce, které jsem zapomněl vyndat, a teplé ponožky jsem měl sice jen jednu, ale zato podkolenky, takže ty vykryly holeně a bylo prakticky vystaráno. Ve sjezdech mi sice občas trochu zima byla, ale jinak za plné jízdy to celkem fungovalo a kosu jsem nijak zvlášť neklepal. Na start jsem se tentokrát vykopal docela pozdě (v 9:32, start jev 10:00), ale do startovního koridoru své první vlny jsem se překvapivě dostal s mnohem menšími potížemi, než loni, kdy jsem se do koridoru nakonec ani nedostal a musel jsem startovat z chodníku. Stojím tak nějak tradičně na levé straně zhruba v úrovni obchůdku s potravinami, ba letos dokonce ještě o kousek víc vpředu – odhadem tak okolo 400. pozice. Přece jen je znát, že chladné počasí a hlavně předpověď tu a tam pár lidí odradila, a že kapacita vlny není asi plně využita na celých 600 lidí. A zajímavé je, že na startu nám dokonce svítí sluníčko, takže i když ráno přišlo a asfalt je doteď pěkně mokrá, tak je celkem příjemně. To se však krátce po startu značně mění, už nahoře u parkoviště s kapličkou je fest zataženo a v dalším průběhu už víceméně trvale lehce prší, ale není nad to, když je hezky aspoň na startu, že? Po startu se to letos rozjíždí nějak pozvolně až líně, ale stejně jsem nejvíce zvědavý na to, jak se mi kolo osvědčí v kopci. A hle, docela to jede, sice pocitově mám občas problém to se širšími říditkami jen tak mezi někoho poslat (na svém biku s užšími říditkami bych se rozhodně tolik nerozpakoval), ale když zaberu, tak mi přijde, že to jede docela pěkně, posouvám se zde čile vpřed jako obvykle a přitom ani nemám pocit, že bych jel úplnou kaši, což je dobré. Ve sjezdu k přehradě jsem opatrnější než jindy, na suchu a na mém kole to tady klopím v rychlosti okolo 70 km/h, dnes na pro mě neznámých pláštích Schwalbe Smart Sam a na mokru jsem o dost opatrnější – tak 55 km/h a ještě cítím, jak po mohutných výstupcích na bocích pláště přední kolo lehce uskakuje do strany. Je to tedy s velkou rezervou, ale aspoň jsem si ověřil, že od těchto spíše hrubších pláštů nemohu čekat na pevných površích kdovíjak velkou přilnavost (po pravdě ani jsem ji nečekal, spíš jsem si jen potvrdil svůj původní odhad). Na druhou stranu odvalují celkem slušně (v prostředku pláště je jeden takový poměrně úzký dezénový výstupek a na pevném povrchu se jede de facto jen po něm) a v asfaltových úsecích nemám problém se neustále posouvat lehce vpřed. První zádrhel nastává ve výjezdu po písčité cestě na Kristiánov, nevím čím to, ale najednou mě začínají všichni předjíždět, i když pocitově jsem nijak výrazně v kopci neubral, spíše naopak. Po nájezdu na asfalt se to našťastí vrací do normálu a vpřed se posouvají zase já. Někde u odbočky na Černou horu se konečně dostávám na konec takové větší skupinky (do této chvíle jsem jel jen buď v menších skupinkách, nebo se spíš posouval mezi nimi sólo), ale je to opravdu jen její konec, sice jakoby jeden celek to je, jenže ti zadní jezdci často odpadají, takže když chvíli nedávám pozor, tak zjistím, že jsem sice za někým, ale už také odpojeným, takže je to takový nekonečný boj o jistý flek ve skupině.

Navíc jak se vyjede z lesa, tak už je opravdu dost hnusně, prší, fouká vítr, zima tu je, no zkrátka s tím výletem na Kokořín se to srovnat nedá. Mé improvizované oblečení a radost z pohybu našťestí docela fungují, takže vysloveně zuby nejektám, ale zastavit tu na chvíli, tak by bylo brzy zimou po mně. V úseku na Čihadla jsem sice mezi nějakými lidmi, ale když se to za křižovatkou sklopí dolů, tak koukám, že kus před námi je zase díra a asi třicetičlenná skupina nám lehce odjíždí. Tak se odpoutávám od těch pár odpadlíků a snažím se to dojet, ale nejde mi to v tom větru a dešti nijak valně, dostanu se tak někam do poloviny vzdálenosti, předjedu přitom sólo jedoucího Davida Marka, volám na něj, ať z toho kopce trochu šlape, že si můžeme pomoci, ale zůstává zpět. Nakonec mě dojede jeden jezdec tuším, že na Cannondalu a s tím se ve sjezdu k Mariánskohorským boudám na konec té skupiny přece jen docvakneme. Ale sotva tam dojedeme, tak zase ta zadní část zůstane o kousek zpět a stíhačka začíná nanovo. Až někde u Protržené přehrady se dá říct, že jsem konečně v nějaké skupině, která mi snad bude vyhovovat, ale bylo to dojíždění letos nějak dlouhý a celkem i bolestivý. Ve výjezdu od Protrženky nemám problém a celkem dobře zvládám i následný přejezd po panelech a šotolině na Kasárenskou silnici, kdy jindy jízda docela problémy, takže ta 27,5“ kola asi přece jen budou mít oproti 26“ něco do sebe (o 29“ ani nemluvě). Na prvním bufetu si nic neberu, na asfaltu na Knejpou se mi tradičně jede dobře, je to tady taková spíš silničářská tupá dřina, která mi vyhovuje. Za ní se stoupá ještě chvíli nahoru po běžkařské trase, pak se sjíždí po písku dolů, zase se to trhá a postupně zase sjíždí až někam na Žďárek a už se začínám cítit trochu unaveně. Proč jen ti bikeři neumí vytvořit homogenní skupinu jako na silnici? Na horizontu Žďárku se sice ještě docvaknu, ale ta skupinka už je rozdrobená tak na maximálně patnáct lidí, čili to už ani žádná velká skupina není, navíc se plácám úplně na konci za jedním takovým, co každou chvíli něco řeší (pije, protahuje se), nechává si to odjet, a pak to zuřivě dojíždí, no a když to na Nové cestě udělá v součtu už asi tak popáté, tak tam prostě a jednoduše zůstanu, ostatní jedou dál a já už nemám, kde bych bral. Ve sjezdu do Kristiánova sice něco naženu, ale až na úplný doskok mi to nestačí, a pak už mi skupina mizí definitivně z dohledu. Bojuji tedy s lehkou krizí, předjedou mě asi dvě dvojčky, ale nemám na to, abych se s nimi svezl, až někde za Novou loukou u odbočky k přehradě Bedřichov mně dojíždí taková větší skupina s lidmi, se kterými jsem jel někde před Knejpou. S nimi už se to dá, a tak takovou pro mě asi nejméně záživnou část závodu od přehrady nahoru a pak dál nahoru po Vládní cestě až zpět k Nové louce jedu s nimi a už mi to aspoň neodjíždí. Na druhém bufetu v Bedřichově беру aspoň banán a hurá do okruhu na běžkařské tratě – na fyzickou asi nejtěžší část závodu. Jindy tady spíš získávám, ale dnes tu nějak spíš předjíždějí ostatní mně. Nevím čím to, že dnes mi to na asfaltu jede a v terénu a na panelech moc ne, normálně s tím problémem nemívám, ale dnes je celkem velký rozdíl, zda jedu po pevném povrchu (tam mi to jede normálně) nebo v terénu (tam mi to nejede). Typický je hned následující krátký výjezd po provlhlé šotolině ke křižovatce k Prezidentské chatě, kde mě předjedou snad čtyři lidi, pak sjezd a asfaltový krátký prudký výjezd pod Jabloneckou chatu – tady zase získávám, následuje sjezd po hlíně a kamení k přehradě a zase se to valí přese mě, pak kousek rovinka po rozbitém asfaltu, kde stále spíše ztrácím a po ní prudší delší výjezd po pěkném asfaltu na horizont s diváky ... kde zase získávám. Tak to tedy čert aby se v tom dnes vyznal. Pocitově se mi přitom celou dobu jede docela dobře, tak těžko říci, zda je to víc mnou, kolem, pláští nebo čím. Ráno jsem také byl dvakrát na záchodě a nic moc homogenního to také nebylo, tak to také mohlo mít určitý vliv (i když s tím, co přišlo pak v pondělí, se to ještě nedalo srovnat). Závěr od parkoviště nad Hrabčicemi až do cíle už je spíše bojem a pokusem o vylepšení stávající pozice, což se mi letos moc nedaří. Ve sjezdu sice trochu něco najedu, ale krátké ouško po hlíně na Karlově mě zase pošle o něco dozadu a i v následném táhlém asfaltovém výjezdu nad cílovou louku, kde jindy hodně získávám, jsem dnes rád, že alespoň dále neztrácím. Závěr je tedy letos z mé strany nějaký nepovedený, navíc už i podle stopek vidím, že dnes to žádná sláva nebude. V samotném závěru na cílové louce si alespoň částečně spravuji chuť – nejprve ve sjezdu v lese (jednom z mála trochu bikových sjezdů) na úzké písčité cestě dojezdů nějaké dva brzdaře ... nalepím se jim na záda a hned na kraji louky jdu celkem s přehledem přes ně, pak těsně před poslední vracečkou dojezdů ještě další dva – nějak se soustředí na sebe a nehlídají si vnitřek, tak jim to tam po vzoru motocyklových závodníků pošlu, což by bylo fajn, jenomže ten jeden v poslední chvíli nějak zavravorá (po kontaktu s tím druhým) a naklopí to do mé stopy, takže si lehce ťukneme řídítky o sebe, ale ustojíme to. Zajímavé je, že ten jezdec má za plůtkem nějakou podporu, která ho hlasitě povzbuzuje, takže to vypadá od příjezdu až po ten kontakt zhruba nějak takto: Dávej Vlád'o, výborně Vlád'o, ještě zaber Vlád'o ... ty vole co děláš Vlád'o? :-). Ale na mě a můj loket si Vlád'a nepřišel, takže z těch tří mám výjezd ze zatáčky nejrychlejší a zbývá už jen si zkušeně pohlídat dojezd ... a je tu cílová páska. Čip dělá píp, ale dělá to nějak v o dost pomalejším čase, než by měl – 2:35:20 h není žádná sláva. Což o to, dnes v tom chladu, dešti a větru se zhoršili asi všichni, např. i vítěz Pavel Boudný si na stejné trati pohoršil zhruba o 3,5 minuty, ale já sám na sebe ztratil oproti loňsku 15 minut, a to už mi připadá dost. V roce 2013 s defektem jsem to měl za 2:41:31 h, což už je skoro srovnatelný – viz. srovnávací tabulka všech mých účastí: A i v parametru celkové ztráty na vítěze (oproti loňsku + 11,5 min) i v celkovém pořadí jsem si pohoršil – letos 337. místo z 2889, loni 227. místo z 3278, no zkrátka nebyl to prostě asi úplně můj den, i když vzhledem k okolnostem (počasí, půjčené kolo, improvizace s oblečením, začínající střevní viróza) to ještě celkem беру, kdyby se to sešlo ještě v o chlupe horší konstelaci, tak mohlo být mnohem hůř. To ale nic nemění na tom, že tento závod na závěr sezóny mám rád a že pokud to zdraví a okolnosti dovolí, rád sem přijedu znovu. Dej velký Miloši, ať příští rok nevypíšeš v termínu Author Cupu žádné volby, už letos jsem měl co dělat, abych se ze senátních vykroutil, přitom příští rok nás čekají na podzim ty parlamentní, a z těch už se nevykroutim!

HURÁ V ŘÍJNU NA JEŠTĚD

Dreamer – Ještěd není nikdy zadarmo

Polovina října, počasí na víkend laka bud na dvoukilo na Sumave, nebo na dvoukilo na Jested, pro co se rozhodnout? Předpověď počasí se vybarvuje jako podzimní listí, není co resit, parta kamarádu je nejvíce a tak vyrazím opět ke Kaprovi do Sojovic. Cestou v aute probereme možné i nemožné s Milhošem a Camrdou a do Sojovic přijždeme docela s předstihem. Toho využívám ke krátkému rozjetí. Ale to už je tu 9h a vyrazíme směr Jested, je nás opět přes deset kousků. Jedeme rozumně, ráno to vypadá na slunný den a tak skoro lituju že jsem si vzal i kuklu pod přilbu, ale pak se začne trochu zatahovat, přesto je kolem 12st, takže relativně teplo, na to jaká zima panuje poslední dva týdny. Přesto mě dnesní jízda trochu bolí, možná je to zimákem, možná jsem se ráno moc nenasnidal, protože mám pořád hlad a pod Jestedem už mám v sobě suk i tyčinku. Za Dubou na začátku kopce sbírám krásná jablka, kterých roste podél silnice nepocítané a stejně sladké i chutnější! Je to ale něco za něco, za cenu jablka mi ujíždí elitní skupina s Karlem, Milhošem, Camrdou a já plapolám sám na větru mezi celem a grupetem s Kolikáčem, Kaprem a HonzouB. A tak je to až na samotný vrchol Jestedu, jedu si svoje tempo, pár kluke dojedu, ale celou ne, nahore jsem i tak propoceny, i když zadné teplo není. Rychle dovnitř do vysíláče trochu se ohrat. Po 10min hlásí kluci že začíná pršet a že pojedeme dolů. Rychle foto, opravdu prší. Ve sjezdu mám co dělat abych se vyhnul v jedné zatáčce protijedoucímu autu, stěsti stalo při mě, jste jednou dekuji své reakci i kolu, že mě podrželo. Stále prší, ale Osecna se blíží a s ní tradiční obchůdek. Po našem čtvrt hodinovém pobytu je po nás na zemi úplná vodní potopa, prodáváčky musí vytírat podlahu. Ale kafe, perník a rohlík je konečně trochu zahřejí a protože venku už neprší, jedeme dál, i když se nám moc nechce, navíc ta slečna za kasou je hodně sympatická! Nohy se mi rozjely, už se mi jede dobře a přichází ten tradiční vrchol celé akce, oslavna jízda za usychajících silnic, zvyšující se teploty a protrhávající se oblohy. Konec už ciste na suchu, v teple, lepší to být ani nemůže! V Sojovicích mám díky rannímu rozjezdu těsně pod 200 km, tak to jen zaokrouhlím a můžu si užívat s ostatními tradiční krásné pohostení u Kapra. I letos se opravdu vytahl, bajecna polevka s knedlíčky, uzené maso, okurka a na závěr koláčky i něco ostřejšího na oslavu konce sezony, teď už si každý z nás může dovolit nějaké to porušení životosprávy! Při sjezdu v té zímě a desti z Jestedu jsem si snad jen na minutu nadával, do čeho jsem se to zase dneska pustil, ale nakonec jsem za to zpětně rád, že nám to Jested dneska nedal vůbec zadarmo, o to větší potěšení z celé akce člověk potom má! Díky všem, které jsem dnes viděl, speciální dík Kaprovi za servis a další podekování patří i Koníkovi za jeho entuziasmus, s kterým nás podporil jak ráno, tak navečer při návratu!

Kolikáč – Výlet v orange chramu

V pátek s sebou říznu v sauně o zem, když se mi zamotá kebulé z toho pekelně horkého ceremonálu. No pěkně začíná víkend. A to mě čeká v sobotu málem dvoukilo na Ještěd. Ložiska v kole zarezlá od vody z Klikáčů, že málem neotočím klikami. 3 týdny bez sedla mezi půlkami. To bude zase zážitek...Sojovická zadní ulička se proměnila v parkoviště. Pevná kamarádská stisknutí dlaní na přivítání a na to, že ho dnes zase společnou silou dobudeme. Kuželovitá hora zakončená architektonickým skvostem. Ještěd! Autem na dvojku, na kole na kašpara. 1012 m n.m. - Ještěd! Začátek bolí a představa té dálky ještě více. Zašít se do skupiny a šetřit a šetřit. Dvojičky švitoří, slunce vše nasvětluje, Koník dokumentuje. Holé Vrchy před Bolkou zahřejí pod vrstvou zimních propriet. Slunce zalezlo, ale nálada se stupňuje. Údolí do Českého Dubu je prostě fantazie. A pak už to začne, mezi jabloněmi obsypané plody, to by bylo moštu. Tělu se vůbec nechce, ještě že tu je Kapr s Pepínem a HonzouB. K parkovišti je to nekonečné, HonzaB se už na to nedokáže dívat a pouští tam svoje poslední junácké watty, od příští sezony je už z něj veterán. Na předstávci kapka, že by z čela? Ne začíná mrholit! Liberec ještě nasvícený, ale jak se obtočíme kolem hory, tak to nevypadá růžově. Strčte si všechny Nory, Aladiny někam! Motáme se mezi pěšáky stále nahoru, proti občas koloběžka. Konečně průjezd tunýlkem, tak dnes to asi na fotky moc nebude. To už jsou snad zmrzlé krupky, rychle dolů, ať neprochladneme. Kdyby v Osecné byl konzum zavřený, tak jsem asi umřel. Takhle si můžeme mezi regály hrát ruce o vařící kafe. Skvělá atmosféra! 3 borci zůstali ve vysíláči. Ještě se s nimi domluvit a pak již hurá do sedel začít sušit vlhké věci. Silnice osychají a kilometry vesele naskakují. 140km v nohách a cítím se skvěle, ani jsem v to ráno nedoufal. Jak hladová smečka se ženeme do cíle dnešního výletu. Jak kdybychom tušili, že Kaprovi zase nezklamali a přichystali báječné pohoštění. A to ještě Vlčák dovalil pořádnou flákotu. Dojmy se jen hrnou, sedělo by se, sedělo....Tak nám to zase ten oranžový duch v tom našem chrámu skvěle přichystal, díky všem, že ty tradice držíme stále dál!

HOSTIVAŘSKÝ CYKLOKROS

Dreamer – Hostivařská cyklokrosová premiéra

Všechno je jednou poprvé, jak se říká a tak jsem se vydal na zkušenou na cyklokrosový závod kolem Hostivarské prehrady. Důvodů bylo několik, jednak volná nedele a chut vytočit nohy po sobotním Jestedu a chut vyzkoušet něco nového, za inspiraci patří díky Cespovi, který tyhle říjnové závody v cyklokrosu nebo na MTB objevil. Samozřejmě už jsem s o nich dřív bavil třeba se Saleem ze Sparty, který mě na krosy lalal, ale bez poradného kola

se mi do toho nikdy nechtelo. Poradne kolo jsem nemel ani ted, navíc nam start posunuli o pul hodiny dopredu a tak jsem prijel asi 20min pred startem a vlastne se vubec nerozjel. Na jednu stranu nevyhoda, na druhou jsem vubec nevedel jak zavodni okruh vypada. A to se zpetne ukazalo jako vyhoda, protoze vedet dopredu co me ceká, tak bych se možná na start ani nepostavil! Odstartovano, stihl jsem jen kratky rozhovor s Cespu a Helmuthem, kratce jsme probrali kauzu Slapky Roku, tak verim ze ted uz emoce opravdu opadnou a potahneme vsichni za jeden provaz. Start do mirneho kopce, nasleduje trava, drny a uz to zacina a ja nestacim koukat. Sama zatacka, vracecka, na me a me tezko ovladatelne kolo hrozne narocne vubec zustat v koridoru, nevrazit do nekoho, nesmotat lidi za mnou. Samozrejme se hned propadam, sice ne na uplny konec, ale moc lidi za mnou hadam neni. Nekde po pul kole jde preze me Cespa, ja se pak soustredim na Helmutha, ktereho mam kus pred sebou na dohled. A to se ukaze jako spravny magnet / vodici, Helmuth uz tenhle zavod jednou jel tak vi jak na to. Prvni sjezdy po pisku na plazi jsou pro me desive, mam strach ze skoncim v prehrade, pisek pri behani mi tece do bot, vybehy hrozne boli a po 3 kolech me elitni jezdcí predjizdi o cele kolo! Ale postupne me to zacina bavit, dari se mi jet v ramci možnosti vic technicky, dostihuji a predjizdim par lidi včetne Helmutha a zacina si to uzivat. Slunce sviti, pot ze me leje i kdyz je kolem 15st, jeste ze jsem jel v kratkem, ktere jsem stihl tesne pred startem sundat. Objevi se i Camrda a s juniorem a udela par jiste zajimavych fotek, uz se na ne tesim! Kdyz uz si myslim ze mam okruh pod palcem a v jednom pisecnem sjezdu k vode to takzvané pustim, nasleduje krasny pad pres riditka, jak se mi kroska / trek kousla v pisku. Ale to uz beru s humorem, na krosu se proste pada, coz vidim i v pripade elite jezdcu ktery kdyz me o kolo predjizdel tak v dalsi vracecce taky pekne spadnul. Na krosu se ale pada do travy nebo bahna prevazne, jak jsem pochopil, takze se to da zvladnout. Kdyz se blizi konec, slysim najednou Cespu ze na me ceká. Divim se co tu dela, spis jsem cekal ze me treba taky dojede o kolo, ale mel technicke problemy a po navsteve depa, uz do toho nesel naplno. Projizdime cilem a zavod je za nami. Bylo to kolem 45min velke intenzity, hodne to bolelo, absolutne jsem to technicky nezvladal, kolo na to nemam, ale jako zkusenost a inspirace do budoucna mi to poslouzilo vic nez bohate! V cili pak uz jen fajn pohovor s Helmuthem + 1 a Camrdou a pak uz jen cesta domu v krasnem podzimnim proslunem odpoledni.